

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HELLHOUND HEAT
BOOK THREE

BAD BLOOD

SHERILEE GRAY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

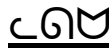
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Telif hakkı © 2015 Sherilee Gray Tüm

hakları saklıdır.

Düzenleme: [Karen Grove](#)

Düzeltilme: [Judys proofreading &](#)

Shelley Charlton

Kapak tasarımı: Natasha Snow Designs_

www.natashasnowdesigns.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle çoğaltılamaz. Kitap incelemelerinde kısa alıntılar yapılması hariç.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, mekanlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

ISBN:

978-1-0670738-4-8 (Epub)

978-1-0670738-5-5 (Baskı)

BAD BLOOD

HELLHOUND HEAT SERIES

SHERILEE GRAY

İçindekiler

[İçerik Notu](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Epilog](#)

[Sherilee Gray'in diğ](#)

[erleri Yazar](#)

[hakkında](#)

İçerik Notu

BAD BLOOD, aşırı büyük penetrasyon, düğümlenme, kan, şiddet, açık seks içeren sahneler içerir.

Önsöz

10 Aralık 1425

Roxy

Kanlı parmaklarımla taş duvara tutunarak, yan tarafımdaki açık yarayı tutarak, loş koridorda kayıp tökezledim ve iç organlarımla dışarı dökülmemesi için çaresizce uğraştım. Arkamdaki odadan öfke çığlıkları ve kan donduran kükremeler yankılanıyordu.

Tanrım.

Kanlı elimin arkasını ağızma bastırarak şiddetle kustum. Bu nasıl olabilirdi? Dünyam bir anda durmuştu.

Gözlerimi sıkıca kapattım, o odadan, az önce girdiğim odadan gördüklerim, bir korku filmi gibi zihnimde canlanıyordu. Duvara tutunarak, kendimi ayakta kalmaya zorladım. Çok kan kaybetmiştim, bacaklarım güçsüzleşiyordu. Bir şekilde, Lucifer'in adını çağırarak merdivenlere doğru sürünmeyi başardım.

Artık ayakta duramayacak hale gelip yere yığıldığımda damarlarım yanıyordu, ama yanımdaki açık yaradan kanım taş zemine akarken geriye sadece buz kalmıştı.

"Roxy?" Lucifer'in sesi uzak geliyordu. Kollarını bana dolayarak beni kaldırdı, başka bir odaya taşıdı ve arkamızdaki kapıyı tekmeledi.

Beni yatağa yatırdı ve ben ona göz kırptım, mum ışığı ve şöminedeki çıtırdayan ateşin yüzünde dans eden gölgelere baktım. Ağızımı açtım ama kelimeler çıkmadı. Yüksek sesle konuşamıyordum. Bakışları yan tarafıma, oradaki dağınıklığa kaydı, sonra tekrar yukarı döndü. Yaralarımı kimin yaptığını veya ne olduğunu sormadı, buna gerek yoktu.

"Beni o odaya sen gönderdin," dedim boğuk bir sesle. "Sen biliyordun."

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Gerçeği bilmen gerekiyordu."

Sözleri göğsümü delip geçti ve bağırsaklarımı vücudumun içinde tutmakla meşgul olmasaydım, ellerim göğsümü sıkıca kavırdı, çünkü acıyordu. Kutsanmış gümüşten yapılmış bir bıçakla kesilip, şimdi de etimi yakıp yiyen bir bıçakla kesilmekten daha çok acıyordu.

Acı ve öfke dolu bir uluma uzaktan yankılandı ve Lucifer'in sarı bakışları benimkilerle buluştu ve sabitlendi. Bir an, sadece bir anlık bir zaman diliminde, onların derinliklerinde pişmanlık gördüğümü sandım, ama sonra kayboldu.

Kanatların hışırtısı Lucifer'in dönmesine neden oldu ve öfkesi dışa vurdu. Melek odanın içinde duruyordu ve elinde hala benim kanım damlayan bir bıçak tutuyordu. Kapı arkasından kapandı. "Onu bana ver," diye dişlerini sıkarak talep etti.

"Onu alamazsın," dedi Lucifer, sesi soğuk ve ölümcül.

Yakınlarda, bu binayı yıkacakmış gibi görünen, dünyayı sarsan bir kükreme patladı. Seraphina, Lothar'ın odasından çıkmasını engelliyordu, ya da engellemeye çalışıyordu.

Sera'nın dudakları gülümsedi. "Senin o kadar çok istediğin şeyi sana vereceğim, Lucifer, her ne kadar köpeğini beni baştan çıkarmak ve sonra benden çalmak için göndermiş olsan da, onların hayatlarını bağışlayacağım, ama şartlarım var."

"Hayatlarını bağışlayacak mısın?" Lucifer öfkeyle titredi. "Sadece durup, onlara zarar vermeni izleyeceğimi ve hiçbir şey yapmayacağımı mı sanıyorsun? Güçlerini abartıyorsun."

O alaycı bir gülümsemeyle, "Belki, ama beni öldürmeyi başarırsan, kendini hedef haline getirmiş olursun. Ben bir hain olabilirim, ama senin aksine, ben hala onlardan biriyim." dedi. Bakışları bana kaydı ve başını yana eğdi. "Ama peki, onu alabilirsin. Ölüm zaten çok kolay olurdu. Köpeğin kafasını bana ver, ben de sana o bibloyu vereyim."

"Hayır," diye nefes nefese, dişlerimi sıkarak titreyerek söyledim. "Ona zarar verme. Yapma..."

"Yaptıklarından sonra bile mi? Hala onu seviyorsun, değil mi?" Gözleri şeytani bir sevinçle doldu. "Peki. İşte son teklifim. Sana mücevheri vereceğim, Lucifer, ve sen ve tahtın güvende olacaksınız, en azından şimdilik. Ama

bana cehennemin en büyük bölümünü verirsen, burada bana bir yer ayırırsan ve..."

"Daha neyi hak ettiğini düşünüyorsun, Sera?" dedi, sesinden buz damlıyordu.

"Bana yaptıklarının karşılığını hak ediyorum. Beni manipüle etmeye çalıştın, benden çalmaya çalıştın." Kanlı dudağını başparmağıyla okşadı. "Bana saldırması için değerli oyuncaklarından birini gönderdin."

"Kaybettiğini zaten biliyorsun. Sana sığınak sağlamak, hak etmediğin bir iyilik olur," dedi Lucifer.

Kafasını salladı. "Belki, ama bunu teslim etmemin tek yolu bu..." Elinde küçük, karmaşık oymalı bir tahta kutu belirdi. "Cehennemi terk edip tüm alemlerde beni kovalayamazsın, Lucifer, ve bu bende olduğu sürece, sürekli arkanı kollamak zorunda kalacaksın. Tek gereken, doğru kulağa bir fısıltı, bir düşman, benim emirlerimi yerine getirmek isteyen hoşnutsuz bir iblis..."

Lucifer hırladı.

"Bana çeyreğimi ver ve..." Gülümsedi, bakışları bana kaydı ve sevinçle parladı. "...köpeğin onu sevdiğini unutmasını sağla. Roxana'nın onun için kim olduğunu unutmasını sağla. Onun sonsuza kadar karşılıksız aşk acısı çekmesini sağla, ödül senin olsun."

Kükreme ve hırlamalar yeni boyutlara ulaştı. Lothar, Sera'nın odasından çıkmış ve şimdi kapımızın önündeydi. Kocaman vücudunun kapıya tekrar tekrar çarpması, beni sarsıp gerginleştirdi. Kapıyı geçememesinin tek nedeni, Lucifer'in onu engellemesiydi.

"Benim olanı tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?" dedi Lucifer.

"Sevdiğin şeye zarar vermek, sana zarar verir." Bakışları sertleşti. "Ve ah, sana acı çektirmek ne kadar da hoşuma giderdi."

Seraphina, Luci'yi öldürecek kadar güçlü değildi, ama yine de bunu yapabilecek bir şeye sahipti.

Lucifer'in tahtına yönelik tehdit, o kutuyla gitmesine izin verirse asla ortadan kalkmayacaktı. Sera güce açtı ve cennetten kaçarken çaldığı o nadir mücevher onu yok etme gücüne sahipti. Başmelekler onun peşine düşecek, büyüklük hayalleri hoş görülmeyecekti, ama o mücevheri elinde tuttuğu sürece

o mücevheri elinde tuttuğu, onlardan kaçabildiği sürece hepimiz için bir tehlike oluşturunuyordu. Lucifer'i devirmeyi başarsa, bildiğimiz dünya sona erecekti. Kanlı elimle Lucifer'in pantolonunun paçasını çektim.

O eğildi. "Ne oldu, benim kıymetlim?"

Boğazım kurumuştı, ama zorla kelimeleri çıkardım. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Onun bunu yanında götürmesine izin veremezsin. Risk çok yüksek."

Daha da yaklaştı. "Emin misin?" diye sordu ve elimi dikkatlice yanımdan çekerek Sera'nın verdiği hasarı daha yakından inceledi.

"Onun anılarını al," diye boğuk bir sesle söyledim, titrek elimle göğsüme bastırarak, çünkü Lothar'ı uzaktan sevmek zorunda kalmanın acısı, şu anda parçalanmış kalbimin acısından daha az acı verici olmalıydı. Bu işkenceye bir dakika daha dayanamazdım. Dayanılmazdı. "Al onları." Göğsüm çöküyormuş gibi hissettim, sanki içindeki organ atmaya bırakmış ve toza dönüşmüş gibi. Yan tarafımdaki kanayan ve yanan kesik, kırılan kalbime kıyasla hiçbir şeydi.

"Yanındaki yara asla iyileşmeyebilir," dedi ciddi bir sesle. "Ve iyileşse bile, yıllar sürebilir." Parmaklarının arkasını yüzümün yan tarafına sürdü. "Zamanı geriye, bu olaydan öncesine çevirmeye çalışabilirim," dedi yumuşak bir sesle. "Kolay olmayacak, bir melek varken..."

Gözlerimi sıkıca kapattım, ama görüntüler hala oradaydı, hala zihnimde hızla yanıp sönüyorlardı. Tüm olasılıklara rağmen, kader benim için bir eş seçmişti, bu mümkün olmamalıydı. Hizmetçilerin eşleri olmazdı, Lucifer böyle belirlemişti. Çok fazla umut ve hayalim vardı, ama hepsi şimdi küle dönmüştü. Kafamı salladım ve nefes nefese kaldım. "Geri dönmektense, bedenimi bağlamaya, içimi sonsuza kadar her gün içinde tutmaya zorlanmayı tercih ederim. Geri dönmek gerçeği değiştirmeyecek." Elini sıktım. "Buna ihtiyacın var, o kutudaki şeye ihtiyacın var. Bırak bunu senin için yapayım."

Lucifer gözlerimin içine baktı. "Emin misin? Çok fazla zaman geçerse, yapılanları geri alamayacağımı biliyorsun."

Kapının hemen ötesinden başka bir uluma yankılandığında başımı salladım. Lucifer'in elini tuttum. "Sera'ya istediğini ver. Onu unutmasını sağla."

Bu gece burada olanlar, onun birbirimiz için ne ifade ettiğimizi unutmasına neden oldu.

"Roxy, tatlı çocuğum, bunu isteyemezsin," dedi Lucifer, kanla ıslanmış saçlarını geriye doğru tarayarak.

"Yap şunu. Lütfen..."

"Onun içindeki canavar... Bir av köpeğinin içgüdüleri çok güçlüdür, Roxy." "Bunu bastırabilir misin?"

"Bunu yapabilirim, ama bu asla geri alınamaz. Lothar bu günün gerçeğini, seninle olan bağlantını öğrenirse, sonuçları çok kötü olur," dedi. "Bu asla geri alınamaz..."

"Umurumda değil. Lütfen, yap şunu."

Lucifer ayağa kalktı ve Seraphina'ya döndü. "Yapılacak."

Küçük kutuyu kaldırdı. "Kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Lucifer'in bakışları kapıya kaydı ve bir an sonra, devasa bir köpek odaya daldı, kocaman pençeleri kanlı ayak izleri bırakarak, gözleri kızıl alevler saçarak.

Bakışları beni buldu ve hemen dönüştü, kanlı kürkü yerini çıplak ete bıraktı. Lothar burnunu genişletip göğsünü kabartarak bana baktı, gözlerinde dayanılmaz bir acı vardı. Dişlerini gösterdi, mücadele etti, konuşmaya çalıştı ama canavarı hala boğazını sıkıyordu. Ağzını açtığında, kelimeler yerine kükredi ve hırladı.

"Yap şunu," dedim Lucifer'e.

Lothar tekrar kükredi, ama bu sefer, kontrolü ele geçirmeye çalışırken adımın bir kısmını duydum. Yüzü canavar ve insan arasında gidip geliyordu, vücudu bükülüyordu, derisi geri dönüşme dürtüsüyle kıvrılıyordu, ama buna karşı koyuyordu. Yan tarafa sendeledi, sonra bakışları altın rengi parladı.

Lothar bana doğru fırladı, ama Lucifer onun yoluna çıktı ve kanla kaplı cehennem köpeğiyle yüzleşti.

"Beni durduramazsın," dedi Lothar, sonunda kelimeleri bir araya getirerek, her ne kadar bozuk da olsa.

"Korkarım ki durdurabilirim," dedi Lucifer ve elini kaldırdı.

Tek bir basit hareket, bir el sallamaktan başka bir şey değildi, ama Lothar durdu. Lucifer'e gözlerini kırıştırdı, sanki kafasını boşaltmaya çalışır gibi başını salladı. Lucifer elini Lothar'ın omzuna koydu ve yaraları gözlerimin önünde kapandı.

"Artık odana dönebilirsin kardeşim," dedi Lucifer ona, cehenneme geri dönüş kapısını açarak. "Uyandığında, burada olduğunu unutacaksın."

Köpek başını salladı, sonra bana bakmadan, *beni görmeden*, geçitten geçip Cehennem'e geri döndü.

"İş tamam," dedi Lucifer ve elini uzattı. Seraphina'nın tuttuğu kutu ona doğru uçu. Onu havadan yakaladı ve içindeki mücevherin yerinde olup olmadığını kontrol etti.

Parlak bir ışık odayı doldurdu ve ışık söndüğünde Sera ortadan kaybolmuştu.

"Nerede o?"

Lucifer'in bakışları bana döndü. "Eminim yakında Cehennem'deki yerine geri dönecektir. Sera anlaşmamızı yerine getirmemi sağlayacaktır."

Onu burada istemiyordum. Onun kendini beğenmiş, kötü yüzünü bir daha görmek istemiyordum.

Sarı gözleri benimkilere kilitlendi. "Kırık kalbini onarabilirim, hissettiğin her şeyi ortadan kaldırabilirim. Sera asla bilmeyecek. Bu şekilde acı çekmen için hiçbir neden yok."

Kafamı salladım. Lothar'ın yaptıklarına rağmen, Lucifer'in acımı dindirmesine izin veremezdim. Ona olan aşkı silmek düşüncesi bile kabul edilemezdi — şu anda bize kalan tek şey oydu.

Öksürdüm, acı beni sararken ağzımda kan tadı hissettim.

"Umarım, benim kıymetlim, bu kararından pişman olmazsın," dedi Lucifer, beni yataktan kaldırıp cehennemin kapısından geçerek arkamızdan kapıyı kapattı.

Lucifer'i ve çıkarlarını korumak benim görevimdi. Ben bunun için yaratılmıştım, tüm hizmetçiler bunun için yaratılmıştı. O her zaman önce gelirdi.

Pişmanlık anlamsız olurdu.

Yapılan şey, asla geri alınamazdı.

Bölüm

Bir

Günümüz

Roxy

POE ZİNCİRLERİNE KARŞI GERİLDİ, ben onun etini keserken ağzını açıp ıgık atmaya çalıştı, ama sadece boğuk bir ses çıkabildi. Tarrant'ı bayılana kadar işkence ettikten sonra, birkaç saat boyunca iblisle uğraşmışım.

Yine de ikisi de konuşmuyordu.

Lucifer, Beelzebub'un nerede olduğunu bilmediklerine emindi. Ben buna inanmayı reddettim. Bir şeyler biliyor olmalılar. Konuşmalarını sağlamalıydım. Onlar B'nin küçük yardımcılarıydı ve Lucifer'in tahtını ele geçirme girişimi başarısız olduktan sonra o hainin nereye kaçtığını bilen varsa, onlar olmalıydı.

Odadaki tek ses, eğilip bıçağımın ucunu Poe'nun sağ gözünün altındaki hassas ete bastırdığımda deri ceketimin çıkardığı gıcirtıydı. "Acının durmasını istiyorsun, değil mi Poe?"

Korku ve öfke dolu bakışları benimkilere saplandı. "Evet," boğuk sesiyle, parçalanmış boğazından çıkardığı sesle cevap verdi.

"O zaman konuşmalısın." Çaresizlik beni sardı. Zaman neredeyse dolmuştu. Ondan bir şey, herhangi bir şey alabilirsem, kayıp lordun peşine düşmek zorunda kalmazdım, onu saklandığı yerden alıp Cehennem'e geri götürürdüm ve işim biterdi. Boğazımı yuttum. Lothar'la birlikte dev kırmızı haini aramak için kim bilir ne kadar zaman harcamak zorunda kalmazdım.

Kanlı dudaklarını yaladı. "Ben... ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Bir gözünü kaybetmek eğlenceli değildir. Bunu herkesten daha iyi bilirsin. Yenilenmeleri çok uzun zaman alır." O irkildi. "İkisini de parçalara ayırmak üzereyim, Poe, ve bunu durdurmanın tek bir yolu var." Çenesini kavradım. "Beelzebub'un nerede saklandığını söyle."

Ağzını birkaç kez açıp kapattı. "Hayır... lütfen. Ben... ben bilmiyorum..."

"Ne yapıyorsun, Roxy?"

Donakaldım ve bakışlarım kapıya kaydı.

Lucifer orada duruyordu, sarı gözleri muhteşem kalın siyah kirpiklerinin gölgesinde kalmıştı. Siyah kot pantolon ve bot giymişti, göğsü ve dövmeli cildi açıkta kalmıştı. Başparmaklarını ceplerine soktu ve taktığı gümüş yüzükler duvardaki apliklerin ışığında parladı. Konuşmadı, sadece başını yana eğdi ve beni inceledi.

Ben homurdandım. "Boşuna bir arayışa gönderilmeden önce, işkenceye son bir şans daha vermeye karar verdim."

Dudakları bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Benim alamadığım bilgileri alabileceğini mi sandın?"

Poe'nun yüzünün altından bıçağımı indirdim ve doğruldum. İblis rahatlamış bir şekilde yığıldı.

Bıçağımı kınına sokarken, kanlı ellerimi yumruk yaptım. "Her şey mümkün."

Lucifer güldü. "Sanırım, ama yapılması gereken şeyden kaçış yok, Roxana."

Nadiren tam adımı kullanırdı, ama kullandığında, bu onun fikrini değiştirmeyeceği anlamına gelirdi. Kapıyı açtı, dışarı çıktı ve benim de çıkmam için kapıyı açık tuttu. İtaat etmekten başka seçeneğim yoktu, ama somurtarak ve ayaklarımla yere vurarak çıktım, bunu zorla yaptığımı bilmesini sağladım.

Mağaradan geçerek onun odasına doğru yürüdük ve yürürken içimde kontrolsüz bir kasırga gibi dönen duygular beni utandırdı. Lucifer benim kralımdı. Yaratıcımdı. Her şeyimdi. Ona karşı hissettiğim şey için aşk kelimesi yetersiz kalıyordu, bu yüzden şu anda ona karşı hissettiğim yakıcı öfke beni suçluluk duygusuyla dolduruyordu.

Odasının kapısını açtı ve ana odayı geçerek, diğer tarafta bulunan ve özel bahçelerine açılan çift kapıyı açtı

sadece ona en yakın olanların görebildiği kapıları açtı ve yine bana onu takip etmem için işaret etti.

Mini, kedisi, bizimle birlikte dışarı süzüldü ve Lucifer en sevdiği zeytin ağacının yanında durduğunda bacaklarının etrafında kıvrıldı.

Yüzümdeki ifadeyi sildim. Huysuz bir çocuk gibi davranıyordum. Ben her şeyden önce bir savaşçıydım ve öyle davranacaktım. Bu da dilimin ucuna gelen her şeyi geri çekmem anlamına geliyordu. Bu çok zordu, çok zordu, özellikle de göğsümün ortasında sivri uçlu bir top varmış gibi hissettiğimde, kaburgalarımın pinball oynayıp her şeyi parçalarken.

Bakışları, kot pantolonum ve gömleğimin arasından görünen yara izinin olduğu kalçama kaydı. Vücudumdaki tek yara iziydi. İmkânsız olmalıydı, ama yarayı açan silah özel bir silahtı, beni öldürebilecek bir silahtı. Derin kesiklerin iyileşmesi yıllar almıştı ve pürüzlü, çirkin yara izi bana pek çok şeyi hatırlatıyordu.

"Hâlâ yaşadıklarınla ilgili kabuslar görüyorum," dedi Lucifer ve yüzümü avuçladı. "Benim değerli çocuğum, tatlı Roxy'm. Gözlerindeki acıyı ve dehşeti hatırlıyorum. O gecenin sana neye mal olduğunu biliyorum. Gerçekten sana kasten zarar vereceğimi mi düşünüyorsun? Tek yolun bu olduğunu düşünmeseydim, seni Lothar'la bu ava gönderir miydin?"

Luci'ye kızgın olmak canımı yakıyordu. Bundan nefret ediyordum. Gözlerim yaşlarla doldu. "Özür dilerim," diye boğuk bir sesle söyledim. "Senden şüphe ettim," diye itiraf ettim. "Ben sadece... korkuyorum."

Dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. "Sen benim en cesur savaşçım, en acımasız işkencecim ve yetenekli baştan çıkarıcısın. Daha zayıf varlıkları altlarına iştirecek düşmanlarla yüzleştin. Sen, benim kıymetlim, Roxana the Blade'sin, cehennemin kralı Lucifer'in korkunç hizmetkârı ve en sevdiğim yaratıklarımın birisin. Karşılaşabileceğin ve yenemeyeceğin hiçbir şey yok."

Onun derin sesinin içimde yankılanmasına izin verdim, sonra elini elimle kapattım ve yakışıklı yüzüne baktım. Her keskin çizgi ve aç, kendi yansıması kadar bana tanıdıktı. "Emirlerini yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım, Luci. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Hiç yapmadın, Rox. Şu anda bana kızgın olduğunu biliyorum, ama umarım tüm bunlar bittiğinde beni affedebilirsin," dedi ve beni kucaklayarak sarıldı.

Kollarımı ona doladım, içimde suçluluk duygusu daha da büyüdü, çünkü elbette haklıydı. Benim nasıl hissettiğimi tam olarak anlamıştı. Lucifer her şeyi biliyordu. Az önce söylediği tüm şeyler çok hoştu, ama öfke ve incinme hala oradaydı, çünkü bunun benim için ne kadar zor olacağını biliyordu, ama yine de beni gitmeye zorluyordu.

Ancak Lucifer'in yaptığı her şeyin bir nedeni vardı ve onu sorgulamak, ondan şüphe etmek saygısızlık ve sadakatsizlikti. Bu değişken duygular beni çok kötü hissettirdi, çok utandırdı. "Seni sevdiğimi biliyorsun," dedim, sıcak bir gözyaşı yüzümden süzülürken.

O, gözyaşımı nazikçe sildi. "Elbette biliyorum. Ben de seni çok seviyorum," dedi, başparmağıyla çenemi okşayarak. "Bunu atlatacağsın, Roxy. Söz veriyorum."

Başımı salladım, ama çok uzun hayatımda ilk kez ondan şüphe ettim. Kralımdan şüphe ettim.

Ve beni kollarına sarıp daha sıkı tuttuğunda, göğsünden acı dolu bir ses çıktığında, onun da bunu hissettiğini anladım.

Lothar

"Lucifer'in her zaman gizli bir amacı vardır, bu da onun gösterdiği kadarından daha fazlasını bilmesi gerektiği anlamına gelir," dedi Warrick, odamın diğer tarafındaki yerinden.

War haklıydı. Lucifer insanlarla ve durumlarla oynamayı severdi, ama bu farklıydı. "Katılıyorum, ama tahtı söz konusu olduğunda, oyalanmak istemeyecektir. Bildiği her şeyi paylaşmak onun yararına olacaktır. Beelzebub hakkında herhangi bir bilgisi varsa, umarım beni ve Rox'u da bilgilendirmeye karar verir."

War başını salladı ve kaşlarını kaldırdı. "Açıkçası, seninle birlikte gitmesi için Roxy'yi seçmesine şaşırdım. Onu yanında tutmayı sever."

Ben de aynı derecede şaşırılmıştım. Birkaç çift kot pantolonu diğer giysilerimle birlikte çantama tıktırıp fermuarını kapattım. "Evet, özellikle de bunun ne kadar süreceği belli olmadığı için."

Doğrusu, bunu pek istemiyordum. Hizmetçi son zamanlarda ciddi bir hava yayıyordu, bu da benim içimdeki canavarı rahatsız ediyordu. Yani, her zamankinden daha fazla. En sevdiğim bıçağı çizme kılıfına soktum, çantamı omzuma astım ve ormanlık alandan geçip yer üstündeki kulüp binasına çıktık.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, ara," dedi War. "Ve beni haberdar et, tamam mı?"

"Tamam," dedim, alfam bir eliyle elimi sıkarken diğer eliyle sırtıma vuruyordu.

Dün gece birkaç içki içerek sürünün geri kalanına veda etmişim. Dışarı çıktığımda otopark boştu, çoğu hala uyuyordu. Atölyenin arkasındaki soğutucuya gittim ve Jagger'ın Kurgan için yakaladığı, kestiği ve torbaya koyduğu geyiği aldım. Kurgan, Jag'ı görmek istemiyordu, onu dışısından uzak tuttuğu için suçluyordu, bu yüzden Jag ona zaman tanıyordu ve biz de sırayla etini bırakıyorduk.

Öne geri döndüğümde, Asher bisikletinin yanında bekliyordu.

"Beni uğurlamaya mı geldin?" diye sordum ona doğru yürürken. "Beni özleyeceksin, ha?"

Göğsüme yumruk attı. "Yaşarım." Sırıttı. "Tamam, itiraf ediyorum, seni biraz özleyebilirim, ama sadece en iyi içkiyi aldığın ve ben seni masanın altına içtiğimde korkak gibi davranmadığın için."

Kıkırdadım. "Bana böyle tatlı şeyler söylemeye devam edersen, beni utandıracaksın."

Gözlerini devirdi. "Aptal."

Ash, Silver Moon kurt sürüsünün yüksek rütbeli alfa dışısıydı. Onu birkaç yıldır tanıyordum. Ama bir gece kulüp evindeki partide neredeyse sevişecekken - neredeyse - benim odama vardığımızda fikrini değiştirdiği için yakınlaşmıştık. Sevişirsek bir daha benimle asla konuşmayacağını ve beni çok sevdiği için beni dışılayamayacağını söyledi. Ondan sonra,

ve Őimdi, sűrűŐe çıkıyor, iyi viski içiyor ve o sűrűsűyle meŐgul olmadığı zamanlarda takılıyorduk.

KardeŐlerim dıŐında kimseye karŐı bűyle hissedeceėimi hiç beklemiyordum. Onunla birlikteyken derin bir sadakat duygusu hissediyordum ve ona gerek olmasa da onu korumak istiyordum. Bir sűreliėine, onun benim eŐim olmasını umduėumu itiraf edebilirim, ama sonra daha űnce bir eŐinin olduėunu itiraf etti. EŐi uzun zaman űnce űlműŐtű, bu da aramızda fiziksel olanın űtesinde bir űeyin imkansız olduėu anlamına geliyordu. O gűzel, sert, cesur ve eėlenceliydi, ama itirafından sonra, sınırlı duygularımla hissettiėim űeyin kardeŐlerime hissettiėimle aynı olduėunu ve daha fazlası olmadığını anladım.

Gűcűműn içimden akmasına izin verdim ve Cehenneme bir geçit açmaya hazırlandım.

Yeraltında zaman daha hızlı akıyordu ve ne zaman geri dűneceėimi bilmiyordum.
geri dűneceėimi bilmiyordum.

"Ben yokken kendine iyi bak, tamam mı?" dedim ona.

O sırtıttı. "Tabii ki. Kimse benimle uėraŐmaz. Senin de aynısını yapmanı bekliyorum."

Oh, geri dűnűyordum. O pislik Beelzebub'u bulup, onu Lucifer'e geri gűtűrecektim — bunun için onu parçalara ayırmam gerekse bile.

Bölüm

İki

Roxy

"AL, BUNU İÇ." Ursula çantasından bir şişe çıkardı ve bana uzattı. "Sanki biri seni kusmuş gibi görünüyorsun."

Şimdiye kadar icat edilmiş en iyi akşamdan kalma ilacı ile dolu küçük şişeyi aldım ve tek kelime etmeden açgözlülükle içtim.

Ursula benim kız kardeşimdi. Onu seviyordum ve en azından ilk birkaç gün benimle birlikte geleceği için çok mutluydum, ama o anda onun çenesini kapatmasını istiyordum çünkü mide içeriğimi mağara zeminine boşaltmamak için çok uğraşıyordum.

Dirsekleriyle yanıma çarptı. "Hey."

Onu görmezden gelip yürümeye devam ettim.

Yine dirseğiyle bana vurdu. "Lothar'la buluştuğumuzda zayıf görünmek istemezsin. Kendine gel lan."

"Lothar için endişelenmiyorum. Sadece akşamdan kalmayım, hepsi bu." "Saçmalık."

"Uma içkilerimi herkesten daha güçlü yapıyor. Benim bu berbat halimden ikizini sorumlu tut."

Ursula kaşlarını çatı. Uma, Urs'tan iki dakika daha küçüktü ve tüm hayatı boyunca onu geçmeye çalışmıştı. İkisi birbirlerinden nefret ediyorlardı. "O hain cadalozun yine onu mahvetmem gerekiyor. Son zamanlarda çok kibirli davranıyor." Bana baktı, parlak yeşil gözleri çok şey görüyordu. "Ama sessiz ve huysuz olmanın sebebi bu değil. Bu" —elini yüzüme doğru salladı—"kederli ifade Lothar ve Lucifer'in ikinize verdiği bu boktan görevle ilgili."

Parmaklarım sırt çantamın askısını kavradı ve zorla gülümsemeye çalışarak başımı salladım. "Gerçekten sorun değil. Lothar'ı her zaman görüyorum."

. Bunun ne farkı var ki?"

"Başlangıçta yirmi dört saat onunla birlikte olacaksın. Ve neşeli, gülümseyen, tatlı Roxy tavırlarıyla beni kandıramazsın. Bir yalancıya yalan söylemeye çalışma. Seni tanıyorum, Rox."

Karnım rahatsız edici bir şekilde kasıldı ama omuz silktim. "Ben iyiyim." Beelzebub, Luci'yi devirmek için harekete geçmişti ve kimse böyle bir şeyi denediğinde paçayı kurtaramazdı. Beelzebub kaçmış, yandaşlarını ortada bırakmıştı. Ama ben, onun kocaman kırmızı kışını rekor sürede geri getirmek için kararlıydım. Sadece bunu neden Lothar ve benim yapmamız gerektiğini anlamaya çalışıyordum.

Urs burnunu çektirdi. "Tabii, bu yüzden dün gece sarhoş olup ağladıktan sonra gözlerin hala şiş."

Ona döndüm. "Ne? Ben yapmadım ki." Başımı şiddetle salladım.

"Onun lanet olası eski deri ceketine sarılmış, seksenlerin saçlı gruplarını dinliyordun."

Kahretsın. Ceketini kucaklayarak uyandım ve o haklıydı, bu sabah gözlerim şişmişti. İçimden irkildim. Sadece kendime onu tutmama izin veriyordum... Yılda bir kez, yüzümü buruşturup kokluyordum. Eskimiş eski ceketini birkaç kez atmaya çalıştım, ama kendimi buna ikna edemedim. Yaşından dolayı tamamen parçalanmamış olmasının tek nedeni, yüzyıllık deriyi korumak ve bakmak için büyük çaba sarf etmemdi. "Ben iyiyim Urs," dedim tekrar, ona yine geniş bir gülümsemeyle.

"Bugün 10 Aralık"

Gülümsemem kayboldu. "Bugünün tarihi ne olduğunu biliyorum."

"Lucifer de biliyor." Başını salladı. "Bu olay senin için daha kötü bir zamanda olamazdı."

Dünyanın milyonlarca parçaya ayrılmasının yıldönümü olduğu için böyle diyebilirsin. "Her şey kontrolüm altında. Söz veriyorum." Ve belki bunu kendime tekrar tekrar söylersen, sonunda gerçek olur.

Ursula içinden homurdandı. "Lucifer neden sana bunu yaptırıyor?"

Keşke bilseydim, ama ne dersem desem fikrini değiştirmedim. En iyi savaşçılarından biri olan beni ve en iyi iz sürücüsü Lothar'ı bu işe istediğinde ısrar etti. Daha fazlası olduğunu hissediyordum, ama

her zamanki gibi, Lucifer sadece gerekli gördüğü şeyleri açıklıyordu. Her zaman bir nedeni vardı ve ben de genellikle bununla bir sorunum yoktu - tabii onun gizemli davranışlarının hedefi olmadığı sürece. "Luci beni asla kasten incitmez," dedim, daha önce bana söylediği şeyi tekrar ederek. "Nedenleri ne olursa olsun, iyi nedenler olduğunu biliyorum."

Urs kendi kendine mırıldandı.

Hâlâ Lucifer'in bölgesindeydik, bu da onun odasından uzaklaşmak için yürüyerek gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Kimse Luci'nin yakınında bir geçit açamazdı, bu yüzyıllardır uygulanan bir güvenlik önlemiydi ve son köşeyi döndüğümüzde buluşma noktası görünür hale geldiğinde, kalbim deli gibi atmaya başladı.

Derin ve güç veren bir nefes alarak, sırt çantamı yere bıraktım ve taş duvara yaslanarak beklemeye başladım.

"Gecikmesin iyi olur," dedi Urs, parlak kırmızı at kuyruğunu sıkıştırıp yanımdaki duvara yaslandı.

"Gecikmez." Lothar her zaman dakikti.

Tam o anda karşımızda bir ışık parladı ve bir geçit açıldı. Lothar'ın geçmesini bekleyerek doğruldum. O, diğer tarafta, kulüp binasının otoparkında duruyordu. Dönüp, görünmeden önce birine bir şey söyledi.

Asher.

Sikiştiği kurt adam. En azından sikiştiklerini varsayıyorum. Birlikte çok zaman geçiriyorlardı, başka ne yapabilirlerdi ki? Ona sırtıttı ve adam onu kendine çekip harika sıkı kucaklamalarından birini yaptı.

Boğazım sıkıştı ve dişlerimin arasından nefesim tısladı, defalarca bıçaklayarak öldürdüğüm duygularım nefes nefese kalmış, hava almak için mücadele ediyordu.

"Bıçakları kınında tut," diye mırıldandı Ursula.

Parmaklarım bıçağımın sapını sıkıca kavramıştı, tutuşum acı vericiydi. Bıçağı aldığımı fark etmemiştim bile. Neler olduğunu anlamıyordum, ama onu her gördüğümde kontrolümü daha da kaybediyordum. Urs haklıydı, kendimi toparlamam gerekiyordu ve bunu çabuk yapmam gerekiyordu. Sapı hızla bırakıp ellerimi salladım. Asher geri çekildi ve Lothar kapıya dönüp içinden geçti.

Bizi görünce, "Selam," dedi. "Geç kaldım mı?"

"Evet," dedi Urs, ben de aynı anda "Daha yeni geldik" dedim.

O kaşlarını çatığında kapı arkasından kapandı. "Ne oldu Urs? Bizi uğurlamaya mı geldin, yoksa sen de geliyor musun?"

"Birkaç gün sizinle geleceğim, sonra gitmem gereken bir yer var. Neden? Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Kaşlarını daha da çatı. "Neden hayal kırıklığına uğrayayım ki?" Başparmağını kendi sırt çantasının askısının altına taktı.

Gerçekten de neden hayal kırıklığına uğrasın ki?

"Önce bu eti Kurgan'a bırakmam lazım, sonra yola çıkabiliriz." Kocaman siyah bir çöp torbasını kaldırdı. "Bir planımız var mı?" diye sordu bana. "Poe ya da Tarrant'tan haber var mı?"

"Ne kadar derilerini soyarsam soyayım, konuşmuyorlar." Sırt çantamdan bir gömlek çıkardım ve ona attım. "Beelzebub'un kokusu her yerine sinmiş."

Lothar onu yakaladı ve kokladı. Gözleri parladı ve uzaklara daldı.

"Bir şey var mı?"

"Somut bir şey yok. İzler zayıf ve kesik kesik."

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Somut bir şey bulana kadar en iyi seçenek Asmodeus'un bölgesine gitmek," dedim, sarhoş ağlamaktan biraz kısılmış olsa da sesimin güçlü çıkmasına sevinçle. "Çünkü o Beelzebub ile çok yakındır."

Lothar kaşlarını çatı. "O pisliğin bizimle bir şey paylaşacağını sanmıyorum."

Ursula sırtı ve bu sırtı çok kötüydü. "Asmodeus bizim Roxy'yi sever. Onu konuşturabilecek biri varsa, o da odur."

"Rox'u taşımayı planlamıştım," dedi Lothar, "böylece daha hızlı ilerleyebilirdik, ama sen de geliyorsan, yola çıksak iyi olur, onun bölgesi yürüyerek dört veya beş günlük mesafede."

Midem altüst oldu. Bunu nasıl atlatacaktım?

"Hayır, bunu planladık," dedi Ursula. "Gus geliyor. Maddox onu birkaç günlüğüne serbest bırakabileceğini söyledi. Ona mesaj atıp Kurgan'ın odasında buluşmamızı söyleyeceğim."

Lothar başını salladı ve mağaralardan geçerek ilerledik. Bakışlarım onun kaslı sırtından sıkı kalçalarına ve güçlü bacaklarına kaydı. Bu erkek, saf kibirden oluşan bir havaya sahipti ve bunu hiç çabalamadan yapıyordu, bu onun doğasında vardı. O, bu özgüvenle yaratılmıştı ve bu özgüven hiç sarsılmamıştı. Kendimi zorlayarak başka yere baktım ve köşeyi dönüp Zurriah'ı gördüğümüzde gülümsedim.

Kurgan'ın kapısında durmuş, içeri girmek üzereydi, ama bizi görünce yön değiştirdi, bize doğru büyük adımlarla yürüdü ve bana ve Urs'a sarıldı.

"Bunlar Kurgan için mi?" diye sordu, Lothar'ın taşıdığı çantalara bakarak.

"Evet, Jag'dan."

Zuri, sonunda kardeşinin yanında olabildiği için onun hayatında büyük bir fark yaratmıştı. Her gün onu ziyaret ediyor, ona okumayı ve yazmayı öğretiyor ve onunla birlikte kendini kontrol etme konusunda çalışıyordu. Lucifer, odasını genişletmişti ve artık her şeyi hemen paramparça etmediği için biraz daha rahat ediyordu. Willow'un yer üstündeki köpeklerle yaptığı gibi, onunla film izliyor ve ona duygular ve sosyal etkileşimler hakkında bilgi veriyordu. Hâlâ öfke nöbetleri geçiriyordu ve tanıdığım diğer köpeklerden daha çok canavarıyla uyum içindeydi, ama ilerleme kaydediyordu.

Kapıyı açtı. "Ben içeri alırım," dedi Lothar.

Diğer av köpekleri Kurgan'ı tanıdıktan sonra, onu tanımaya ve sürünün bir parçası olduğunu hissettirmeye çalışıyorlardı — ama o burada kilitli kaldığı için bu kolay değildi. Kapı açıldığında, ana odayı bir anlık görebildim. Zuri'den yazımını öğrenmesini istediği ilk isimlerden biri Lenny'di. Şimdi, onun kadınının adı farklı renklerle duvarların her yerine yazılmıştı, onun ve daha önce hiç görmediğim şeyler ve yerlerin güzel çizimleri de vardı.

Kurgan odanın diğer tarafında, terden kayganlaşmış cildiyle barfiks çekiyordu. Bunu sık sık yapardı ve ben bunun, hissettiği çaresizlik ve öfkeyle başa çıkmak için mi, yoksa bir gün her şeyi yıkmak için mi olduğunu bilmiyordum. Her iki seçenek de eşit derecede mümkündü.

Lothar, Zuri ile birlikte içeri girdi ve geri çıktığında Gus gelmişti.

Loth, Gus'a yumruğunu uzattı ve çok daha genç olan av köpeği yumruğuna vurdu.

"Kardeşim, birkaç günlüğüne bizimle olmana sevindim," dedi Loth.

"Mad, eğer onun yüzünden çekilmezsem beni dedi genç avcı, her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde.

Lothar'ın dudakları seğirdi. "Öyle mi? Nedenini söyledi mi?" "Çok fazla soru soruyorum," dedi Gus.

Ursula sıırttı. "Burada sorular hoş karşılanır, yavru. Bilmek istediğin her şeyi Loth'a sorabilirsin. Büyük kardeşler bunun için vardır. Değil mi, Loth?"

Gus hala temelde bir yavruydu, sadece bir yaşındaydı. Gus gibi Lucifer tarafından yaratılan av köpekleri, bedenlen ve zihnen tam olarak yetişkin olarak yaratılmışlardı. Onu bir yavru olarak görüyorduk, ama zihinsel olarak, daha çok naif, duygusal olarak gelişmemiş, aşırı azgın yirmi yaşındaki bir insan gibiydi, sadece çok daha agresif ve bazen de kana susamış.

Lothar ona başını salladı. "Tabii."

Gus'ın yüzü aydınlandı. "Artık bir tane var."

"Tabii ki var," dedi Loth.

O da başını salladı. "Bir drystan iblisine bindiğinde, hangi deliğe sokuyorsun..."

"Şu an uygun zaman değil, yavru," dedi Loth, Ursula ise kıkırdadı. "Daha sonra, dinlenmek için durduğumuzda. Şu anda dönüşüp yola devam etmemiz gerekiyor."

Gus başını salladı, soyundu ve dönüşüm geçirdi. Urs onun kıyafetlerini topladı ve çantasına attı. Lothar da soyundu, dönüşüm geçirdi, sonra karnının üzerine eğildi ve bana doğru döndü, altın rengi gözleri bana çarptı. Ani bir adım geri atmamak için kendimi zor tuttum.

Hayır, Lothar'a binmem mümkün değildi. Urs, Gus'ın sırtına binmek üzereydi, ama ben o binmeden önce onu Loth'a doğru ittim ve hızla Gus'ın sırtına atladım.

"Akıllıca," dedi Urs fısıldayarak, sonra Lothar'a doğru yürüdü ve onun kıyafetlerini ve çantasını aldı.

Haklıydı, bu çok barizdi. Daha dikkatli olmam gerekiyordu. Urs Loth'un sırtına atladı ve ona dokunduğu anda kanım damarlarımdan akmaya başladı.

Olamaz, bundan hiç
hoşlanmadım. Hiç
hoşlanmadım.

Dişlerimi sıkarak Gus'ın kürkünü sıkıca tuttum. "Gidelim."

O havladı ve biz de son hızla yola çıktık.

Önde kaldığımız ve onları görmek zorunda kalmadığım sürece sorun olmazdı.

En azından öyle umuyordum.

Saatlerce koştuktan sonra Lothar nihayet gece için durdu.

Ursula sırtından atladı ve Lothar şekil değiştirdiğinde ona kot pantolonunu attı. "Akşam yemeğini ben hallederim," dedi ve ağaçların arasına doğru yürüdü.

Kafatası Ormanı, pek çok ormandan biriydi. Evet, adı hiç de orijinal değildi, ama tam anlamıyla doğrudu, çünkü zemin eski iblislerin kafataslarıyla kaplıydı. Cehennem çok genişti, birçok katmanı vardı ve çeşitli farklı manzaralardan geçiyordu — ve insanların düşündüğünün aksine, her zaman sıcak değildi. Burası, Asmodeus'un bölgesine ulaşmadan önce geçeceğimiz birkaç ormandan sadece biriydi.

Sırt çantamı yere attım ve gerindim, sonra gömleğimi kokladım ve saçımı tutarak aynı şeyi yaptım. Kükürt kokuyordum. İç çekerek saçımı salladım ve etrafıma kül yağdı. Buraya gelirken geçtiğimiz çukurlardan gelen cehennem ateşi isiyi kaplıydım. Kirli hissetmekten nefret ediyordum.

Lucifer'in cehennemin her yerinde barınakları vardı, ama bu gece kalacak yakın bir yer yoktu, bu yüzden zorlu bir gece geçirecektik. Ceketimi çıkarıp, Gus'ın sırtında uzun süre oturduktan sonra kan dolaşımımı hızlandırmak için etrafta dolaşım.

"Sana bakmayı seviyorum," dedi Gus, ağaçlardan birinin yanında dururken.

"Öyle mi, yavru?" dedim ve gülmemi zorla bastırdım.

O başını salladı. "Göğüslerin çok güzel. Yumuşak görünüyorlar ve popon da..."

"Tamam Romeo, bu kadar yeter. Ne zaman kendini tutman gerektiğini öğrenmelisin," dedi Lothar, sesi boğuk bir gürültüyle.

Bu sertlik, karnımda küçük elektrik akımları yaratıp bacaklarımın arasına doğru yayıldı ve hayır, bunu kesinlikle

buna izin veremezdim. Öfkem doruğa ulaştı.

"Benim adıma konuşmana gerek yok," diye ona ateş püskürdüm. "Binlerce yıldır beni sikmek isteyen erkeklerle tek başıma uğraşıyorum." *Ne halt ediyorsun sen? Deli gibi konuşuyorsun.*

Başını geriye attı. "Seni kızdırmak istemiyorum, Rox. Ben sadece..."

"Yapma o zaman." Görünüşe göre beni durdurmak mümkün değildi. Büyüyen ve evet, mantıksız öfkem durdurulamazdı. "Ne yapmaya çalıştığını sanıyorsan, yapma."

Odun toplamaktan doğruldu ve başını yana eğdi, altın rengi bakışları sanki beni anlamaya çalışır gibi üzerimde dolaştı. Onun bakışları çok yoğundu ve benim bakışlarım onun geniş, kaslı göğsüne kaydı. Göğsü koyu renkli tüylerle kaplıydı. Dokunulduğunda yumuşak olduğunu bildiğim tüylerin arasında, daha koyu renkli bir cilt lekesi vardı, o kadar uzun süredir taşıdığı bir yara iziydi ki, sanki onunla birlikte yaratılmış gibiydi. O da öyle mi düşünüyordu? Nereden geldiğini hiç merak etmiş miydi?

"Roxy?"

Bakışlarım onun yüzüne kaydı ve onun bakışlarıyla çarpıştı.

"Ne?" Çenesi tekrar geriye doğru çekildi, kaşları daha da çatıldı.

Kahretsin, gerçekten kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu yüzden yılın bu zamanında herkesten uzak duruyordum. Bu huysuz, suratsız sürtük tavırları bana göre değildi. Ben neşeli, mutlu, eğlenceli bir insandım. Herkese bol bol sarılmam sayesinde tüm avcıların sevdiği hizmetçiydim. Lothar şimdi bana sanki kötü, çılgın bir mutant tarafından ele geçirilmişim gibi bakıyordu. Açıkçası, kendimi ele geçirilmiş gibi hissediyordum.

"Üzgünüm, biraz huysuzum," dedim ve ona doğru büyük adımlarla yürüdüm, başımı geriye eğdim. "Sana kızmamalıydım." Sonra kollarımı beline doladım ve her zamanki gibi ona sarıldım, o anda istemememe rağmen. Dürüst olmak gerekirse, aylardır ona sarılmak istememiştim. Son zamanlarda ona dokunmak çok tehlikeli geliyordu.

O da hemen kollarını bana doladı, beni kendine çekti ve sadece bir cehennem köpeğinin verebileceği türden bir kucaklama yaptı.

"Sorun yok, bebeğim. Bir an için beni endişelendirdin."

Kalbim acı verici bir şekilde sıkışsa da güldüm. Ozanların ve şairlerin kalp acısını yazmalarının bir nedeni vardı: bu gerçektir. Göğsümde atan organ, aşkın, acının ve evet, kalp kırıklığının merkezindeydi.

Lothar konusunda her şeyi kilitlemek için çok uğraşmıştım, çünkü başka lanet olası bir seçeneğim yoktu. Çok uzun bir süre duygularımı başarıyla bastırmıştım. Onları çelik bir kapının arkasına kilitleyip anahtarı atmıştım. Neden şimdi kontrolümü kaybediyordum?

Onu bıraktım ve hızla geri çekildim. "Buradan çok uzak olmayan bir yerde yüzme havuzu var; gidip yıkanacağım."

O başını salladı. "Ben ateşi yakarım." Topladığı odunları bir yığın halinde topladı, sonra elini açtı ve avucundan anında cehennem ateşi çıktı. Ateşi yığına yöneltti ve onu patlatarak ateşe verdi.

Sabunumu aldım.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Gus, hızla ayağa kalkarak. "Kıçını yere koy," diye bağırdı Lothar ona.

Gus söyleneni yaptı ama bundan pek memnun görünmüyordu. "Üzgünüm, evlat, bu sefer olmaz," dedim ve yola çıktım.

Kaçmamak için, tanrılarım, koşmaya devam etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Son zamanlarda, o kadar çok güvendiğim çelik kapının menteşeleri paslanmış ve gevşemiş, kapı parçalanıyor ve sıkıca kilitlediğim tüm o değişken ve acımasız duygularım serbest kalıyor gibi hissediyordum. Ama bu birdenbire olan bir şey değildi, değil mi? Şimdi fark ettim ki, ben farkında olmadan yavaş yavaş çürüyordu ve onu tekrar kapatmak için çok geç olduğundan korkuyordum.

Tüylerim diken diken olurken ellerimle kollarımı ovuşturdum. Şu anda hissettiğim şey, bunun üzerinde kontrolümün olmaması ve bunu tekrar kilitleyemezsem bunun ne anlama geleceği, düşünmek bile çok zordu.

Ama yine de, tüm bunlara rağmen, bastıramadığım küçük, çarpık, acınası bir parçam bunun tadını çıkarmak istiyordu. Mazoşist küçük sürtük, her duygusal dalganın kendisine çarpmasına izin vermek, onun kendisini aşağı çekip boğmasına izin vermek istiyordu çünkü, tatlı Lucifer, ben

özlemiştim. Lothar'ın bana hissettirdikleri hem sarhoş edici hem de korkutucuydu.

Ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü uzun zamandır onun yanında hiçbir şey hissetmeme izin vermemiştim. Hâlâ istemiyordum, çünkü bundan hiçbir şey çıkmayacaktı, ama savunmamı nasıl güçlendireceğimi bilmiyordum - ya da onu zayıflatanın ne olduğunu.

Önümde bir açıklık açıldı ve yüzme havuzunu gördüm. Kız kardeşlerimle burada sayısız kez yüzmüştük. Su, yeraltı kaynağından geliyordu ve temiz, taze ve ılıktı. Kafamdaki tüm rahatsız edici düşünceleri bir kenara iterek, kıyafetlerimi çıkardım ve suya daldım, ılık su cildime anında nüfuz edince içimden bir iç çekiş geldi.

Saçımı ıslatmak için başımı suya daldırdım, tekrar yukarı çıktım, kolay ulaşabileceğim bir yere koyduğum sabunu aldım ve saçımı köpürttüm. Genelde hindistan cevizi ve limon kokulu şampuan kullanırdım, ama hafif seyahat ediyordum. Saçımı durulamak için tekrar suya daldırdım...

Biri saçımı yumrukladı ve başımı sertçe geriye doğru çekti. Keskin bir bıçak bana doğru parladı.

Suda takla attım ve saçımı tutan kişi dengesini kaybederek benimle birlikte havuza düştü. Hâlâ saçımı tutuyordu ve ben de diğer bileğini yakaladım, böylece bıçağıyla su altında boğazımı kesmesini engelledim. Ayaklarımı yüzme havuzunun kayalık kenarına dayadım, yukarı çıktım ve tekrar takla attım. Pozisyonumuz değiştiğinde parmakları saçımdan kaydı ve sonunda saldırganı görebildim.

Verahn iblisi.

Hala bileğini tutarken, onu havuzun kenarındaki kayaya bir, iki kez vurdum. Bıçak elinden düştü ve hızlı bir hareketle onu yakaladım, kolumu boğazına doladım ve göğsüne üç kez bıçakladım. İblis, her iki omzunun arkasındaki tendonları kestiğimde çığlık attı, sonra dizlerinin arkasını da aynı şekilde kestim ve yüzünü görebilmek için başını geriye doğru çektim. "Ne istiyorsun, neden buradasın?"

Ormanın içinde dolaşan iblisler büyük bir sürpriz değildi, burası cehennemdi, her yerdelerdi. Onları yakınlarda hissetmek, ya da

köpeklerin durumunda, kokularını almak, herhangi bir alarm zili çaldırmazdı, çünkü normalde bana saldıracak kadar aptal olmazlardı.

Daha fazla iblis ileri atıldı ve beni çevreledi. Verahnlr savaşmak için yaratılmışlardı, bu yüzden çoğu lordların ve diğer bazı ölümsüzlerin güvenliğini sağlıyorlardı.

Havuzdan çırpınan iblisi dışarı attım ve dışarı çıktım. "Ne kadar kaba bir davranış," dedim ve parlak bir gülümsemeyle. "Bir kız banyo yapmaya çalışırken ona saldırmak. Kim olduğunu ve ne istediğini bana söylesene, konuşalım."

"Öncelikle kafan..." Bakışları çıplak vücudumda dolaştı. "Başka ne çıkacak göreceğiz."

"Bana adını söylemeyecek misin? Sorun değil, sana... domuz suratlı diyeceğim. Hey, domuz suratlı, az önce kafası kesilmiş bedenime tecavüz edeceğini mi ima ettin? Bu çok iğrenç. Bunun farkındasın, değil mi?"

Ağzını açıp kapattı, son derece domuzsu yüz hatları karışıklıkla kaplandı, sonra hırladı. "Kapa çeneni. Seni öldüreceğiz, kaltak."

Kıkırdadım. "Hayır, öldürmeyeceksiniz."

Elindeki satırı salladı ama birdenbire kararsız göründü. Sonra kalın kafatasındaki çok yalnız beyin hücrelerinden biri onu ele verdi ve bunu başarabileceğine ikna etti. "Şu anda yanında destek yok, hizmetçi. Biz üç kişiyiz, sen tek başınasın. Bittin sen."

"Biliyor musun domuz suratlı, aptalca şeyler söylediğinde biraz sevimli oluyorsun." Ellerimi kaldırdım. "Kabul ediyorum, cesaretin var, şüphesiz büyük, pembe, iğrenç bir cesaret, ama yine de tebrikler. Sorun var mı?"

O hırladı.

"Sen ortaya çıktığından beri merak ettiğim bir şey var."

Kaşlarını çattı, bakışları arkadaşlarına kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Ne?"

Başımı yana eğdim, sonra bakışlarımı onun kasıklarına indirdim. "Senin de o tuhaf, kıvrımlı domuz siklerinden var mı?"

O kükredi ve saldırdı.

Bölüm

Üç

Lothar

ÇIĞLIKLARA DOĞRU KOŞTUM, Roxy'ye ulaşmak için çalıkların arasından geçerek koştum. O bir savaşçıydı, ölümsüzdü, ama bu, biri ona saldırıp kafasını keserse öldürülemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ağaçların arasından çıkıp açıklığa girdiğimde yüksek bir sığrama sesi duyuldu.

O kadar ani durdum ki, botlarım nemli toprakta birkaç metre kayd.

Roxy, havuzun kenarında çıplak ve iblis kanıyla kaplı bir şekilde duruyordu. Bir verahn su yüzeyinde çırpınıyor ve nefes almaya çalışıyordu. Diğerleri ise kopmuş tendonlarıyla ayaklarının dibinde yerde kıvranıyordu ve daha önce öldürdüğü iki iblisin külleri de orada duruyordu.

Ursula birkaç metre ötede bir kayanın üzerine oturmuş, temiz bir bıçağın ucuyla tırnaklarını temizliyordu.

"Burada ne oldu lan?" diye sordu.

Urs bana sıırttı. "Sadece önemli kısımları gördüm."

"Bunu tek başına mı yaptın?" diye Roxy'ye sordum. Onun Lucifer'in en iyi savaşçılarından biri olduğunu, tüm hizmetçilerin ölümcül olduğunu biliyordum. Mantıken bunu biliyordum, ama bu küçük kadının dövüşmesini uzun zamandır görmemiştim.

Ursula gözlerini devirdi. "Bizler hanımefendiler değiliz, Lothar. Siz avcıların bu tür şeylerden hoşlandığını biliyorum, ama bu avda herhangi bir anda bizden birini *kurtarmak* zorunda kalacağınızı düşünüyorsanız, yanlış yoldasınız."

"Biliyorum," dedim, ellerimi belime koyarak kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışırken.

Roxy bizi görmezden geldi, havuza atladı ve iblisin kafasını suya batırdı, onu birkaç dakika orada tuttu, sonra onu yüzeye çıkardı. "Seni kim gönderdi?"

Bir sürü anlaşılmaz sesler çıkardı. Roxy kaşlarını çatarak ağzını açtı ve sonra küfretti. "Dili yok. Kesilmiş. Görünüşe göre bir süre önce."

Onu havuzdan dışarı attı ve peşinden atladı. Su, kıvrımlı, çıplak vücudundan akarken, ona eğildi, saçını tuttu ve çığlıklarını görmezden gelerek kafasını kesti.

Siktir, gözlerimi ayıramadım ve daha da rahatsız edici olanı, kot pantolonumun önü ciddi şekilde sıkışmaya başladı. Rox yerde çırpınan diğer iblise saldırırken, iblis küle dönüştü. "Tamam, domuz suratlı, konuşma zamanı."

Domuz suratlı mı?

"Domuz sikli olan mı?" diye sordu Ursula.

Müdahale etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti, ama bunlar yoluna çıkılmayacak türden dişilerdi. Bu ciddi bir hakaret olarak algılanırdı. Onların korumasına ihtiyacım yoktu. Ben buraya iz sürmek için gelmiştim, ama geri durup bir şey öldürmemek çok zordu. Tazılar dişileri son derece koruyorlardı ve hiçbir şey yapmamak benim tüm benliğime aykırıydı.

"Evet, ve eğer o kıvrıkcık küçük şeyi pençeleri arasında sallandırmaya devam etmek istiyorsa, konuşmaya başlayacak," dedi Rox, ona doğru büyük adımlarla yaklaşırken, elindeki bıçağı ustaca çevirerek parlatıyordu. "Daha önce konuşan tek kişi oydu, belki de dil sahibi tek kişi odur? Öyle mi, domuz suratlı?"

Roxy, çırpınan vücudunun üzerine çöktü ve çenesini yakaladı.

Siktir, o çok güzel ve tatlıydı, ama cidden kana susamıştı ve bu konuda bir şey, evet, beni etkilemişti — beni etkiliyordu. Elini iblisin kanlı göğsünden aşağı doğru sürükledi ve onun sikini yakaladı. İblisin gözleri parladı.

"Seni kim gönderdi?"

Dudaklarını ısırды, konuşmayı reddetti.

Bir anda Roxy onun hayalarını sertçe tokatladı, sonra sıktı. "Kim, orospu çocuğu?"

Çığlık attı.

Lanet olsun. Ayaklarımdan ayaklarıma geçtim, boğazım birdenbire sıkıştı, midem düğümlendi. *Ne oluyor lan?* Neden Roxy'ye karşı tahrik oluyordum? Evet, o muhteşemdi ve vücudu... lanet olsun, mükemmeldi, ama onu sikmek istememiştim. Bu sadece işleri karmaşıklaştırmakla kalmaz, aynı zamanda yanlış da olurdu.

Öncelikle, kokusu bana itici geliyordu, başka bir şekilde ifade edemem. O kokuda ciddi bir sorun vardı. Nedenini bilmiyordum, ama ne zaman kokusunu alsam, ondan uzaklaşmak istiyordum. Kötü değildi, sadece gerçekten *doğru* değildi, en azından bana göre. Bu hiç mantıklı değildi, çünkü Roxy, gördüğüm en tatlı, en komik, en sevimli ve en seksi küçük suikastçıydı.

İblis başını salladı, sonra gözleri geriye doğru yuvarlandı ve sadece beyazları görünüyordu.

Roxy'nin yüzü buruştu. "İğrenç, hayaların tokatlanmasından zevk mi alıyorsun, domuz suratlı?"

Yaklaşıp ona bakan Ursula omuz silkti. "Bazı erkekler sert seviyor, Rox, bunu biliyorsun. Bıçağını kullan. Bu pisliği iniltmek değil, çığlık attırmak istiyoruz."

İblis onun altında kıvrandı, gözlerinin arkasında ışık parladı ve sonra... ortadan kayboldu.

Rox'un altından kayboldu, geride sadece ince bir hava kaldı.

"Ne oldu lan?" diye homurdandım ve aramızdaki mesafeyi kapatıp yavaşça daire çizerek döndüm. "Nereye gitti bu herif?"

Havayı kokladım, kokusunu ciğerlerime çektim, sonra gözlerimi kapattım ve güçlerimi kullanarak onu aradım. Zihnim dönüyordu, bir yerden diğerine yaklaşıyor, sonra tekrar uzaklaşıyordu, kaotik, kafa karıştırıcı, ama hiçbir zaman tek bir yeri tam olarak belirleyemiyordum, sanki iblis bir saniye içinde bir yerden diğerine sıçırıyormuş gibi, çok fazla, çok fazla.

Hırlayarak başımı salladım. "Onu kaçıran her kimse, ortalığı karıştırıyor, bu yüzden nerede durduğunu göremiyorum."

"Siktir," diye mırıldandı Ursula.

Roxy başından bir tişört geçirdi. "Biri onları beni öldürmeleri için gönderdi." Kot pantolonunu giyerken başını kaldırdı. "Yalnız kalmamı beklediler ve kafama saldırdılar."

"O kadar aptal olan pek fazla kişi yoktur," dedi Ursula. "Lucifer'in kişisel muhafızlarından birinin peşine düşmek yeterince aptalca, seni tek başına bile alt edebileceklerini düşünmek ise intihar etmekten farksızdı."

"Ödül iyi olmalı," dedim, Roxy'nin koyu renkli saçlarını omzunun üzerinden çekip suyunu sıkıp hızla ördüğünü izleyerek gözlerimi ondan ayıramadım.

Sütyen giymiyordu ve ince kumaş, sıkı küçük meme uçlarını gün gibi açıkça gösteriyordu ve... Ben ne halt ediyordum? Aklımı mı kaçıırıyordum? Buraya Roxy'yi izlemeye gelmemiştim. Buraya bir iş yapmaya gelmiştim. "Beelzebub olmalı. Bunun arkasında o olmalı. Başka kim olabilir ki? Her yerde casusları vardır, Lucifer'in harekete geçmesini beklerler, bu da bizim onun peşinde olduğumuzu bildiği anlamına gelir."

"O adamın önemli olduğunu söyleyemezsin. Ortalamanın altında zekaya sahip berbat bir dövüşçüydü. Onu kaçırmamanın tek nedeni, ağzını açmamasını sağlamak ve şüphesiz bizim küçük grubumuzla ilgili bilgi almak olmalı." Roxy botlarının bağcıklarını bağladı ve doğruldu. "Bu da demek oluyor ki, o koca kırmızı sansarı zekâmızla ve manevralarımızla alt etmemiz gerekecek."

Tanrım, ağzından çıkanlar. Dudaklarım gerçekten seğirdi.

Büyük mavi gözleriyle bana baktı. "Neden sırtıyorsun?"

Omuz silktim. "Sadece sen." Gülümsemem genişledi. "O iblise söylediğin saçmalıklar mı?" Kıkırdadım, sesim beni şaşırttı.

Sonra Ursula da gülmeye başladı.

Roxy Urs'a somurtarak baktı. "Her neyse." Sonra bakışları tekrar bana döndü. "Ne zaman birdenbire mizah anlayışın gelişti? Bu yolculukta tam da ihtiyacım olan şey."

Omuz silktim. Sanırım yavaş yavaş olmuştu. Ama sonra bazı kardeşlerimden daha iyi duyguları anladığımı fark ettim. Ve bazen, gerekenden daha fazla hissettiğimi de düşündüm.

Her şey Relic'in doğumu ile başlamıştı. Bir yavru sahibi olmak beni hiç beklemediğim şekillerde değiştirmişti. Ayrıca, kulüp evinde kardeşlerim, eşleri ve yavruları ile birlikte yaşamak da bazı şeyleri değiştirmişti. Yine de, çoğumuzda mizah duygusu yavaş yavaş gelişmişti. Bu sürpriz olmuştu, ama hayatı çok daha keyifli hale getirmişti.

"Kampa dönsek iyi olur. Gus yalnız ve o hala bir yavru," dedi Rox, sonra dönüp koşarak uzaklaştı.

Onu ve Urs'u takip ederek arkalarından korudum. Rox yavrulara karşı her zaman yumuşak bir kalbi olmuştu. Relic doğduğunda, onu sürekli yanında tutmuştu. Onu kontrol etmeye gittiğimde, ya Rox'un yatağında uyuyor ya da Rox onu göğsüne bağlayıp her yere taşıyordu. Onun bu kadar iyi bir erkek olmasının ve oğlumun duygularının bizden daha gelişmiş olmasının sebebinin Rox olduğuna tamamen inanıyordum.

Onu oğlum olarak çağırdığımdan değil, en azından yüzüne karşı değil. Evet, onu ben doğurmuştum, ama eşleştiğim için değil, Lucifer denemek istediği için. Ben sadece tohumumu bağışlamıştım, hepsi bu. Hiçbir zaman baba-oğul ilişkisi yaşamadık, bizim aramızda işler öyle yürümezdi. O, sürüdeki diğer av köpekleri gibi bir kardeşti. Ama Fern ile çiftleştiğinden beri, bana karşı tutumunda bir değişiklik hissettim. Her zaman birbirimize yakındık ve doğal olarak ona çekilirdim. Bir parçam her zaman daha yakın bir bağ hissetmişti, ama aramızdaki ilişkiler yine değişmişti.

Eşleşmesiyle Relic duyguları sadece anlayabilmekle kalmadı, aynı zamanda hissedebildi de. O zamandan beri, bana karşı ne hissettiğini bilmek istediğim birçok kez oldu, çünkü artık bana farklı bir şekilde baktığını fark etmiştim. Beni arıyordu, daha sık onunla vakit geçirmemi istiyordu, bazen Fern'le birlikte. Dirk ve Elena'yı, War ve Willow'u yavrularıyla izlemiştim ve dürüst olmak gerekirse, onların yaşadıklarını hiç yaşamadığım için kendimi aldatılmış hissediyordum.

Onların hissettiklerini hissetmeyi, Relic'in hissettiğini hayal edebildiğim şeyi ona geri verebilmeyi dilerdim.

Açıklığa vardığımda Roxy'nin Gus'la ilgilendiğini gördüm. Gus'ın başını göğsüne dayamış, sırtını okşuyor ve ona bize yakın durup güvende olacağına söz verdiriyordu. Yavru köpek, Roxy'nin göğüslerine burnunu sürtüyor ve kendinden oldukça memnun görünüyordu.

"Gus," diye bağırdım.

Roxy irkildi, gözleri parladı. "Şimdi neyin var?" "Yavruyu sakinleştirmene gerek yok, o iyi."

"O da sizin gibi kucaklanmaya ihtiyaç duyuyor, değil mi Gussy?"

Küçük pislik başını salladı, göğüsleri sallandı. Evet, kucaklanmaya ve sevgiye ihtiyacımız vardı, buna ihtiyacımız vardı, ama Gus bunu çok abartıyordu.

"Yüzünü göğüslerine gömmek, yavru köpeğin ihtiyacı olan türden bir kucaklaşma değil, Rox." Sesim daha derin, daha sert çıkıyordu, ama Gus'ın ona yapışık olduğunu görmek, tamamen saçma bir nedenden dolayı beni sinirlendirmeye başlamıştı. Muhtemelen Roxy yüzyıllar öncesinden kalma ve çok sert bir kadın olmasına rağmen, hala bu saflığı, bu mantıksız masumiyeti vardı ve bu da beni diğer hizmetçilerden daha fazla onu korumak istememe neden oluyordu - ki bu da yine mantıksızdı.

Uzun bir nefes verdi ve başını salladı, sonra bakışları tekrar bana döndü. "Tanrım, sen *tam* bir pisliksin."

Kaşlarım havaya kalktı. "Beni pislik mi buluyorsun?" Rox bir süredir bana garip davranıyordu, ona bir sorun olup olmadığını sorup duruyordum ama o sürekli inkar ediyordu, ama daha önce bana hiç böyle bir şey söylememişti.

Gus'ı itip ayağa kalktı. "Eğer pislik gibi davranıyorsa ve pislik gibi görünüyorsa, muhtemelen pisliktir," dedi ve ellerini beline koydu.

Onu inceledim. "Burada gerçekte neler oluyor, Rox? Aylardır bana karşı tavırlı davranıyorsun ve kulüp evine geldiğinde beni kucaklamaktan kaçındığını, sadece mecbur kaldığında kucakladığını fark ettim." Kollarımı kavuşturdum. Evet, kokusu beni etkiliyordu ve bu yüzden kucaklaşmalarımızı kısa tutuyordum, ama eskiden hep bana ilk gelen o iken, artık beni kucaklamak istemiyor gibi görünmesi hoşuma gitmiyordu. "Bir süre birlikte seyahat edeceğiz, bebeğim. Benimle bir sorunun varsa, bunu şimdi çözmeliyiz."

"Hatırlarsan, az önce sana sarıldım," dedi.

"Evet, o zaman da kafamı kopardın." Bakışları Ursula'ya kaydı ve diğer hizmetçi hafifçe başını salladı. "O da neydi öyle?"

Roxy'nin bakışları tekrar bana döndü. "Hiçbir şey. Daha önce de söylediğim gibi, sana kızgın değilim, sadece seni ilgilendirmeyen nedenlerden dolayı genel olarak sinirliyim."

seni ilgilendirmeyen nedenlerden dolayı genel olarak sinirliyim."

"Hayır, saçmalık. Bu sadece şimdi değil. Aylardır böyle, en azından ben etrafta olduğumda. Kardeşlerimden sadece bana soğuk davranıyorsun, Rox."

Yüzü koyu pembeye döndü ve gözleri daha parlak bir şekilde ışıldadı. Utanmış değildi, açıkça sinirlenmişti. "Nedenini bilmek ister misin?" diye bana ateş püskürdü.

"Rox," diye homurdandı

Ursula. "Evet," dedim.

"Gerçekten nedenini bilmek istiyor musun?"

diye tekrarladı. "Evet," diye cevap verdim.

Ursula öne çıktı. "Rox..."

Roxy elini kaldırarak kız kardeşini susturdu. "Hayır, bunu duyması gerekiyor." Beni işaret etti. "İnsanlar beni sürekli hafife alıyor, Lothar. Beni çok yumuşak, aptal, sersem bir salak olarak görüyorlar, beni manipüle edebileceklerini düşünüyorlar..."

"Hayır, öyle düşünmüyorlar..."

"Evet, öyle yapıyorlar, ama en azından kardeşlerin bundan yararlanmaya çalışmıyor."

Başımı geriye attım. "Senden faydalandığımı mı düşünüyorsun?"

O, gülmeden bir kahkaha attı. "Seni aradım, Lothar, her zaman, biliyorsun, takılmak, bir şeyler içmek, oturup sohbet etmek için, ama sen her zaman, *her zaman* beni başından savdın... ta ki bir şey isteyene kadar, o zaman çekiciliğini ortaya çıkardın, o zaman gülümsemeler, göz kırpmalar ve sarılmalar başladı. Bana aptal gibi davranmandan bıktım. Bu senin için yeterli bir neden mi?"

Bunu ben mi yaptım? Ellerimi belime koydum, midem düğüm düğüm olmuştu. Evet, lanet olsun. Ben yapmıştım. Onun kokusu beni deli ettiği için ondan kaçıyordum, ama onun bana karşı zaafı olduğunu biliyordum. Kardeşlerim bu konuda sık sık laf yapıyordu. O haklıydı, değil mi? Onu başımdan savmıştım ve ondan bir şey istediğimde, bilgi ya da başka bir saçmalık istediğimde, ona karşı çekiciliğimi kullanmıştım. "Üzgünüm Rox, duygularını incittiysem. Öyle demek istemedim..."

O burun kıvrıdı. "*Duygularımı* incitmedin. Sadece aptal gibi davranmaktan
bıktım

aptal rolünden bıktım ve artık bunu yapmayacağım." Oturdu

Gus'ı geri çekti, başını göğsüne bastırdı ve parmaklarını koyu sarı saçlarında gezdirdi.

"Rox..."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," dedi. "İlk vardiyayı ben alacağım.

Herkes uyuyabildiği kadar uyumalı."

Onu bir an inceledim. Roxy'nin bana kızgın olması hoşuma gitmiyordu. Onun gülümsemelerini ve sarılmalarını geri istiyordum, bunu değil, onun kızgınlığını değil. Önümüzde muhtemelen haftalarca birlikte geçireceğimiz zaman vardı. Bunu düzeltmem gerekiyordu. Bir şekilde, aramızdaki ilişkiyi düzeltmem gerekiyordu.

Bölüm Dört

Roxy

Asmodeus'un bölgesi yaklaşırken havada tatlı, yoğun bir koku vardı. Onun geniş bahçesine ulaşmadan önce koku bizi sarmıştı.

"Buraya daha önce hiç gelmemiştim," dedi Gus. "Kokusu hoşuma gitti."

"Nar kokusu," dedim. "Asmodeus onlardan kaçak içki yapıp cehennemin büyük bir kısmına tedarik ediyor."

"Hayır, istediğini elde etmek için içkiyle takas yapıyor. Çürümüş ve kararmış kalbinin iyiliğinden yapmıyor," dedi Lothar, uzun bacaklarıyla yanımdaki yolu yiyip bitirirken Gus'a. Bakışları bana kaydı. "Bizi bekliyor mu?"

Asmodeus'un hayranı değil miydin? Pek çoğu değildi. "Hayır, sürpriz bir ziyaretin en iyisi olacağına karar verdik." Normal halim gibi konuşmaya çalıştım, ama kolay olmadı. Önceki gece söylememem gereken bir şeyi söylemekten zar zor kendimi alıkoymuştum. Neden bu duyguların, yüzyıllar boyunca başarıyla bastırdıktan sonra, bu kadar uzun bir süre sonra yeniden ortaya çıktığını bilmiyordum, ama değişken duygular intikam almak için geri dönmüştü ve kendime çok kızgındım, ama Lothar'a daha da kızgındım - hayır, onun farkında olmadığı bir şey için ona çok kızgındım ve bunu kontrol etmekte zorlanıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, yüzüne yumruk atmak istedim. Daha da kötüsü, içimde çalkalanan bu duyguları kontrol etmek gittikçe zorlaşıyordu. Bakışlarım göğsüne kaydı ve midem bulandı. Hemen başka yere baktım.

Ursula beni dirsekledi, kaşlarını kaldırdı.

Kafamı salladım. Hayır, yüzüne yumruk atmayacaktım, ama kendimi daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyordum ve bu beni gerçekten çok korkutuyordu. Ona bağırarak, yaptıkları için

bağırarak, yaptıkları için ona hakaret etmek istedim. Bu çok uzun zaman önce olmuştu, ama sanki yeni olmuş gibi hissediyordum ve bundan nefret ediyordum.

"Şimdi soruma cevap verecek misin?" Gus, Lothar'a sordu.

Lothar'ın omuzları gerildi. "Ne sorusu?"

"Drystan iblisi hakkında, birine bindiğinde, hangi deliği..."

"Sana yönlendirildiğin deliği," dedi Lothar çabucak. "Hepsinin farklı tercihleri vardır. İstenmeyen bir yere sikini sokmadan önce sana söylemelerini bekle."

Gus memnun bir şekilde başını salladı. "Mantıklı."

"Bu konuda kişisel deneyimin var mı, Loth?" Ursula sırtarak sordu.

Bir şey söylememek için dudaklarımı o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım.

Lothar kocaman omuzlarını silkti. "Kim yaşamamış ki?"

Öfke dolu bir çığlık boğazımdan çıkmaya çalıştı ama onu bastırdım.

"Doğru," dedi Urs ve omuz silkti.

"Lothar?" dedi Gus.

"Evet, Gus."

"Sana başka bir soru sorabilir miyim?"

Lothar derin bir nefes aldı. "Tabii." "Bütün av köpeklerinin eşleri var mı?"

"Bilmiyorum, evlat. Sanırım kader hepimiz için bir eş seçmiştir. seçtiğini sanırım."

Sesi böyle kalınlaştı ğ ı n d a , karnım kıpır kıpır oldu ve Kalbim, tamamen durmak üzereymiş gibi sıkıştı. *Kafana bir bıçak sapla ve kendini bu ızdıraptan kurtar.* Ursula'nın bakışlarının beni delip geçtiğini hissettim ve onu kasıtlı olarak görmezden geldim.

"Eşini bulmak nasıl bir duygu?" diye sordu Gus.

Lothar başını salladı. "Hiçbir fikrim yok kardeşim. Duyduğum kadarıyla, sadece bilirsin. Onlarla her zaman birlikte olmak istersin, koruma içgüdün artar ve canavara her zamankinden daha yakın olursun."

"Ve seks yapma dürtüsü her şeyi tüketir, değil mi?" dedi Gus.

"Öyle duydum." Lothar başını salladı. "Tek bir şey düşünüyorsun, evlat."

"Bu ne demek?"

"Bu, tek düşündüğün şeyin seks olduğu anlamına gelir." Gus başını salladı. "Öyle değil mi?"

Lothar içinden küfretti. "Sonraki soru." "Asher senin eşin mi?"

Ayaklarım takıldı ve Ursula kolumu tutmasaydı yüzüstü çakıl taşlarının üzerine düşecektim.

Lothar başını keskin bir hareketle Gus'a çevirdi. "Hayır. Neden bana bunu soruyorsun?"

"Fender, Mad'e sürekli birlikte olduğunuzu söyledi." "Asher bir arkadaşım."

Farkında olmadan parmaklarım bıçağımı kavradı. Onun sikini sokup tüm vaktini birlikte geçirdiği bir arkadaş.

"Eşini becerirken, onu bağlamak nasıl bir his?" Lothar yine küfretti.

"Hiçbir fikrim yok."

Midem yine bulanmaya başladı. "Konuyu değiştirelim," dedim, kendimi durduramadan.

"İyi hissettiriyor olmalı, değil mi?" dedi Gus.

"Evet, yavru, iyi hissettiriyor olmalı," dedi Lothar, sesinde artık daha fazla hırıltı vardı.

Evet, tek gereken kafatasımın tabanına keskin ve derin bir bıçak darbesi, biraz sallamak ve kafamdaki tüm delilikten kurtulmak için kutsal bir kurtuluş. Bu beni öldürmezdi, ama karışık beynim kendini iyileştirirken içim güzel ve sessiz olurdu.

"Eşimi bulmak istiyorum," dedi Gus.

Lothar genç av köpeğine baktı. "Bir gün bulacağına eminim."

Gus'ın göğsü kabardı. "Bir eşim olsaydı, onu korurdum."

Lothar başını salladı. "Korurdun."

"Ve her fırsatta onu becerirdim." "Lanet olsun," diye mırıldandı Lothar.

"Evlat, sana birini bulmamız lazım," dedi Ursula sırtarak. "Sürekli bu kadar azginken nasıl işlev görebiliyorsun?"

Gus ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Kolay değil."

Urs kahkahayı bastı ve benim huysuz ruh halime rağmen ben de gülmemi tutamadım. Sonra Lothar'ın gürleyen kahkahası kulağıma ulaştı ve bakışlarım ona kaydı. Midem yine altüst oldu, sonra sıcaklık aşağıya doğru yayıldı.

Lanet olsun. Başım ciddi beladaydı.
Lothar'ın da öyle.

Ağaçlar budaklı ve yaşlıydı, dalları canlı kırmızımsı-mor meyvelerle doluydu. Bu bahçeler o kadar genişti ki, gece çöktüğünde Asmodeus'un kalesine hala bir günlük yolumuz vardı.

Lothar, durup geceyi kamp yaparak geçirmemiz gerektiğine karar verdi, ki bu muhtemelen iyi bir fikirdi. Dikkat seven lordun yanında olduğumda zihnim açık olmalıydı. Ziyaret ettiğimde, benim, onun sevdiği neşeli, enerjik velet olmamı bekliyordu. Umarım fark edilmemiştik. Ziyaretimizden haberi olmasını istemiyordum. Az, hızlı düşünmede çok kötüydü ve ona Beelzebub hakkında soru sorduğumda, hain en iyi arkadaşını korumak için bir yalan uydurmasına zaman tanımak istemiyordum.

Yatak takımı sererken ateş çıtır çıtır yanıyordu.

"Çevre kontrolü yapacağım," dedi Loth ve uzaklaştı.

İyi, sinir bozucu o köpekten biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Sürekli varlığı beni ciddi şekilde sinirlendiriyordu. Botlarımı çıkarıp yatağa girdim, Gus'ın uyuduğunu kontrol ettim, sonra Ursula'ya döndüm. "Ben uyurken sen uyumayacağına söz ver." Önceki gece uyanmışım, Lothar'dan birkaç adım uzakta duruyordum. Tanrıya şükür uyuyordu ve ben de hemen yatağıma geri dönmüştüm.

"Anladım, Rox," dedi, nar ağacının budaklı gövdesine yaslanarak. Meyvelerden birini kesti. "Uykunda yürümeye ve konuşmaya başlarsan, kafana bir taş atarım."

"Teşekkürler, Urs," dedim ve ellerimi başımın arkasına koyup, üzerimizdeki yoğun ve sınırsız karanlığa baktım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedim, yalan söylemeye gerek duymadan. "Öfkeli hissediyorum ve bu duyguyu nasıl bastıracağımı bilmiyorum."

"Ne değişti, bir fikrin var mı? Neden birdenbire yine böyle hissediyorsun?"

Kafamı salladım. "Onunla çok fazla zaman geçirdiğim için olabilir, sanırım." Bunun bir yalan olduğunu ve her yıl katlanmak zorunda kaldığım o tarih ve çarpık yıldönümüyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Kendime dürüst olursam, son birkaç aydır, belki de daha uzun süredir yavaş yavaş bir değişiklik hissediyordum.

"Keşke işler farklı olsaydı mı istiyorsun?" diye sordu, neredeyse nazikçe, tereddütle. Ursula asla tereddüt etmezdi ve kesinlikle nazik de değildi. "İşleri farklı yapsaydın mı?"

"Hayır... Bilmiyorum." Ellerimi yüzüme sürdüm. "Artık çok geç. Olan oldu, değil mi? Geri dönüş yok, geçmişi değiştirmek mümkün değil."

"Yapabilirdin," dedi. "Neden yapmadın?"

Evet, Lucifer o zamanları düzeltmeyi, ya da en azından denemeyi teklif etmişti. Beni zamanda geriye göndermek, bana bir şans daha vermek kolay olmazdı, bir melek varken olmazdı. Onların güçleri Lucifer'in güçlerine engel oluyordu. Denememeyi seçmiştim, ama evet deseydim bile işe yarayacağının garantisi yoktu.

Şimdi geri dönüp bu karışıklığı düzeltmek için çok geçti. O zamanlar acı çok fazlaydı, çok derindi. Aklım başımda değildi. Hiç düşünmüyordum ve düşünülemez bir şeye razı oldum. Sonuç neredeyse benim sonum olacaktı. İlk başta Lucifer'in yardımını reddetmiştim, ama sonunda, en keskin kenarları köreltmek için güçlerini kullanmasına izin verdim, ama acımı tamamen ortadan kaldırmasına izin vermedim, asla. Eğer pes etmemiş olsaydım, hala burada olur muydum, emin değildim.

Bütün bu olay düşünülmeyecek kadar korkunçtu. Lothar gerçeği öğrenirse, sadece yıkıcı sonuçlar doğmayacak, aynı zamanda benimle hiçbir şekilde ilgilenmek istemeyecekti.

Onun içgüdülerinin benden uzak durmasını söyleyen gerçek neden buydu. Bu yüzden kulüp evinde takılmak istediğimde beni hep reddetti, kucaklaşmalarımızı olabildiğince çabuk bitirdi. Olanları hatırlamasa da, bilinçaltının derinliklerinde hala benden uzaklaşmaya çalışıyordu.

Elim göğsümün ortasına kaydı, oradaki acıyı hafifletmeye çalışarak gözlerimi sıktım.

"Dün gece uyuyabildin mi?" diye sordu Urs, yine çok nazik bir şekilde.

Başımı salladım. Yorgunluk, bütün gün sırtımda taşıdığım ağır bir pelerin gibiydi. Uyurgezerlikten sonra, kendimi uyanık kalmaya zorlamıştım.

"Bunu kullan. İki damla," dedi Urs, bana şişelerinden birini atarak.

Onu aldım ve dediğini yaptım. Urs elbette bir cadı değildi, ama mesleğinin araçlarının yanı sıra, bolca numara da biliyordu. Onun uyku iksirini içtikten birkaç dakika sonra, kutsanmış karanlık zihnimin kenarlarından sızmaya başladı.

Ben de hevesle kendimi ona bıraktım.

Heyecanla mağaradan mağaraya koşarak sonunda Lothar'ın kapısına ulaştım. Kapıyı çalmadan odasına girdim ve deri giysilerimi çıkardım. Odayı olabildiğince sessizce geçtim ve yatağının kenarına çöktüm, ama tam olarak yatmadan önce, uzun kalın parmakları arkamdan boğazımı kavradı ve beni kendine doğru çekti, böylece sırtım onun göğsüne sıkıca bastırıldı. Kollarını bana doladı ve yüzünü boğazıma gömdü.

"Nihayet geldin, kedicik," diye kulağıma homurdandı.

Gözlerimi açtım ve üstümdeki karanlığa göz kırptım. Uzun zamandır onu rüyamda görmemiştım ve tanrılar adına, şimdi de görmek istemiordum.

O anda altımda, bir fırın gibi ısı yayan sert, sağlam bir vücut olduğunu fark ettim. O anda üstümdeki karanlığın aslında altımda olduğunu da fark ettim. Siyah bir tişörtlü bakıyordum ve paletimin üzerinde yatmıyordum, Lothar'ın üzerinde yatıyordum. Donakaldım. *Kahretsin.*

Kahretsin.

Mümkün olduğunca yavaş ve dikkatli bir şekilde başımı kaldırdım.

Lütfen uyuyor olsun.

Bakışlarım çenesinden burnuna, sonra daha yukarıya kaydı ve bana bakan ağır kapaklı altın rengi gözlerle takıldı.

Kesinlikle beynimi bıçaklayacaktım. Başka seçenek yoktu. "Nasıl yaptığımı bilmiyorum..." Etrafıma baktım. Urs ve Gus

kendi paletlerinde uyuyorlardı ve ben uykumda uzun bir mesafe kat ederek Lothar'ın üzerine sürünmüştüm. "...buraya nasıl geldim."

"Hayır mı?" diye sordu, sesi uykudan dolayı kısılmıştı.

Bunu bu kadar sevdiğimden nefret ediyordum. "Yani, ara sıra uyurgezerlik yaparım." Dudaklarımı ısırđım ve Loth'un bakışları ağzıma kaydı. "Ben..."

"Ben nöbet tutuyordum," dedi. "Tamam."

"Ayağa kalktın, sanki lanetlenmiş gibi gözlerin geriye devrildi, bana doğru büyük adımlarla yürüdü, beni sırt üstü yatırdın ve üstüme çıktın."

Yüzüm alevler içinde patladı. "Doğru." En son ne zaman kızarmıştım? Hiçbir fikrim yoktu, ama şu anda o kadar sıcaktım ki, kendi yüzümden yayılan sıcaklık dalgalarından gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Ona neşeli bir kahkaha attım. "Soğuk falan almış olmalıyım."

"Ya da öyle bir şey," diye mırıldandı.

Oh, tatlı Lucifer, hayır. Sahte gülümsemem yüzümde dondu. "Başka ne yaptım?"

Onun omuz silkmesini görmekten çok hissettim, sonra bana dişlerini gösterdi. "Şöyle diyelim, ne zaman istersen senin tırmalama direğın olmaktan mutluluk duyarım, kedicik."

Dünyam başımdan döndü, kalbim durdu, sonra ruhum bedenimden ayrıldı ve milyonlarca parçaya bölündü. *Kitten?* O ismi bilmesinin imkanı yoktu. Kesinlikle imkanı yoktu. Sonra söylediğı diğer sözler kafama dank etti ve altı tonluk bir fil gibi üzerime çöktü. "Senin tırmalama direğın mi?"

Burun delikleri genişledi ve başını salladı.

Yutkunmam duyulabilir derecede sesliydi. "Yani sen..." Aman Tanrım. *Aman Tanrım.* "Yani sen benim... benim..."

"Bana sürtündün mü?" Göz kırptı ve elini kaldırdı, başparmağı ve parmağı bir santimetre aralıktaydı. "Birazcık."

"Ne?" diye bağırdım. "Neden beni itmedin?"

Kıkırdadı. "Boğazıma bıçak dayadın."

"Hayır, yapmadım," diye bağırdım.

Başını yana eğdi ve hafif kırmızı bir iz vardı. Sırtışı genişledi. "Hareket etmeye cesaret edemedim."

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye bağırdım, onun iri vücudundan kalkarken. "Seni bıçakla tehdit ettim ve uykumda üstüne çıkıp sürtündüm, Lothar! Bu komik değil!"

"Öyle yaptın," dedi, sanki bana başıma gelen en aşağılayıcı şey az önce olmamış gibi hala orada yatarak.

"Sana cinsel tacizde bulundum!"

O zaman güldü, ayak parmaklarımı kıvrılmaya neden olan o derin, gürleyen kahkaha. "Gerçekten kafamı keseceğini düşünseydim, seni alt ederdim." Oturdu, karnı kasılırken. "Belli ki biraz stres atman gerekiyordu ve benim bir şey yapmam gerekmiyordu. Çoğu zaman telefonumda solitaire oynuyordum."

Korkuyla çığlık attım ve Ursula ayağa fırladı, bıçağı elinde, tehlikeyi arıyordu. Gus da bir saniye sonra ayağa fırladı, yumruklarını sıktı.

"Sakin olun," dedi Lothar. "Tehlike yok." Bakışları bana kaydı. "İyi misin?"

"Hayır." Ursula'ya döndüm. "Kabus gördüm," dişlerimi sıkarak söyledim, gözlerim sanki az önce yaptığım korkunç şeyi bir bakışla anlatabilirmişim gibi büyüdü. "Keşke uyumadan önce beni uyandırsaydın, sana söylediğim gibi."

"Derin uykudaydın," dedi. "İyi olduğunu sanmıştım." "İyi değildim. İyi değildim Urs."

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Hadi toparlanıp gidelim," dedim, her şeyi sırt çantama geri koyarken sesimi fazla yükselterek. "Kaleye varmak için bütün gün yol almamız gerekecek."

Yemeğimizi yiyip eşyalarımızı topladığımızda, Gus canavarına dönüştü ve ben ona doğru yürüdüm, Ursula'yı yine önümden keserek.

"Beni sürmek istemiyor musun, Rox?" diye sordu Lothar, sesinde kahkaha vardı.

Ona orta parmağımı gösterdim ve o dönüşürken hala gülüyordu. Daha önce bir av köpeğinin canavar formunda güldüğünü hiç duymamıştım, ama şimdi duyduğuma emindim. Ursula'nın gözlerindeki soruyu görmezden geldim ve hızla Gus'ın üzerine tırmandım.

Urs ve Gus gittiğinde ne yapacaktım? Onunla yalnız kalmam güvenli değildi. Kesinlikle artık bana uyku

tincture içmeyeceğim.

Bölüm

Beş

Lothar

Asmodeus'un kalesine doğru ilerlerken, gece boyunca müzik çınılıyordu. Seslere bakılırsa, parti tüm hızıyla devam ediyordu. Duyduğum kadarıyla, onun parti vermediği gece pek yoktu.

Geniş kapılara ulaştığımızda, Roxy bana çantasını uzattı, örgüsünden bağı çözdü ve uzun, koyu renkli saçlarını salladı.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

Rox beni duymazdan geldi.

"Küçük efendimizin işini izle," dedi Ursula. "Ona otuz saniye ver, Asmodeus onun elinde oyuncak olacak."

Roxy kapı kollarına tutundu, geniş bir gülümseme takındı ve çift kapıyı ardına kadar açtı. "Buna parti deyin!"

Odadaki iblisler ona dönüp coşkuyla alkışlayıp bir rock yıldızı gibi selamladıklarında, Urs yanımda kıkırdadı.

"Loth ve ben burada hoş karşılanacak mıyız?" diye sordu Gus, iblislerle dolu odayı tarayarak.

"Sorun olmaz," dedi Urs.

Dudaklarım geri çekildi, göğsümü titreten bir homurtu çıktı. Canavar bundan hiç hoşlanmadı, hiç de bile. "Bu da ne lan?"

Ursula bana sırıttı. "Asmodeus başa çıkması zor, kibirli, pervasız, her yönüyle dev bir pislik, bu yüzden Lucifer onun güvenini kazanması için Roxy'yi gönderdi. O da bunu muhteşem bir şekilde başardı. Şimdi onun bölgesindeki işleri takip ediyor ve cazibesini kullanarak efendisini kontrol altında tutuyor."

"Cazibesi mi?" diye hırıldadım. "Lucifer onu pezevenk mi yaptı?"

Ursula'nın yeşil gözleri bana dikildi ve gözlerinden acı vaat eden bir bakış attı. "Roxy bir savaşçı. Sen kendi testislerini küpe olarak taktığını fark etmeden boğazını kesip hayalarını kesebilir.

Bir daha böyle bir şey ima edersen, cümleleri bitirmeden kesik dilinle boğulursun."

Kimse seni Urs kadar pislik gibi hissettiremezdi. "Öyle demek istemedim."

O sert bir kahkaha attı. "Tabii, öyle demek istemedin. Şimdi, yolumuzdan çekil de ihtiyacımız olan bilgiyi almasına izin ver."

"Roxy, bebeğim!" Gürleyen bir ses odada yankılandı ve bir an sonra şehvet, kaos ve yıkımın efendisi kollarını genişçe açarak odaya girdi. Deri pantolon ve bot giymişti, üstünde gömlek yoktu. Yüzü keskin hatlıydı, burnu uzundu, çenesi kare şeklindeydi ve elmacık kemikleri bıçak gibi keskin. Yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı, sivri dişleri parladı, duvar apliklerinden gelen ışık geniş alnından geriye kıvrılan koç boynuzlarında parıldadı.

Roxy çığlık attı ve ona doğru koştu, kollarına atlayıp ona sıkıca sarıldıktan sonra, deri gibi gri yanaklarına şaplak gibi bir öpücük kondurdu. Eli kışına indi ve sertçe sıktı. Ben öne doğru adım attım, farkına varmadan içimden bir hırıltı çıktı — Ursula'nın eli göğsüme çarptı ve bir adım daha atmamı engelledi.

"Yavaş ol, Loth, cidden. Onun senin korumana ihtiyacı yok. Bırak kendi işini yapsın. Beelzebub'u bulman lazım, ve Asmodeus bir şey biliyorsa, Roxy de bu gecenin sonunda bilecek."

Kafamı salladım. "Bu durumdan hiç hoşnut değilim."

"Olmak zorunda değilsin. Sadece katlanıp onun çalışmasına izin vermelisin."

Bir iblis, nar likörü dolu bardakları taşıyarak yaklaştı ve bize uzattı. Urs, Gus'ı ve beni, yarı çıplak kadın iblislerin dans ettiği yükseltilmiş sahnenin sonundaki bir masaya itti.

Oturduk ve ben odayı taradım, gözüm Roxy ve ona dokunan iğrenç herifin üzerindeydi. Asmodeus pisliğin tekiydi ve Rox'a bakmaya bile layık değildi, başka bir şeyden bahsetmiyorum bile. Bir iblis bana doğru yavaşça yürüdü ve açıkça korkmuştu, ki bu beklenen bir şeydi. İblisler cehennem köpeklerinden doğal olarak korkarlardı, ama yine de buna rağmen kucağıma oturmaya çalıştı.

Onu uzaklaştırdım, o da yön değiştirip Gus'a yaklaştı, Gus hemen arkasına yaslandı ve onun üzerine tırmanmasına izin verdi. "Sana zarar vermeyeceğim," dediğini duydum. Onun hevesi ve bariz deneyimsizliği şeytanı anında rahatlattı ve o gerçekten gülümsedi. Lanet olsun, yavru kedi kremayı yiyen kedi gibi görünüyordu.

Hoparlörlerden çalan şarkı aniden durdu ve bir saniye sonra yeni bir şarkının ilk notaları çalmaya başladı. Salon coştu ve herkes Roxy'nin adını haykırmaya başladı. Rox, birkaç iblis onu sahneye çekmeye çalışırken protesto ederek güldü. Ben ayağa kalktım. Ursula bileğimi tuttu ve bana başını salladı.

Siktir. Koltuğuma geri oturdum ve hala başını sallayan Roxy'nin gülüşünü izledim. Onu sahnenin kenarına götürdüler, o da saçlarını salladı, sonra zıpladı ve ellerini havaya kaldırdı.

Tezahüratlar patladı ve ayak sesleri daha da yükseldi, Onun için tezahürat yapmaya devam ettiler.

Rox platformun ortasına doğru yürüyerek gitti, sonra durdu, başını eğdi ve saçları yüzünü kapattı. Alkışlar kulakları sağır ediyordu. Bir sonraki ritimde, uzun siyah saçlarını geriye attı, deri ceketini bir omzundan çıkardı ve müziğin ritmine uyarak dans etmeye başladı.

Ursula başını geriye attı ve güldü, sonra ayağa fırladı ve odadaki herkesle birlikte Roxy'nin adını haykırdı.

Ne haltlar dönüyordu?

Roxy döndü, ceketini tamamen çıkardı ve bana fırlattı. Onu havada yakaladım ve şaşkın bir şekilde oturup, onun seyircileri coşturmak için yürüyüşünü, dansını ve alkışlarını izledim.

Kolunu uzattı ve kalabalığın içinden bir yerlerden ona bir şişe kaçak içki atıldı. Onu havada yakalarken, sahnenin diğer tarafındaki birinden ona alevli bir tahta meşale fırlatıldı. Onu kolaylıkla yakaladı ve ustaca döndürdü. Sonra bir yudum kaçak içki içti, alevli meşaleyi önüne tuttu ve içkiyi üfleyerek büyük bir yay şeklinde ateş püskürttü.

Vay anasını. Ayağa fırladım. Çaldıkları şarkı The Cult'un "Fire Woman" şarkısıydı ve şimdi nedenini anladım.

Şeytanlar ve Asmodeus, onun dansını hayranlıkla izliyorlardı. O, bir profesyonel gibi meşaleyi çevirip daha fazla kaçak içki içip ateş püskürtüyordu. Sirk sanatçısı gibi taklalar atıyor, yıllarca çalışmak gereken bir rutini sergiliyordu ve ben de odadaki herkes gibi hayranlıkla onu izliyordum.

Şarkının ağır basların hafiflediği ve gitarın öne çıktığı kısmı hoparlörlerden yankılandı. Roxy bana doğru yürüyerek geldi, yürürken sahnenin bir tarafına kaçak içki döktü, bana göz kırptı, sonra geri döndü, uzaklaşırken diğer tarafa da güçlü alkol döktü, kalçaları sallanıyordu.

Geri döndü, bir yudum daha aldı ve daha fazla ateş püskürterek sahnenin her iki yanını ateşe verdi.

O ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp bana doğru emeklemeye başladığında, her iki yanında alevler dans ederken, solist bir kadının yaklaştığını, ona yaklaştığını hissettiğini söylerken, kalbim deli gibi atarken, göğsümdeki canavar durmaksızın gürlediğinde, ağzım açık kaldı.

Roxy sırtını kavisledi ve saçlarını savurdu, sonra birdenbire karşımda belirdi. Elini uzattı, gömleğimin önünü tuttu ve beni öne doğru çekti, o kadar yaklaştı ki sıcak nefesi dudaklarımı gıdıkladı — sonra beni geri itti, gözleri parlak, lanet olasıca ışıldıyordu.

Koltuğuma düştüm ve lanet olsun, o anda odadaki herkes gibi ben de onun tarafından baştan çıkarılmışım.

Sonra ayağa fırladı ve kılıcını salladı, saçları her yere uçuşuyordu, zıplıyor ve göğüslerini sallıyordu, o kadar güzel ve seksi görünüyordu ki, kotumun fermuarından fırlamak üzere olan sikimi düzeltmek zorunda kaldım. Benim neyim vardı lan? Bu Roxy'di. Roxy'den hoşlanmıyordum. Evet, güzel, tatlı ve seksi biriydi, ama bu seyahatten önce sikimi hiç sertleştirmişti.

O anda, sikim o kadar sertleşmişti ki çivi çakabilirdim.

Sonunda, şarkı bittiğinde döndü ve herkes alkışlarken selam verdi.

Sahnedan atladı ve Asmodeus'un yanına doğru büyük adımlarla yürüdü. Asmodeus, ona yaklaşırken onu hayranlıkla izliyordu, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle

gölere, onun masasına oturmasına çok sevindi.

Ona bir içki uzattı...

"Bakıyorsun," dedi Urs. "Kes şunu. Yapması gereken bir işi var."

Mantiken, hizmetçilerin ne olduğunu biliyordum. Onlar eğitimli savaşçılar, suikastçılar, savaşçılar, Lucifer'in ihtiyaç duyduğu her neyse onlardı. Bazıları diplomasi, işkence ve evet, bazıları da baştan çıkarma konusunda uzmandı, ama onları böyle iş başında görmek, Roxy'yi böyle iş başında görmek, lanet olsun, hoşuma gitmedi.

"Roxy'nin uzmanlık alanı nedir?" diye sordum, çünkü hiçbir fikrim yoktu. Onu bu kadar uzun süredir tanıyordum, ama bunu nasıl biliyordum?

"Roxy özel biridir," dedi Urs ve kaçak içkisini yudumladı. "Tatlı mizacı onu bazılarına saf gösterir ve bu yüzden onu hafife alırlar. Onlar onu hafife alırken, o da onların kendisi hakkındaki yanlış düşüncelerini manipüle eder, avlarının iradesini bükerek onları diz çöktürür, onun istediği her şeyi yapmaya, bilmek istediği her şeyi söylemeye hazır hale getirir. Bu, herhangi bir hizmetçi için yeterince özel bir yetenek olabilir, ama Rox için değil. O savaşırken, sanki bir dans izliyormuşsunuz gibi, çok akıcı ve doğal, ve her zaman böyle olmuştur. Terlemeden, tek başına bir sürü vahşi iblisi öldürebilir ve baştan çıkarma sanatındaki becerisi rakipsizdir. Rox, Lucifer'in en sevdiği hizmetçilerinden biri ve bunun bir nedeni var: Tek bir uzmanlığı yok, her alanda son derece yetenekli. Urs bana göz kırptı. "Tatlı Roxy'mizin yeri doldurulamaz."

Boğazım düğümlendi, içimde garip bir his dolaşıyordu. Göğsüm ağrıyordu ve damarlarımda kan kaynar gibi hissediyordum. "Bilmiyordum."

O burun kıvırdı. "Çünkü sen de herkes gibi onu hafife alıyorsun." İçkisini bir dikişte bitirdi. "Roxy benim kardeşim ve onun zayıf noktalarını biliyorum, çünkü sen ve ben biliyoruz ki, az önce sana anlattıklarımın aksine, onun da zayıf noktaları var." Kadehini yeniden doldurdu, çantasından üç şişe çıkardı ve her birinden bir damla içkisine damlattı. "Eğer biri bu zayıf noktalardan birini bulup ona zarar verirse, ben dahil cehennemdeki tüm hizmetkarlar intikam peşinde olacaktır. Roxy sadece Lucifer için yeri doldurulamaz değil, o bizim kardeşim ve ona zarar veren her pisliği parçalarız."

Gözlerime baktı.

"Onu inciteceğimi mi sanıyorsun?" diye homurdandım. "Bunu asla yapmam." "Niyetinde olmayabilirsin, Lothar."

"Asla öyle bir şey yapmam, Urs."

Omuzlarından biri kalktı ve düştü. "Umarım yapmazsın. Seni parçalamak zorunda kalmak gerçekten istemem."

Uzun bir süre birbirimize baktık ve Rox'a zarar vermem imkansız olsa da, Ursula nedense bunun mümkün olduğunu düşünüyordu ve ben onu aksine ikna etmenin bir yolunu bilmiyordum. Bu yüzden ona ihtiyacı olan güvenceyi verdim. "Söz veriyorum."

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim." Parmağını bardağında döndürerek karıştırdı, sonra sıvıyı emdi.

"İçkine ne koydun?"

"Zehir," dedi ve bir dikişte içti. "Ne?"

Gülümsedi. "Bu benim uzmanlık alanım." Göz kırptı. "Diğerlerinin yanı sıra." Kahretsin. Yine hiçbir fikrim yoktu. "Sen Lucifer'in tadımcısı mısın?" "Öyleyim ve eğer kimseye söylersen, seni öldürmek zorunda kalırım."

Onun üç farklı şişeyle aynı işlemi tekrarlamasını izledim. Farklı zehirlerle kendine mikro dozlar uygulayarak, onlara karşı bağışıklığını koruyordu. "Zehire karşı bağışıklığın varsa, zehri nasıl tespit ediyorsun?"

"Ne kadar seyreltilmiş olursa olsun, en küçük dozu bile tadabilirim. Lucifer'in düşmanlarından biri yemeğine, içeceğine veya başka bir şekilde zehir katarsa, bunu anlarım."

"Sen yokken o ne yapıyor?"

"Evden uzaklaşmıyor. Yemeğini sadece hizmetçiler hazırlıyor ve servis ediyor. Benim hizmetlerim genellikle onun bölgesinden dışarı çıktığımızda gerekiyor. Kendisini sadece güvendiği kişilerle çevreliyor. Ayrıca, sadakatlerinden emin olana kadar Lucifer'e erişimi olan herkesi gözetim altında tutuyoruz."

Roxy'nin kahkahası odanın diğer ucundan bana ulaştı ve bakışlarım ona kaydı. Şimdi Asmodeus'un kucağındaydı, kolunu onun kalın boynuna dolamış, diğer elinin parmaklarıyla onun boynuzlarından birini okşuyordu.

İçimden bir başka hırıltı çıktı ve bunun nereden geldiğini hiç bilmiyordum. Sanki içimdeki canavar tek başına hareket ediyordu.

bir av köpeği için böyle olmazdı, canavar ile insan arasında ayırım yoktur.

Ben canavardım ve canavar da bendim, ama şu anda, içimdeki hayvan kısmı benim kontrolüm dışında tepki veriyordu.

Bölüm

Altı

Roxy

ASMODEUS ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Ne kadar süreliğine benimle kalacaksın, canım?"

Yüzünü avuçlarımla kavradım. "Sadece bu gece. Başka bir yerde bana ihtiyaç var." Başını salladı, ama hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bu çok yazık." "Sen farkına bile varmadan geri döneceğim."

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Umarım öyle olur, Roxy. Gerçekten öyle umuyorum."

"Luci'nin beni meşgul ettiğini biliyorsun."

O homurdandı. "Bu gece sadece sen varsın bu akşam benimle yatağıma gelir misin?" Parmaklarını omurgam boyunca gezdirdi. "Seni kollarımda tutmalı çok uzun zaman oldu, benim en tatlım."

Midem sıkıştı. Lucifer çok uzun zaman önce bana Asmodeus'u baştan çıkarmamı ve onun gözüne girmeyi emretmişti. Bu daha önce beni hiç rahatsız etmemişti, seks benim cephaneliğimdeki bir başka silahtı, ama Lothar buradayken, parlak altın rengi bakışları beni şu anda hissettiğim gibi yakarken, yapmam gerekeni yapabileceğimden emin değildim.

Kendine gel.

Bu benim işimdi, amacımdı. Kralımı korumak için yaratılmıştım. Önemli olan tek şey Lucifer'di. Tahtı tehlikedeydi, Lothar'ın burada olması ya da ne düşündüğü önemli değildi. Lucifer'in hayatı tehlikedeyken, daha da parlaklaşmaya çalışan duyguların bir önemi yoktu.

Gülümsedim. "Tabii ki, bu gece başka nerede olabilirim ki?"

Ursula yanımıza geldi ve Asmodeus gülümseyerek ona döndü ve onu kucakladı. Urs, ona karşılık olarak kucaklarken elime küçük bir şişe koydu. Uyku ilacı. Ursula beni kimseyi tanımadığı kadar tanıyordu. Benim isteksizliğimi fark etmişti. Bunu Az'a vermek riskliydi, özellikle de kendi bölgesinde, ama bana ilaç verdiğiinden şüphelenmeyeceğini düşündüm. Onunla hatırlayamadığım kadar uzun yıllar boyunca güven ilişkisi kurmuştum.

"Peki neden köpekler?" diye sordu Asmodeus. "Neden seninle birlikte?"

"Lucifer bizi ava çıkardı," dedi Urs ve göz kırptı, sonra daha fazla kaçak içki istedi.

Urs kalabalığın içine doğru yürüdüğünde Asmodeus bana "Ne avlıyorsunuz?" diye sordu.

İç geçirdim. "Seni üzmem istemem Az. İş konuşmayalım." "Sen beni asla üzecek bir şey yapamazsın tatlım."

Odayı dikkatlice aradım, ama Asmodeus'un fark etmeyeceği kadar dikkatli değildim, sonra ona yaklaştım. "Luci, Beelzebub'u aramamızı istedi. Mammon'un kalesine gidiyoruz, biri onu orada gördüğünü söyledi. Lucifer, Mammon'un onu saklıyor olabileceğini düşünüyor." Bu tamamen yalandı.

Asmodeus alaycı bir şekilde güldü. "B asla Mammon'dan yardım istemez. O, gideceği en son yer." Başını salladı. "Lucifer, lordlarıyla o kadar kopuk ki, içimizden birinin sonunda isyan etmesi hiç de şaşırtıcı değil."

Dudaklarımı ısırdım ve ona masum bir ifadeyle baktım. "Luci hakkında kötü konuşmayı sevmem, Az, bunu biliyorsun..."

"Bir '*ama*' geliyor gibi hissediyorum," dedi saçımı kulağımın arkasına koyarken.

"Tamam, evet, sanırım biraz gerçeklerden kopuk. Niyeti iyi... ama bazen yanlış anlıyor. Beelzebub yaptığı şeyden dolayı açıkça çok incinmişti," dedim iç çekerek. "Herkesin kavga etmesinden nefret ediyorum." İçimden lanet olası kafamı salladım. Kavga falan olmadı, Beelzebub ihanet etti, ama şu anda bu kelimeyi kullanmamın imkanı yoktu, Az'ın bildiklerini anlatması için ona ihtiyacım varken olmazdı.

"Biliyorum tatlım, ama Luci bizi çok kez hafife aldı. B, sınırlarını aşan ilk kişiydi."

Farkında olmadan Beelzebub'un planını bildiğini doğrulamıştı. "Sence geri dönecek mi, böylece bu konuyu konuşabiliriz? Böylece o ve Luci aralarını düzelterek yoluna devam edebilirler mi?"

Az başını salladı. "Geri dönmeyecek, en azından şimdilik."

Diğer bir deyişle, Lucifer'i devirmek için gerekli imkânlarla sahip olana kadar gelmeyecek. "Bu beni üzüyor, Az. Birimiz yokken cehennem eskisi gibi değil."

Asmodeus bardağındaki kaçak içkiyi karıştırdı ve başını salladı. "Katılıyorum. Burada sadece altı lord olması kesinlikle yanlış geliyor. Diğerleri gibi ben de onun yokluğunu güçlü bir şekilde hissediyorum."

Ve sonunda, Beelzebub'un artık Cehennem'de olmadığını doğruladı. Lucifer'in şüphelendiği gibi. Boynunun arkasını ovuşturdum. "Acı çektiğin için üzgünüm, sevgilim. Kardeşini çok özleyecek olmalısın. Umarım o iyidir?"

Az kırmızı gözlerini bana çevirdi ve bakışları yumuşadı. "Cehennemde yaşayanlar arasında en yumuşak kalpli olan sensin Roxy, bizim gibi kararmamış olmana şaşıyorum."

"Hepinizi seviyorum Az, bunu biliyorsun. Ailem için endişeleniyorum."

Gri parmaklarıyla nazikçe çenemi tuttu. "O iyi, tatlım. Söz veriyorum, aslında gayet iyi."

Az, benim *masum kız* rolümü asla karşı koyamazdı. Endişeli halimi görmekten nefret ederdi. Çoğu kişi gibi beni hafife alırdı ve naif olduğumu, yumuşak kalbimin beni yönettiğini düşünürdü.

Geniş bir gülümsemeyle siyah dudaklarına bir öpücük kondurdum. Beelzebub'un gelişmesi için, onun gibi görünebileceğin ve dikkat çekmeyeceğin bir yerde olması gerekiyordu.

"Seni istiyorum, Roxy," dedi sertçe.

"O zaman beni yatağa götür," dedim ve ayağa kalktığı anda kollarımı boynuna doladım.

O beni odadan taşıırken omzunun üzerinden arkaya baktım.

Lothar ayakta duruyordu, dudakları geri çekilmiş, dişleri tamamen uzamıştı.

Sonra köşeyi döndük ve onu gözden kaybettim.

Bilinçsiz haldeki Asmodeus'u üstümden yuvarladım ve hala nefes alıp almadığını kontrol ettim. Tentür onu öldürmezdi, kalbi durmuş olsa bile, ama eğer öyle bir şey olursa, uyandığında ve vücudunda ciddi hasar olduğunu fark ettiğinde, ona ilaç verdiğimi anlayacaktı. Umarım dozu doğru ayarlamıştım.

Genelde, lordla sevişmeye katlanırdım. Lucifer'in benden istediğini yapardım. Urs benim isteksizliğimi fark etmemişti, ama neyse ki Az fark etmişti. Odasına vardığımızda şarabına birkaç damla iksirinden damlattım. O benim üstümde bayılmadan önce hızlı bir öpüşme seansı ve biraz el yaramazlığıyla paçayı kurtardım.

Ona verdiğim miktardan sonra uyanmamalıydı, en azından sekiz saat boyunca.

Birkaç gündür yoldaydık, bu yüzden onun mükemmel duşunu kullandım, sonra çantamdan temiz giysiler aldım, giyindim, hala nemli saçlarımı ördüm, Az'ı bir kez daha kontrol ettim, sonra odasından çıktım ve arkamdan kapıyı dikkatlice kapattım.

Döndüm ve zıpladım, beynim kim olduğunu algılamadan elim hareket etti. Bıçağım uçmak üzereydi, Lothar'ın kafatasına, parlayan gözlerinin tam arasına saplanmak üzereydi.

"Ne oluyor lan, Lothar? Az kalsın beynini dağıtırdım." Bıçağı kalçamdaki kınına geri soktum ve cevap vermediğinde ona tekrar baktım. "Ne istiyorsun?" dedim ve birdenbire içimi kaplayan tedirginliği atamadım.

Lothar vahşi bir aslan gibi başını salladı. "İyi olup olmadığını kontrol ediyordum," dedi, dişleri tamamen uzamış, sesi derin bir gürültüyle.

Dikleştım, bu doğru değildi. Neden burada oluyordu ki? "Neden iyi olmayayım?"

O, kocaman omuzlarını silkti. "Lucifer'in seni bu şekilde kullanmasından hoşlanmıyorum, Rox. Bu doğru değil."

Kalbim göğsümde hızla atıyordu, öfke bir anda damarlarımdan akıyordu. "Ne dedin sen?"

O homurdandı. "Sen ailemizden birisin, Rox..." "Ben senin ailen değilim."

Gözleri daha parlak bir şekilde ışıldadı, gölgeli salonda parlıyordu. "Evet, lanet olsun, öylesin. Seni hatırlayabildiğimden daha uzun süredir tanıyorum. Hepimize bakıyorsun... Relic doğduğunda, sen..."

"Relic, kimseye bakacak kimsesi olmayan masum bir yavruydu. Ben ona bakan birçok hizmetçiden sadece biriydim." Başım dönüyordu. Ne demek istiyordu?

Kaşlarını çattı. "Biliyorum. Demek istediğim, sen herkese bakıyorsun Rox, ben de bir kez olsun senin için bunu yapmak istedim."

Ben güldüm. "Asmodeus beni kullanırken onun odasının önünde durarak mı?

beni *kullanırken dışarıda durarak* mı?"

Göğsü sert nefes alıp verişleriyle inip kalkıyordu. Neden bu kadar zor nefes alıyordu? Sesinden kontrolünü kaybetmemiş gibi görünse de, vücudu gerçekte nasıl hissettiğini ele veriyordu. Birini mahvetmek istiyordu ve içinden bir his o kişinin Asmodeus olduğunu söylüyordu.

"Dediğim gibi, Lucifer'in seni onun..."

Aramızdaki mesafeyi bir anda kapattım ve parmağımı dudaklarına bastırdım. "Fahişe?" Bakışlarını yakaladım. Bana pahalıya mal oldu, ama bakışlarımı kaçırmayı reddettim.

Elimi tuttu ve parmağımı dudaklarından çekti. "Ben öyle bir şey demedim."

"Belki tam olarak bu kelimelerle söylemedin, ama evet, söyledin. Seni tanıyorum Lothar. Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun."

"Lucifer'in beni pazarladığını, zavallı, masum, naif küçük Roxy'yi istediğini elde etmek için kullandığını düşünüyorsun."

Gözleri yine parladı ve çenesi granit gibi sertleşti.

Gülerek, hiç de hoş olmayan bir şekilde çenemi kaldırdım. "Ben Roxana the Blade, Lucifer'in hizmetçisiyim. Savaşçı, işkenceci, baştan çıkarıcı. Evet, derinden severim ve insanlarda en iyi yanları ararım, ama aynı zamanda senin ölümsüz hayatın boyunca öldüreceğinden çok daha fazla insanı öldürdüm." Sırıttım. "İhtiyacımız olan bilgileri elde etmek için acı odama götürdüğüm insanların çığlıklarını duymaktan büyük zevk alıyorum." Yaklaştım, sesimi alçaltarak, biraz boğuk ve seksi hale getirdim. "Ve Lucifer'e *veya bana* fayda sağlıyorsa, başka hiç kimse gibi sevişebilirim. Gözümü diktiğim herhangi bir erkeği adımla haykırarak, daha fazlasını yalvarırken uzaklaşabilirim. Pişmanlık duymadan ve duygu göstermeden. Yani

Hayır, iyi olduğumdan emin olmak için beni takip etmene gerek yok. Senden hiçbir şey istemiyorum, Lothar. Anladın mı?

O sert bir nefes aldı.

"Anladın mı?" diye tekrarlardım, kendi sesimle homurdandım.

"Anladım," dedi.

Geri adım attım ve aramıza çok ihtiyaç duyduğum mesafeyi koydum. "İyi."

"Tüm bunları ve daha fazlasını yaptığından şüphem yok, Rox, ama bil ki bu, seni korumaktan asla vazgeçmemem için bir engel değil. Benim için, sana borçluyum."

Kalbim durdu. "Ne için?"

"Kalıntı."

Göğsümdeki donmuş organ yeniden harekete geçti. "Sana söyledim..."

"Bu saçmalığa inanmıyorum. Sen benim yavruyu kendi çocuğunmuş gibi korudun ve sevdin, Rox. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Ben ona War'ın Violet'e, Dirk'ün Brick'e verdiği şeyi veremedim. Kardeşlerimin yavrularına verdiklerini Relic'e veremedim, bunun önemini anlamam için onları babalar olarak görmem gerekti. Keşke onu o zaman sevebilseydim, keşke şimdi sevebilseydim. Sen ona ihtiyacı olanı verdin, benim veremediğim şeyi. Ona sevgi gösterdin ve evet, belki diğer hizmetçiler de ara sıra yardım etti, ama senin gibi değil. Sen onun ihtiyacı olan sabit noktaydın, şimdi biliyorum ki tüm yavruların ihtiyacı olan şey bu. Evet, duygusal olarak ne kadar yoksun olsam da, bunu biliyorum, anlıyorum. Onu iyi, sevgi dolu bir erkek, sadık bir eş yaptın, ve bunun için sana sonsuza kadar minnettar olacağım."

Neden şimdi tüm bunları söylüyordu? Dayanamıyordum. "Yavruları seviyorum. Seninle ilgili değildi, benimle ilgiliydi," dedim, parmaklarımı sıkıca yumruk yaparken, ama bu bir yalandı, değil mi? Kalbimin derinliklerinde, Relic'i benim olarak görüyordum. Onun benim olmasını istiyordum. Lothar ve benim asla birlikte olamayacağımız yavru.

"Her halükarda, sana sonsuza kadar borçluyum."

İhtiyacım olan tek şey buydu. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedim ve geniş taş koridordan aşağı doğru yürümeye başladım. Ağır botlarının sesleri peşimden geliyor, duvarlardan yankılanıyordu. Durdum. "Peşimden mi geliyorsun?"

Yine geniş omuzlarını silkti. "Evet, ama kasıtlı değil.
Ana salona dönüş yolu bu."

Nefesimi tuttum, döndüm ve ilerlemeye başladım. Ve o büyük botların her adımında sanki içimden bir şey kopuyormuş gibi hissederek dudaklarımı ısırdım. Ne halt ediyordum ben? Kendime normal davranmamı, duygularımı kontrol etmemi söylediğimde, daha da kendimi kaybediyordum. Orada ona söylediklerime inanamıyordum.

Bu ben değildim. Sanki dengesiz bir sahtekar tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyordum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o deli, şeytani kaltağı kovamıyordum.

Bölüm Yedi

Lothar

CEHENNEMDE YARATILDIM, yer üstüne çıkmadan önce yüzyıllar boyunca orada kaldım, ama geçitten geçip Roxburgh kaldırımına adım attığımızda, içimde bir şey değişti, içime yayıldı ve sınırlı duygularım olmasına rağmen, Lucifer bunların ne olduğunu anlamamızı sağlamıştı ve yaşadığım şeyin rahatlama olduğundan emindim. Ama neden?

Roxy ve Ursula önde ilerlerken, ben arkalarında tek başıma yürüyorduk, çünkü Maddox, Gus'a cehennemde kalmasını emretmişti, bu da yavru köpeği çok üzmüştü. Bu gece Urs'la da ayrılacaktık ve sadece ben ve Rox kalacaktık. Lucifer, Urs'a kendi görevini vermişti ve daha fazla talimat almak için şehirdeki bir bara gelmesi söylenmişti. Görünüşe göre, Roxy'nin bana henüz söylemediği bir sonraki hedefimize gitmeden önce ona eşlik ediyorduk. Bu aramayı o yönetiyordu ve benim tek yapabileceğim onu takip etmektir.

Şu anda, bana izin verdiği tek şey buydu.

Bakışlarım önümde yürüyen minyon hizmetçinin üzerinde kaydı ve göğsümü ovuşturdum. Kaburgalarımın arkasında garip bir his vardı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu hissi tanımlayamıyordum.

Ciddi bir terslik vardı ve göğsümdeki bu sürekli his gibi, ona bir isim veremiyordum. Tek bildiğim, birkaç gün önce Rox ile buluşmak için cehennemin kapısından girdiğimden beri böyle hissettiğimdi, ama en endişe verici olan neydi? Tüm av köpeklerinin içinde taşıdığı canavar, hayvan tarafımız, içimde mantıksız bir şekilde huzursuzca kıpırdanıyordu ve bununla ilgili her şey beni çok endişelendiriyordu.

Ama daha da kafa karıştırıcı olan neydi? Canavar, burnu Roxy'ye doğru yönelmiş bir av köpeği gibiydi.

Anlamadım. Tek bildiğim, o kadının beni mahvettiği idi. Kişilik bölünmesi yaşıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım — canavar tamamen ona odaklanmıştı, onu korumak, yanında olmak istiyordu, ama ben o çok uzun süre yakınımda olduğunda yanlışıklık hissiyle mücadele etmeye devam ediyordum. Onun kokusu beni dehşete düşürse de, onun yanında sikim sertleşiyordu ve her nefes alışımında ondan uzaklaşmak için içimdeki dürtü artıyordu — ama aramıza mesafe koyar koymaz, canavar beni ona geri götürmeye çalışıyordu.

Roxy'yi yüzyıllardır tanıyordum. Neden şimdi bu duyguları hissediyordum?

Urs bir barın kapısını iterek açtı ve içeri girdik.

Odayı gözden geçirdim. Henüz dolu değildi, ama burada birkaç hizmetçi daha vardı ve biz içeri girdiğimizde Ursula ve Roxy'nin yanına koştular. Burada ne kadar kalacağımızı bilmediğim için bir bira alıp masalardan birine oturdum.

Gece ilerledikçe daha fazla hizmetçi geldi ve ben onların dans etmelerini, bir sürü shot içmelerini, karaoke yapmalarını ve birden fazla kez birileri onları kızdırdığında kavga etmelerini izledim. Ortam gittikçe gürültülü hale geliyordu ve Rox ile Urs tam ortadaydılar. Bu kadınlar kendilerini bıraktıklarında, herkes geri çekilip onları rahat bırakmalıydı.

Yanımdaki koltuk çekilirken gıcırdadı ve Silas koltuğa otururken döndüm.

"Lothar," dedi, gümüş rengi gözleri benimkilere çarptı.

Düşmüş meleği bir süredir görmemiştım. Zamanının çoğunu Cehennem şövalyeleriyle geçiriyordu. "Buraya ne getiriyor seni kardeşim?"

Silas birkaç yıl önce cezalandırılmış, kanatları alınmıştı ve şu anda son derece temkinli görünüyordu. İri yarısı parmaklarını altın ve siyah çizgili saçlarının arasına geçirdi, dövme kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını Ursula'ya doğru çevirdi. "Keşke zevk için geldiğimi söyleyebilseydim, ama önümüzdeki birkaç hafta bunun tam tersi olacakmış gibi hissediyorum."

Urs, Lucifer'in ona verdiği görevle ilgili daha fazla talimat vermek için birinin buraya geleceğini söylemişti. Görünüşe göre o kişi

Silas'tı.

Silas'ın yanındaki sandalye kaydı ve cehennemin şövalyesi ve Lucifer'in torunu Zenon oturdu. Birasını önündeki masaya koydu ve Silas'a bir tane uzattı. Bana çenesini kaldırarak selam verdi. "Loth."

"Zen, kardeşim." Kaşlarımı çattım. "İkiniz de Ursula için mi buradasınız?"

"Lucifer beni kurye olarak kullanıyor," dedi soğukkanlılıkla. Zenon ve Lucifer çok yakındı. Cehennemin kralının odası, Zen, eşi Mia ve küçük çocukları Zephyr'in fotoğraflarıyla doluydu.

"Ya sen?" Silas'a sordum.

"Ondan çok daha fazlası," dedi ve sesi acı çekiyor gibiydi.

"Urs, seninle buluşacağını hiç söylemedi."

"O bilmiyor." Silas'ın çenesi çok gergindi. "Ursula'nın en sevdiği kişi ben değilim. Ne olduğunu anladığında..." Derin bir nefes aldı ve şakaklarını ovuşturdu, oldukça stresli görünüyordu. "Sadece, mutlu olmayacağını söyleyelim."

"Telafi etmek için daha çok çaba sarf etsen iyi olur dostum," dedi Zenon. "Lucifer, Urs'un sana hala çok kızgın olduğunu söyledi."

"Onu kızdırmak için ne yaptın?" diye sordum, şimdiden ona acımaya başlamıştım. Ursula kolay kolay affetmezdi.

Başını odanın diğer tarafına, Ursula'nın ikizi Uma'ya doğru eğdi.

Kahretsin. Onun ve Ursula'nın bir süre önce birlikte olduklarını ve işlerin kötü bittiğini duymuştum. "Siktir, dostum."

"Öyle de denebilir." Bir yudum bira içti ve bakışları dans pistine kaydı. Urs'un onu gördüğü anı anladım, çünkü düşmüş melek gerçekten irkildi.

"Lucifer, seni bu işe sokmak için elinde oldukça iyi bir koz olmalı."

Gözlerini ondan ayırdı. "Hayır, şövalyeler benim ailem. Lucifer bana Zen aracılığıyla yaklaştı. Benim gibi... özel yeteneklere sahip birine ihtiyacı vardı ve Cennet beni dışladığı için onlara hiçbir şey borçlu değilim, kesinlikle sadakatimi değil."

"Görevlerimizin bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum Silas'a, hala dans eden Roxy'ye bakarak. Siyah saçları kalp şeklindeki yüzünün etrafında dağınıktı ve büyük mavi gözleri ışıkların altında parlıyordu.

"Zamanlamaya bakılırsa, büyük olasılıkla öyle."

Silas haklıydı. Her zamanki gibi, Lucifer sırlarını kendine saklıyordu. Roxy, söylediğinden daha fazlasını biliyor muydu? Muhtemelen. Özellikle de Lucifer ile ne kadar yakın olduklarını düşünürsek. Parmaklarımı bardağımın etrafında kıvırdım. Lanet olası işimi yapmamı istiyorlarsa, bana her şeyi anlatmaları gerekiyordu. Onların yaptıkları her şeyi bilmem gerekiyordu. "Urs'a olan bu şey, neden ona Zenon vermek zorunda kaldı?"

"Lucifer, onun Cehennem'den ve soyundan ayrılamayacağına dair bir şeyler söyledi. Her zamanki gibi gizemliydi," dedi Zenon.

Şarkı değişti, hoparlörlerden sert bir gitar riffi yankılandı. Ursula jukebox'ın yanındaydı ve Marianne Faithfull'un "Why'd Ya Do It?" şarkısının açılış sözleri odayı doldururken Silas'a dönüp ona orta parmağını gösterdi.

Silas yanımda kaskatı kesilmişti, hizmetçiler ise dans ediyor, erkeklerin kadınları aldattığını anlatan sert bir şarkıya eşlik ederek dans pistini dolduruyorlardı. Silas'ı kıskanmıyordum. Ursula güçlü bir kadındı, acımasız bir savaşçıydı ve o sert görünüşünün arkasına pek kimsenin girmesine izin vermezdi. Silas her şeyi mahvetmeden önce bunu başarmıştı belli ki.

Urs, dans pistindeki kız kardeşlerinden uzaklaştı, gözlerini Silas'a dikti ve masamıza doğru büyük adımlarla yürüdü. Silas, düşük bir ses çıkardı ve koltuğunda kıpırdadı ama Ursula yaklaşırken ayağa kalkmadı. Ursula masayı kenara itti, Zen ve ben de bardaklarımızı yere düşmeden önce kaptık.

Silas'ın parmakları yumruk haline geldi, Urs kırmızı saçlarını geriye attı, bacağını kaldırıp Silas'ın omzuna koydu ve ona yaklaşarak ihanet ve istiridyeye ilgili kısmı şarkıya eşlik etti. "*Sürtük*" kelimesini söylemeden önce, hevesle izleyen Uma'ya döndü ve ikizine doğrudan söyledi.

Uma çığlık atarak ileri atıldı ama birkaç hizmetçi tarafından geri çekildi. Urs güldü ve Silas'a döndü, parmaklarını Silas'ın yüzünün yanından aşağı doğru kaydırdı, sonra boğazını kavradı.

O lanet olası granit gibiydi. "Kız kardeşinle hiç yatmadım," diye dişlerini gıcırdatarak söyledi. "Sana binlerce kez söyledim, sadece *bir* kez öpüştük, çünkü onu sen sandım."

Ursula dişlerini gösterdi ve boğazını daha sıkı kavradı, sonra tekrar eğildi. "Gerçekten kimin ağzına dilini soktuğum umurumda mı sanıyorsun?"

"Şarkıyı çaldın, Ursula. Buraya gelip şarkıyı söyledin," dedi. "Başka ne düşünebilirim ki?"

Dudakları kıvrıldı ve kıkırdadı. "Tanrım, çok kolay kandırılıyorsun, Si. Sanırım seninle oynamak yeni favori eğlencem oldu." Dudaklarını yaladı. "Eminim ki kontrol etsem, şu anda çok sertleşmiş olurdun." Silas'ın burun delikleri genişledi ve Ursula güldü. "Gerçekten acınacak haldesin."

"Geri çekil lan," dedi Silas.

O sıırttı ve uzaklaştı. "Burada bir sapık gibi oturduğuna göre, benim seyahat arkadaşım mısın?" Silas çenesini indirdi, dişlerini gıcırdatarak ve Ursula'nın gülümsemesi genişledi. "Oh, ne güzel. Çok eğleneceğiz."

Zenon onun adını seslendi. O döndü ve Zenon ona bir şey attı.

Kız onu yakaladı ve gözleri bir anlığına büyüdü.

"Lucifer'den," dedi Zenon ve oradan hemen uzaklaştı. Onu suçlamadım.

Kız, Zenon'un ona verdiği şeyi inceledi ve sonra sıırttı. "Nihayet."

Roxy

Ursula, yüzünde bir sırıtışla Silas'tan uzaklaştı, ama Uma'nın onu göremediğinden emin olur olmaz, yüzündeki ifade öfkeye dönüştü. Elimi tuttu ve beni odadan çıkardı, kısa bir koridordan geçerek tuvaletlere götürdü.

Bizi içeri kapattı, kapıyı kilitledi, sonra öfkeyle homurdandı ve yumruğunu duvara vurdu.

"Ne oluyor, Urs?"

Elini kaldırdı ve bana pürüzlü taş anahtarı gösterdi.

"Vay canına." Daha önce sadece bir tane görmüştüm, ama o da yüzyıllar önceydi. Artık Zenon'un neden burada olduğunu biliyordum. Davet, temsil ettiğiniz alemin lideri veya onun soyundan biri tarafından teslim edilmeliydi. Ancak bu, Silas'ın ortaya çıkışını açıklamıyordu.

"Lucifer ne halt ediyor böyle?" Kaşlarımı çattım. "Urs..."

"Önce seni Lothar'la gönderdi, şimdi de beni ve *lanet Silas'ı* mı?"
Siktir.

Kafasını salladı ve volta atmaya başladı. "Yüzyıllardır Tartarean'da Cehennemi temsil etmek istiyordum ve o beni Silas'la birlikte bunu yapmaya zorluyor mu? Yapmayacağım. Hayatta olmaz."

Ursula kırılğanlığını göstermezdi ve insanları hayatına sokmazdı. Bana karşı bile duygularını nadiren itiraf ederdi ve bu öfke ve isteksizlik gösterisi, düşmüş meleğe hala ne kadar değer verdiğini bana gösterdi. The Tartarean'a katılmak istemişti.

—acımasız bir turnuva—çok uzun zamandır, ama böyle değil.

Silas'ı hayatına sokmuş, ona değer vermişti, bu yüzden Uma ile olanlar onu çok derinden etkilemişti. Uma ve Ursula en iyi zamanlarında bile birbirlerinden nefret ediyorlardı. Urs'un iyi bir nedeni vardı ve hata olsun ya da olmasın, bu Silas'ın ihanetini daha da acı verici hale getiriyordu.

"Başka seçeneğin yok," dedim nazikçe.

Hâlâ volta atarak başını salladı. "Lucifer'i bunun için, beni bunu yapmaya zorladığı için asla affetmeyeceğim. Asla."

"Öyle demek istemedin," dedim ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Ben onu affedebiliyorsam, sen de affedebilirsin."

Bana döndü. "Peki sen affettin mi? Seni öngörülebilir gelecekte her anını Lothar ile geçirmeye zorladığı için onu affettin mi? Bir zamanlar tüm kalbiyle sevdiğin erkeği? Bir zamanlar seni de sevdiğini hatırlamayan erkeği?"

Sanki ciğerlerimden oksijen çekilmiş gibi hissettim. Hayır, onu affetmemiştim. Affetmek istedim, ama yapamadım, henüz yapamadım, hâlâ bu durumdayken, bunu yaşarken ve Lothar o kapıların hemen dışında, barda beni beklerken.

"Aynen öyle," diye tükürdü. "Bizi sevdiğini söylüyor, sonra da bizim kanamamız umurunda olmadan, bizzat bizim yaralarımızı deşiyor."

"Bunu çok uzun zamandır istiyordun ve bu sefer becerilerin paha biçilmez olacak. Bunu yapmak zorundasın..."

"Biliyorum," diye tersledi. "Bunu yapmam gerektiğini biliyorum, ama bu onu affedeceğim anlamına gelmez."

Elini sıktım. "Her şey yoluna girecek."

Canlı yeşil gözleri benimkilere bakıyordu. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanmak zorundayım," diye boğuk bir sesle söyledim. Başka bir seçenek düşünemiyordum.

Biri kapıyı yumrukladı.

"Umarım haklısındır," dedi, sonra kapıyı açtı ve bara doğru yürüdü.

Onu kalabalık dans pistinden geçerek Lothar ve Silas'ın hala oturduğu masaya doğru takip ettim. Gözlerim düşmüş meleğin üzerinde dolaştı. Cennetten çok cehennemde daha rahat olacağına benziyordu. Sanki devasa bir gotik gibiydi, her yeri dövme, siyah ve altın rengi saçları ve o kadar koyu ve kalın kirpikleri vardı ki, göz kalemi sanılabilirdi. Ayrıca, çok şey gördüğünü düşündüren yoğun gümüş rengi gözleri vardı.

İki erkek de biz yaklaşınca ayağa kalktı, ama ben kasıtlı olarak Lothar'a bakmadım, o anda duygularım çok yüzeyseldi ve ona bakarsam, gözlerimde ne göreceğinden korkuyordum.

Silas, Loth kadar uzundu ve biz yaklaşırken, dövme kollarını açtı ve ellerini yanlarına sarkıttı, sanki saldırıya hazırlıklıymış gibi. Nedenini anladım. Ursula bu görevi ona hiç de kolaylaştırmayacaktı, bir an bile.

Kolunu omzuma doladı ve beni sıkıca kucakladı. "Hallederiz," dedi kulağıma.

Ben başımı salladım, sonra beni bıraktı ve Urs ile Silas bardan çıktılar.

Umarım haklıdır. Gerçekten umarım. "Sanırım biz de yola çıkmalıyız," dedim Lothar'a.

"Hazır olduğunda başlayalım."

Çantalarımızı aldık, hala partiye devam eden kız kardeşlerime el salladım ve birlikte sokağa çıktık. Ursula ve Silas çoktan

ortadan kaybolmuştı. Nereye gittiklerini, turnuvanın her seferinde farklı bir yerde yapıldığını ve ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyordum. Kimse daha sonra bu konu hakkında konuşmamalıydı.

"Urs iyi olacak," dedi Lothar.

Ona baktım ve beni incelediğini fark ettim. Hemen başka yere baktım. "Biliyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Şimdi nereye gidiyoruz?" İleriye doğru işaret ettim ve caddeden aşağı doğru yürümeye başladım.

Lothar homurdandı.

Geri döndüm. "Ne?"

"Ben de senin gibi Lucifer tarafından yaratıldım, Roxy. Ona sadığım ve bunu defalarca kanıtladım, bu yüzden bu avla ilgili benden bir şeyler sakladığını bilmek beni çok sinirlendiriyor."

Yürüyüşümü durdurdum. "Senden hiçbir şey saklamıyorum."

"Öyle mi?"

Suçluluk duygusu içimi kaplasa da kaşlarımı çattım. Avla ilgili bir bilgi saklamıyordum. "Hayır."

Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. "Bak, neden artık beni görmekten nefret ettiğini gerçekten bilmiyorum. Evet, bana bu düşmanlığın nedenlerini söyledin, ama dürüst olmak gerekirse, Rox, sana inanmıyorum. Bu... bu halini tanımıyorum, ama yine de bunu halletmemiz gerekiyor. O yüzden bana aptal gibi davranmayı kes."

Yerimde donakaldım. "Saçmalıyorsun." "Bir şey saklıyorsun."

"Saklamıyorum."

Dişlerini gösterdi. "Roxy..."

"Yok," dedim daha sert bir sesle.

Ellerini beline koydu. "Paylaşmak istemiyorsan, peki. Ama şunu anlamalısın ki, bu işte birlikteyiz. Lucifer'in gözdesi olabilirsin, ama benim üstüm değilsin. Beelzebub'u bulacaksak, benim yardımına ihtiyacın olacak, o yüzden önce nereye gittiğimizi ve Asmodeus'un seninle paylaştığı bilgileri anlatmaya ne dersin?"

Elbette haklıydı. Başka biri gibi davranıyordum. O bir avcıydı, her şeyi anlamasa da bazı şeyleri hissedebiliyordu. Lucifer ona öğretmiş olsa da, duyguları okumak onun için kafa karıştırıcıydı.

Ona ve kardeşlerine onları tanımlama yeteneği kazandırmıştım ve benim tavrım ve hissettiğim tüm değişken duygular onu rahatsız ediyor olmalıydı. Bu durumu zorlaştıran bendim, o değil.

Derin bir nefes alıp, son birkaç gündür içimde biriken gerginliği biraz olsun atmaya çalıştım. "Özür dilerim," dedim zorlukla. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Benden hissettiğin tuhaflık seninle ilgili değil."

Kaşlarını çattı. "O zaman ne?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı?" Yalan söyledim. "Ama söz veriyorum, bundan sonra sana öfkemizi çıkarmayacağım ve tekrar normal halime döneceğim."

Çenesindeki kas seğirdi, ama neyse ki konuyu zorlamadı ve yerine başını salladı.

Çantamı daha yukarı çektim ve yüzüme bir gülümseme yapıştırdım, ona istediği Roxy'yi verdim, yola çıktığımızdan beri birlikte seyahat ettiği psikopat yerine. "Tamam, bir sonraki durağımız Limbo."

Başını geriye doğru çekti. "B'nin Limbo'da olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ama başka bir aleme giderken buradan geçtiğini düşünüyorum." Yine caddeye doğru yürümeye başladık. "Oraya vardığımızda onu hissedip, nereye gittiğini takip edebileceğini umuyorum."

"Asmodeus mu söyledi bunu?"

"Bu kadar açıkça söylemedi. Ama Beelzebub'un gitmesiyle Cehennem'in eskisi gibi olmadığını ağzından kaçırdı. Ayrıca B'nin başarılı olduğunu da söyledi. Görünüşüne bakılırsa, Roxburgh'da saklanmak söz konusu bile olamaz. Beelzebub ölüm ve acıya çekilir. Limbo, bu tanıma uyan birkaç aleme giden en hızlı yoldur ve o, geçmişte Lucifer'in elçisi olarak Limbo'ya gitmişti."

Lothar başını salladı. "Katılıyorum. İyi iş çıkardın."

Ona yine parlak bir gülümseme attım. Belki bunu yeterince sık yaparsam, rol yapmaktan vazgeçer ve tekrar kendim gibi hissetmeye başlarım. "Ölüm'ün eşiyle yakın olduğun için, Zinnia'yı arayıp bize giriş izni alabileceğini düşündüm?"

Lothar cebinden telefonunu çıkardı. "Sorun değil. Onu hemen arayayım."

Bölüm

Sekiz

Roxy

"ZINNIA bizi bekleyeceğini söylüyor."

"Harika," dedim, Lothar telefonunu c e b ine geri koyarken. Özellikle de zaten oraya doğru yola çıkmış olduğumuz için.

Limbo'ya girmemizin tek yolu, şu anda karanlık olan Oldwood Ormanı'nda bulunan geçitten geçmektir ve ben zaten birkaç kez kendi ayağıma takılıp düşmüştüm. Ben böyle bir şey yapmazdım. Asla. Bir keresinde, vysanların çiftleşme mevsiminde yanan nehrin üzerinde ip üzerinde yürümüştüm. Birbiri ardına sudan fırlayıp çenelerini şaklatıyorlardı, ama ben tek bir adım bile kaçırmamıştım. Cidden formumda değildim. "Zinnia ile aran iyi olması iyi bir şey. Limbo'ya ayak basmayalı uzun zaman oldu. Ölüm'ün beni çok sıcak karşılayacağından emin değildim."

Ormana girdiğimizden beri iblisler bizi takip ediyordu, Lothar'a yaklaşımları mümkün olmadığı için güvenli bir mesafeden izliyorlardı. Ama ben bir kadındım ve bu pislikler sürekli üremeye uygun kadınları avlıyorlardı. Görünüşe göre kim olduğumu bilmiyorlardı, ya da onları rekor sürede kıyma makinesine çevirebileceğimi. Özellikle iri olan biri bir ağaca çarptığında ve çığlık attığında, en azından öyle ses çıkardığında, arkamı döndüm.

"O ağaç sana ne yaptı ki?" diye bağırdım.

Lothar'ın beyaz dişleri gölgelerin içinde parladı. Benim patlamamdan eğlenmiş, sırıtıyordu. Bu, hala alışmam gereken bir şeydi.

"Daha önce Limbo'ya gittin mi?" diye sordu, ben hızla ondan başka bir yere baktığımda.

"Evet, aslında Beelzebub'un elçilerinden birine eşlik etmişim. Luci, kendi çıkarlarının en iyi şekilde temsil edilmesini sağlamak için resmi toplantılara birimizin katılmasına bayılır."

"Nasıl bir yer?"

Onun tarafına baktım ve bakışlarının yine ağzıma kaydığını fark ettim. Bu gece bunu birkaç kez yapmıştı ve bu... rahatsız ediciydi. "Son gittiğimde, Ölüm Zinnia'yı almamıştı. Huysuz, karamsar ve misafirperver değildi, Limbo da öyle. Kalesi, sahibi gibi soğuk ve hoş olmayan bir yerdi. Bu sefer ne beklemem gerektiğini bilmiyorum."

Telefonum cebimde titredi ve onu çıkardım. Urs'tan bir mesaj bekliyordum. Bunun yerine dudaklarımdan mutlu bir kahkaha çıktı.

"Ne oluyor?"

Gülümseyerek telefonumu kaldırıp ona fotoğrafı gösterdim. "Torunlarım bana bebeklerinin fotoğraflarını gönderdi. Ben onların sevgilisiyim, bana öyle diyorlar. Çok tatlılar, Loth. Onları tekrar kucaklamak için geri dönmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Torunların mı?"

Kıkırdadım. "Aslında, *birçok* kez büyük, ama evet. Onlar benim tatlı kızlarım, ikiz torunlarım."

"Torunların mı var?" Lothar bana gözlerini kırptı. "Kendi çocukların mı vardı?"

Sonunda anlamıştı ve şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Evet, bir kızım vardı. *Çok* uzun zaman önceydi. İnsanlar Dünya'da yaşamadan önce, Lucifer seni ve diğer av köpeklerini yaratmadan önce, birçok şeyden önce."

"Onu kim doğurdu?" Soru bana bir silah atışı gibi ateşlendi.

Gözlerinin rengi değişti, parlak altın rengi bir ışık yaydı, gözlerinde artık bir av köpeği vardı. Bunun farkında mıydı? "Lucifer denedi, ama başaramadı, bu yüzden onun iblislerinden biri, benim çok sevdiğim bir erkek, kızımı doğurdu."

Lothar'ın gözleri altın renginden kırmızıya dönüştü. "Lucifer denedi mi?" Dudakları tiksinti ile kıvrıldı. "Sen ve o..."

"Binlerce yıldır hayattayım, Lothar. Lucifer'le hiç seks yapmadığımı mı sandın?"

Göğsünden bir gürültü sesi geldi ve yüzünde daha fazla tiksinti belirdi. "Onun senin için bir baba gibi olduğunu sanıyordum."

"Lucifer benim için birçok şey ifade ediyor." Onun yargısına öfkelen dim ve öfkemi kontrol etmek zordu, ama onu bastırdım. "Seks, sadece iki beden in zevk vermesi ve almasıdır, Lothar. Eminim bu konuda bolca deneyimin vardır."

Bana bakan bakışları kararmıştı. Öne doğru baktı. "Doğru." "Her neyse, o hizmetçilerin çocuk sahibi olmasını, sayılarını artırmasını istiyordu. sayılarımızı saydık ve ben gönüllü oldum. Bir bebek istiyordum ama o hiçbirimizi hamile bırakamadı, bu yüzden şeytanları kullandık."

Dudakları daha da kıvrıldı. "Kızına ne oldu?"

Tanıdık bir acı-tatlı duygu beni sardı. "Meğer, sadece Lucifer tarafından doğrudan yaratılan hizmetkarlar ölümsüzdür. Çocuklarımız uzun ömürlüydü, ama hayatta kalamadılar. Cassandra, benim küçük kızım... O çok güzeldi, Loth. Sonunda bir eş buldu, kendi çocukları oldu, sonra yaşlandı. Öldüğünde onu kollarımda tuttum. Yüzyıllar boyunca onun soyunu takip ettim ve onun torunları olan ikizler Kyler ve Eve'in doğduğunu hissettim. Onlar yarı iblislerdi ve birlikte çok savunmasız, çok güçlüydüler. Onları ayırmasaydım, yer üstünde yaşayan iblisler onları hissederdi. Şimdi ikisi de şövalyelerle evlendi ve bu sayede ölümsüz oldular. Onları asla kaybetmek zorunda kalmayacağım. Onları seviyorum Lothar, o kadar çok ki nefesim kesiliyor.

"Hiç bilmiyordum," dedi, ama hala bana bakmıyordu. "Senin adına mutluyum."

"Ben de kendim için mutluyum," dedim, düşmüş bir dalın üzerinden atlayarak.

Yürümeye devam ettik, bu sefer sessizce. Aslında, kulakları sağır eden bir sessizlik vardı.

Lothar'dan yayılan gerginlik yoğun du, ama ben hiçbir şey söylemedim.

Kafasında ne dönüyor olursa olsun, benimle hiçbir ilgisi yoktu. "Sen ve Lucifer, hâlâ sevişiyor musunuz?"

Ya da belki de vardı. "Ne?"

" o onunla her siki seni Lothar sordu, ve orada suçlama vardı, yüzünde daha fazla tiksinti ile birlikte.

Öfkem yeni boyutlara ulaştı, ama yine de bunu göstermeyi reddettim. "Beni yargılıyorsun."

Gölgelerin içinde beyaz dişleri bir anlık parladı. "Hayır, ben sadece..."

"Köpeklerin dişileri paylaştığını, paylaşım sırasında ara sıra birbirlerinden zevk aldıklarını duydum. Seni ya da kardeşlerini yargılamıyorum. Neden yargılayayım ki?"

"O farklı." "Nasıl?"

"Seni Lucifer yarattı, bu yüzden güç dengesizliği var. O bundan yararlanıyor..."

"Dur, orada dur." Bu sefer sesimde öfke belirgindi. "O hiçbirimizden yararlanmadı. İstedikimizi yapmakta özgürüz. Evet, yüzyıllar boyunca birbirimize birçok şey olduk, ama anlaman gereken şey, Luci ve tüm hizmetçileri arasındaki ilişki..." Kelimeleri bulmakta zorlandım. "Diğerlerinden farklı. Kıskançlık, açgözlülük, kin, bunların hiçbiri yok." Aslında, sonuncusu son zamanlarda ortaya çıkmıştı, ama öyle hissetmem için iyi bir nedenim vardı ve o şu anda sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyordu. "Lucifer bizim her şeyimiz. Elbette, ilk zamanlarda ara sıra onun yatağını paylaştım, ama bunun tek nedeni ona olan sevgimin... o kadar kapsamlı, o kadar büyük olmasıydı ki, seks ona bunu göstermenin başka bir yoluydu. Zamanla işler değişti, büyüdü, yeniden şekillendi. Şu anda sahip olduğumuz şey, daha önce sahip olduğumuzdan daha derin. Saf."

O alaycı bir şekilde güldü.

"Beni sinirlendirmeye başlıyorsun Lothar, sana kötü ruh halimi yansıtmayacağıma söz verdim ama bunu çok zorlaştırıyorsun." "İlk zamanlarda mı dedin? Yani artık onunla yatmıyorsun değil mi?" Tabii ki söylediğim diğer her şeyi görmezden geldi. Ve sesinde hâlâ bir homurtu vardı.

Güç topladım. "Seni ilgilendirmez, ama hayır. Aramızdaki bağ çok daha fazlası, bedeninin ötesine geçti. Şimdi bunu yapmak doğru gelmez."

Homurdandı.

Nasıl bu konuya geldiğimizi bilmiyordum, ama artık konuşmak istemiyordum.

"Her türlü aşk tehlikelidir," diye mırıldandı. "Özellikle de Lucifer'e olan duygularını tarif ettiğin şekilde."

Dudaklarımı ısırđım. *Hiçbir şey söyleme.* "Aşkı anlamayabilirsin, hatta farkına bile varmayabilirsin, ama sürüne olan sadakatin, Warrick'e olan bağılılığın aşktır, sadece sen bunun farkında değilsin." Tamam, görünüşe göre kendimi durduramadım.

Bir başka homurtu. "Sadakat sadakattir."

"Sadakat, sevginin bir ürünüdür. Elbette farklı sevgi biçimleri vardır, ama sadakat, başka biriyle kurulan bağ sayesinde kazanılır ve bu bağ, zamanla, birinin sana güvenilir olduğunu göstererek geliştirdiğı bir ilişkiden doğar. Bu bağ, onların seni tekrar tekrar seçmesiyle gelişir."

Bana somurtkan yüzünü çevirdi. "Kafamı karıştırmaya çalışıyorsun"

"Öyle bir şey yapmıyorum." Çantamı omzumda daha yukarıya çektim ve kayışları daha sıkı tuttum. "Sen dar görüşlü davranıyorsun." "Mantıklı davranıyorum."

"Aşkta mantığın yeri yoktur."

"Bu yüzden onu hissetmediğim için mutluyum," dedi küçümseyerek.

Gözlerimi devirdim. "Peki ya kardeşlerin? Onlar için hayatını tehlikeye atarsın, değil mi? Bunu birçok kez yaptın. Sence bunun nedeni nedir?"

"Beni istediğın kadar ikna etmeye çalışabilirsin, ama birbirimize sadakat duyuyoruz çünkü Lucifer bizi öyle yarattı. Hikayenin sonu."

Tanrım, ne inatçı bir adamdı. Bu yeni bir şey değildi. Hep öyleydi. "Yani War ve Jag'ın ya da Dirk ve Relic'in sahip olduğı şeyi istemiyorsun? Bir eş ve gerçek bir bağ kurabileceğın daha fazla yavru istemiyorsun?"

Kapa çeneni! Neyim var benim?

Bu soruyu sormak acımasız ve bencilceydi. Asla bir eşe ya da daha fazla yavruya sahip olamayacaktı ve bunun için bana teşekkür etmeliydi.

"Hayır. Neden bunu isteyeyim ki?"

Çantamı sıkıca tutmaktan parmaklarım ağrıyordu ve kalbim göğsüm için on kat fazla büyükmüş gibi hissediyordum. "Hiçbir şeyden haberin olmadığını anlıyorum Lothar, ama kardeşlerinin şu anda ne kadar mutlu olduğunu sen bile görebiliyorsun, değil mi?" Yine de lanet olası çenemi kapatamıyordum. Yıllar boyunca birçok kez, kendisi için bir eş düşündüğünü merak etmişim

kendine bir eş istediğini merak etmişim. Kardeşlerinin sahip olduğu şeyi istiyor muydu? Belli ki istemiyordu. Bu iyi bir şeydi. Beni mutlu etmeliydi. Asla sahip olamayacağı bir şey için özlem duymasını istemiyordum.

Bunun için üzülmek ya da incinmek aptalcaydı. Aslında, bu masokistti. Bir tür kendini yaralama. Ben böyle istemişim, değil mi? Uzun zaman önce bir karar vermişim ve bununla yaşamak zorundaydım. Yüzlerce yıldır bununla yaşıyordum. Bununla barışmışım, en azından öyle sanıyordum.

Ona doğru baktım. "Hadi değiştirelim..."

Lothar hiçbir uyarıda bulunmadan bana atladı, göğsümden yakaladı ve bizi yere attı. Birkaç saniye sonra bir balta yüzümün bir santimetre yanından ılık çalarak geçti.

Ne oluyor lan? Bunu nasıl kaçırdım?

Kalkmaya çalıştım ama o beni yerde tuttu ve parmağını dudaklarına götürdü.

dudaklarına parmağını bastırdı.

İstersem onu kolayca hareket ettirebilirdim. Onu ters çevirip, incitebilirdim.

Onu benden uzaklaştırmak için birçok yol denedim, ama bir anlığına ona müsaade ettim. Av köpeklerinin sık sık yaptığı gibi, onun koruyucu rolünü üstlenmesine izin verdim ve bana yaslanmasının hoşuma gitmesi durumunda, bunun üzerinde durmayacaktım.

Ama bunlardan daha çok, onun dikkatimi o kadar dağıttığı için baltanın geldiğini görmediğim için ciddi şekilde sarsılmışım.

Elini uzattı, ağaç gövdesine saplanmış baltayı çekip çıkardı ve inceledi, sert vücudu benimkine daha sıkı bir şekilde bastırdı. Parmaklarımı sıkıca yumruk haline getirdim, böylece elimi sırtında gezdirip cildinden yayılan ısıyı daha fazla hissetmemek için kendimi zorladım ve silahı incelemeye başladım. Karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Parmak ucumla bıçağın kenarına dokundum ve tısladım. Ölünsüzleri öldürebilecek türden eski bir çelikten yapılmıştı. Uzun zaman önce aynı çelikten yapılmış bir silahla yakından tanışmışım ve hayatta kaldığım için şanslıydım. Aradan bunca zaman geçmesine rağmen anı hala çok tazeydi, silaha dokunmak bile yara izimi bir tür hayalet hatırlatıcı gibi ağrıyordu. Oldwood Ormanı'ndaki bir pislik nasıl böyle bir şeye sahip olabilirdi?

"Kaç tane olduğunu görebiliyor musun?" diye fısıldadım, baltayı ondan alıp çantama koydum.

O başını salladı.

"Harekete geçmeliyiz," diye fısıldadım.

O da başını salladı, tekrar başını kaldırdı, sonra tekrar eğildi.

"Dayan." Kaşlarımı çattım. "Neye dayanayım?"

Bir saniye sonra Lothar beni dev omzuna attı, ayağa fırladı ve ormana doğru koşmaya başladı.

Ben birkaç saniye boyunca tamamen şaşkın bir halde asılı kaldım, ölmek üzere olan bir balık gibi çırpınıyordum. "Lothar?" diye sordum. "Neden beni taşıyorsun?"

Cevap vermedi, beni *kurtarmaya* kararlı, ağaçların arasında deli gibi koşmaya odaklanmıştı. *Ben*, onun yaşının iki katından fazla olan, bıçak kullanmadaki ustalıklarından dolayı "*Kılıç*" lakabını alan bir savaşçı.

"Beni indir," emrettim. "Hemen."

Lothar beni görmezden gelmeye devam etti, hala çok hızlı koşuyordu, orman etrafımızda bulanıklaşmıştı.

"Beni indir," dedim daha sert bir sesle.

Yine de cevap yoktu.

Takip ediliyorduk. Saldırganlarımız kamufle olmuş, gölgelere karışmışlardı, ama bize yaklaşıyorlardı. Ağaçların hareket ettiğini, çalılıkların ezildiğini görebiliyordum, çünkü hızla peşimizden geliyorlardı.

Her an saldırıya geçeceklerdi ve ben, saldırdıklarında Lothar'ın omzunda bir aptal gibi sallanmayı reddettim. Sırtımı düzelttim, kolumu Lothar'ın boynuna doladım, ayaklarımı kalçalarına dayadım, kolunu uyluklarımın arkasından çekip çıkardım ve bir bıçağımı çekerek takla attım. Ayaklarım yere basar basmaz bıçağı fırlattım. Hiçbir şey, ne bir çığlık, ne de kan kokusu. Ne oluyor? Ben asla ıskalamam.

Kahretsin.

Lothar'ı iterek uzaklaştım. "Koşmaya devam et, koca adam. Ve, hey, ağzın açık kalmış."

"Ne oluyor, Roxy?" diye homurdandı ve beni yakalamak için tekrar harekete geçti.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyordu. Kanıyorlarsa, onları öldürebiliriz. Ve sana da aynı şeyi söyleyebilirim," diye bağırdım, ağaçların arasından geçip sonunda bir açıklığa ulaştığımızda.

Limbo'ya giriş kapısını oluşturan kayalar hemen önümüzdeydi.

Ölümsüz katiller bizi yakalamadan önce onlara ulaşmamız gerekiyordu.

"Peki kanıyor mu?" diye sordu Lothar.

"Kanıyor mu?" "Hayır."

"Siktir."

Gerçekten de siktir.

Bölüm Dokuz

Lothar

Tarlanın uzak ucundaki taş yığınının doğru koştuk ve ben dönüp düşmana karşı durarak Roxy'yi korudum. İblisler bana saldırmaya cesaret edemezdi ve kesinlikle silahları da yoktu, en azından öyle silahları yoktu. Bizi kimin takip ettiğini veya ne olduklarını bilmiyordum, ama beni geçemeyeceklerdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Roxy bana ateş etti.

Kafamdaki uğultu ve korumak, öldürmek için sürekli kükreyen canavarın sesiyle düşünemiyordum.

"Şu anda beni korumak için vücudunu mu kullanıyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığımı bilmiyordum. Mantıken bunun saçma olduğunu biliyordum, ama canavar başka türlüünü kabul etmiyordu. Hırılayarak başımı salladım, zihnimi boşaltmaya, kontrolü geri kazanmaya çalıştım.

Roxy küfretti. "Kapı *senin* kanına ihtiyaç duyuyor, Lothar." Elimi tutup beni geri çekti.

Hırıldayarak canavarla savaştım, kendimle savaştım, yapmam gerekeni yapmak için, lanet kapıyı açmak için. Zinnia, Ölüm ile her şeyi ayarlamıştı, ama panik içinde, taşların açılması için benim kanıma ihtiyaç olduğunu bir şekilde unutmuştum.

Roxy önüme geçti ve beni daha da geri itti. Zor oldu ama ona izin verdim. "Lanet kapıyı aç, Lothar. Hemen."

Sonra dönerek vücudunu *beni korumak* için kullandı. O anda canavar çıldırdı. Sanki içimdeki hayvan kısmı ayrı bir varlık gibiydi, tanıyamadığım bir varlık. Kafamda bir başka kükreme yankılandığında başımı tuttum.

"Lothar!" diye bağırdı Roxy. "Yap şunu."

Ayırt edilemeyen özelliklere sahip ve gölgeler gibi hareket eden figürler tarlanın karşı tarafında toplanırken, o bir bıçak çekmişti.

"Hiç iyi değil," diye mırıldandı Roxy.

Gözlerimi kıptım. Yaklaşıyorlardı, ellerindeki silahlar parıldıyordu.

"Lothar!" Roxy tekrar bağırdı. "Yap şunu lanet olası."

Dişlerimi sıkarak, elimi kesip kanımın taşların üzerine akmasını sağlayacak kadar uzun süre canavarla boğuşmayı başardım. Roxy geri çekildi, ağzından bir dizi küfürler dökülürken, iki elinde bıçaklarla bana çarptı. Düşünmeden, yer sarsılırken kolumu beline doladım, gerekirse onu tekrar arkama çekip tehlikeden uzaklaştırmaya hazırdım.

Kokusu etrafımda dolaşıyor, her zamanki gibi beni deli ediyor, omurgamdan aşağı titreme geçiriyor, ondan uzaklaşmamı söylüyordu, ama canavar tekrar kükredi ve onu daha da yaklaştırmamı, onu ne pahasına olursa olsun korumamı zorladı.

Bende bir sorun vardı. Bu normal değildi.

"Yaklaşıyorlar," diye fısıldadı.

Kapı hemen açılmalıydı. Elimi kaldırdım ve tarlaya bir güç dalgası gönderdim. Onlara dokunmadı. "Bir gölgeyi nasıl öldürürsün?"

"Öldürülemez."

Kayalar ve iri taşlar sonunda harekete geçti, yuvarlandı, yer değiştirdi ve bir geçit oluşturdu. Avucumda cehennem ateşi parladı ve ne yapacağımı bilemeden, etrafımıza geniş bir yay çizerek ateşi püskürttüm, yeri kavurup bir alev duvarı oluşturdum.

Geçit açıldı ve sonunda diğer tarafı görebildik, Zinnia'nın kafatası yolunda bizi beklediği yeri. Gölgeyi suikastçılar o anda üzerimize üşüştü, hızla yaklaşıyorlardı.

Roxy iki bıçağı da havaya fırlatıp kapıdan atlarken, ben de onu kollarımla sıkıca sardım.

"Kapatın!" diye bağırdım.

Zinnia tereddüt etmedi. Elini havada salladı ve taşlar anında çöktü, geçit kayboldu ve gölgeler dışarıda kaldı.

Zinnia ileri atıldı. "Ne oluyor?"

Zinnia ileri atıldı. "Neler oluyor?"

Zinnia Thornheart güçlü bir cadı ve Ölüm'ün eşi idi.

Parmağımı saçlarımın arasına sokarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Bizi kovalayanlar... lanet olsun, gölgeler miydi? Ben bile bilmiyorum," diye homurdandım.

Zinnia bize göz kırptı, bakışları hala Roxy'yi saran koluma kaydı, sonra tekrar yukarı çıktı.

Roxy kollarımdan kurtuldu ve Zinny'ye doğru yürüdü, onu sıkıca kucakladı. "Selam, Zinny," dedi, sonra başını salladı. "Gölgeler değil. Hayaletler. Ve biri onları ölümsüzleri öldürebilecek türden silahlarla donatmış."

"Hayaletler mi?" diye hırıldadım.

"Evet." Roxy ellerini beline koydu. "Ama çok uzun zamandır hiç görmedim."

"Onları öldürmek imkansız."

"Mors yardımcı olabilir," dedi Zinny, eşini gerçek adıyla çağırarak. "Egon'a ikiniz için oda hazırlattım. Kaleye gelin ve dinlenin, umarım sabah size ihtiyacınız olan bilgileri verebiliriz."

Dinlenmek istemiyordum. Bize hayaletleri gönderenin kim olduğunu bulup kafasını ikiye ayırmak istiyordum, ama konu ölümdü. Ondan bir şey talep edemezdik, bu da sabaha kadar beklememiz gerektiği anlamına geliyordu.

Zinnia bizi kaleye geri götürdü. Kale devasa, siyah taştan yapılmıştı ve sanki yerden kendi kendine çıkmış gibi görünüyordu. Geniş basamakları çıkıp devasa kemerli kapılara vardık ve kapılar anında açıldı.

Derisi pürüzlü, yeşil benekli ve gözleri kırmızı olan boynuzlu bir iblis bizi karşıladı.

"Selam, Egon!" Roxy gülümseyerek dedi. "Uzun zaman oldu."

Egon başını eğdi, dudakları kıvrıldı. "Bayan Roxana. Sizi tekrar görmek ne güzel. Gerçekten uzun zaman oldu." Bakışları bana kaydı, sonra tekrar Roxy'ye döndü. "Odanız hazır," dedi. "Yerleşince size bir tepsi getirmemi ister misiniz? Yolculuktan sonra acıkmış olmalısınız."

"Çok teşekkür ederim, Egon. Açlıktan ölüyorum," dedi Rox ve onun kolunu sevgiyle sıktı.

Bakışları bana döndüğünde çenemi kaldırdım.

Egon uzaklaşırken, girdiğimiz devasa odayı inceledim. Limbo'ya adım atacağımı hiç düşünmemiştim, ya da umarım atmam, çünkü bir av köpeği genellikle buraya gelir, Death'in kalesine gelmek bir yana.

Zinny neşeyle devam etti, bizi geniş bir merdivenden yukarı çıkardı ve duvarları fısıldıyor ve hareket ediyor gibi görünen karanlık bir koridordan geçirdi.

Roxy'nin odası benimkinin hemen yanındaydı ve kapımı kapattığımda, Zinnia ve Roxy'nin duvarın arkasından konuştuklarını duyabiliyordum — tabii ne dediklerini değil, sadece boğuk seslerini.

Roxy güldü ve ne yaptığımı fark etmeden, bizi ayıran duvara yaklaştım ve kulağımı duvara dayadım.

Birden geri çekildim. *Ne oluyor?*

Neyim vardı benim? Cidden endişelenmeye başlamıştım.

Yanağımı lanet olası duvara dayamış, olduğum yerde kalmamı isteyen canavarı görmezden gelerek, banyoya doğru yürüdüm ve kıyafetlerimi çıkardım. Hiçbir şey anlamıyordum. Canavarın benimle çatışması, *benim bir parçam gibi hissetmemesi*, beni çok rahatsız ediyordu. Biz iki ayrı varlık değildik. Ben canavardım ve canavar da bendim —en azından öyle olmuştu. Bu ayrılık nasıl mümkün olabilirdi? Neden şimdi oluyordu?

Banyo tezgahının kenarını kavradım ve kendi gözlerime baktım. Ben farkında bile olmadan gözlerim kırmızıya döndü, sanki içimdeki canavar bana bakıyor ve kızgınmış gibi. Ne istediğini biliyordum. Roxy'ye yaklaşmak. Roxy bana diz çökmemi söyleseydi, onun da beni buna zorlayacağını hissediyordum.

Canavar sanki... sanki Roxy benim için, *onun* için daha önemli bir şey gibi davranıyordu. Kahretsin. O nasıl olabilirdi ki?

Ellerimi yüzüme sürdüm. Rox ile aramda daha fazlası olsaydı, özel bir bağ olsaydı, bunu bilirdim. Kardeşlerim, kadınlarını bulduklarında nasıl hissettiklerini anlatmışlardı ve bu öyle bir şey değildi.

Duşa girdim ve soğuk su, aşırı ısınmış cildime iyi geldi. Tamam, evet, Jagger bir süre işareleri gözden kaçırmıştı, ama bu farklıydı. Bunun nedenleri vardı. Roxy'yi yüzyıllardır tanıyordum, aramızda daha fazlası olsaydı - kader tarafından önceden belirlenmiş türden, çünkü o kelimeyi düşünmeye bile cesaret edemiyordum - bunu çoktan çözmüş olurdum. Onun kokusu beni kesinlikle itmezdi ya da nadiren, çok uzun süre çok yakın olduğunda tüylerimi diken diken yapmazdı.

Su göğsümden aşağı akarken, başımı suyun altına daldırdım. Sabunlandım, durulandım ve — ne oluyor lan? — Roxy'nin de aynı şeyi yapıp yapmadığını merak etmeden duramadım.

Onun çıplak ve sabunlanan görüntülerini, hemen ardından, Skull Forest'ta o iblisleri öldürdükten sonra gördüğüm gibi, kanla kaplı çıplak teni izledi. Vahşi görünüyordu. Kahretsin, o şekilde muhteşemdi — acımasız, merhametsiz, küçük bir savaşçı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Onu bu şekilde düşünmemeliydim. Bu doğru değildi.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu, ama Beelzebub'u avlamaya çıktığımızdan beri sayısız kez ona karşı sertleşmişim.

Onun çıplak bir grup iblisi parçalamasını görmek, o ormanda olan tek şey değildi. O olaydan hemen sonra bunu zihnimden silmişim, çünkü lanet olsun, bu çok acı verici bir işkenceydi ve olanlardan bu kadar zevk almam çok kötü bir şeydi.

Anıların öne çıkmasıyla bir inilti kaçtı, Roxy'nin, sıcak ve uykulu bir şekilde, ben kamp ateşinin yanında yatarken üstüme çıkması, uykusunda kalçalarını sallarken, uyluklarımın üzerinde sikişirken çıkardığı yumuşak inlemeleri.

Kafamı salladım, anıyı silmeye çalıştım, ama işe yaramadı ve ne yaptığımı fark etmeden, elim göğsümden karnıma kaydı ve sertleşmiş sikime doğru kaymaya başladı.

Bir homurtu kaçtı ağızımdan ve diğer elimi mermer duvara vurdum ve sikimi daha sıkı sıktım. O kadar seksiydiki; kaygan amının kokusu her zamanki iğrenç kokusunu örtmüştü ve ben orada yatmış, o kendini tatmin ederken büyülenmiş gibi sikiyordum. Ben öyle davrandım.

Sanki beni etkilememiş gibi, Rox uyanıp benimle dalga geçtiğinde neredeyse fark etmemişim gibi. Yalan söylemişim.

O bana yaslanırken, ağrıyan sikimi serbest bırakıp, pantolonunu indirip, onun sıcak küçük amcığının ihtiyacı olanı almasını hayal etmişim. Aslında onu uyandırıp, uyluğum yerine sikimi sunmayı düşünmüştüm.

Yine inledim, Roxy'nin görüntülerini kafamdan çıkarmaya çalışırken vuruşlarım hızlandı. Ancak bu imkansızdı, özellikle de canavar kontrolü ele geçirdiğinde, bana daha fazla senaryo sunarken, onu dört ayak üstüne attığım ve o ateşin önünde arkadan siktiğim senaryolar, yüzümü amına gömdüğüm ve titreyip ıııklık atarak boşalana kadar canavarın dilini kullandığım senaryolar.

Öne eğildim, alnımı serin mermere dayadım, dişlerimin arasından tıslayarak, sikim hiç olmadığı kadar zonkluyordu. Sıkı, erimiş gibi sıcaktı, sanki hapsolmuş, boğuluyormuş gibi

—sanki çok ihtiyacım olan başka bir şey vardı, ama ulaşamayacağım bir yerdeydi. Yine de okşamayı bırakamadım, kalçalarımı yumruğuma doğru ittim. Hem acı hem de mutluluktı.

Sonunda patladığımda, yüksek basınçlı bir hortum gibi duvara fışkırırken dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım. Boşalma o kadar güçlüydü ki, boşaldığım anda dizlerim çöktü ve durdurmak imkansızdı. Yere düştüm, sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, nefes nefese, nefes almaya çalışıyordum. Aslında, az önce olanların şiddetinden ikiye bölünmediğinden emin olmak için bacaklarımın arasında sallanan boşalmış penisime baktım.

Olduğum yerde kaldım, iyileşmem normalden çok daha uzun sürdü. Sonunda, kendimi toparlayabildiğimde, duştan çıktım, belime bir havlu sardım ve odaya geri döndüm. Roxy'yi yatağımda oturmuş, telefonunda bir şeyler karıştırırken görünce bir an durdum.

Beni duymuş muydu? Ne kadar gürültü yapmışım? Hiçbir fikrim yoktu. Açıkçası, sanki bayılmışım gibi hissettim.

Telefonundan başını kaldırdı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı, eski Roxy gibi, bir süredir bana karşı sergilediği tavırlı hali değil. "Egon tepsilerimizi getirdi. Yemek yerken

yarınki oyun planımızı konuşabiliriz." Yataktan atladı ve yiyeceklerle dolu küçük masaya doğru yürüdü. "Biliyorsun, 'sır sakladığın' için bana çok kızdın," dedi, parmaklarıyla tırnak işaretleri yaparak.

Saçları ıslaktı. O da duş almıştı. Boğazım düğümlenerek yutkundum ve başımı salladım, sesimi bulmaya çalışıyordum. Az önce boşaldıktan sonra sesim çok kaba çıkıyordu. Hırıldıyor muydum? Kahretsin, duş duvarına boşalırken onun adını mı söylemişim?

Çantamdan bir çift kot pantolon çıkardım, ona sırtımı döndüm, havlumu düşürdüm ve pantolonu giydim. Köpekler çıplaklıklarını saklamazlardı ve Roxy beni sayısız kez çıplak görmüştü, ama böyle bir odada, sadece ikimiz varken, birine sikini göstermek kötü bir davranıştı. Ve az önce olanlardan ve o sırada aklımın gittiği yerden sonra, tekrar sertleşeceğimden endişelendim - ve bu kesinlikle kötü bir davranıştı.

Pantolonumu giydim ve masaya oturarak yayılmış olanları inceledim. "Güzel görünüyor," dedim, sonunda lanet olası kelimeleri çıkarmayı başardım, sonra bakışlarımı kaldırdım ve yüzünde, onu düşünerek mastürbasyon yaptığımı duyduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye aradım.

Ağzına bir parça peynir attı, yüzünde hala hesaplı ya da alaycı bir ifade olmayan tatlı bir gülümseme vardı. "Egon benim iştahımın büyük olduğunu bilir," dedi.

Söylediklerinin çift anlamı olabilirdi, ama ses tonunda kurnazlık ya da bilmişlik yoktu. Hiçbir şey duymamış olabilirdi. Duymuş olsaydı bana kızardı. Bundan emindim.

Tabağımı doldurdum. "Yarın nereye gidiyoruz?" "Ferine'ye gitmeyi düşünüyordum," dedi.

Donakaldım. "Vahşi Diyar mı?"

"Tehlikeli, biliyorum. Ama Beelzebub'un orada arkadaşları var. Ayrıca kolayca ortama uyum sağlayabilir."

"Tehlikeli mi? Onlar kendi türlerini yiyorlar." Onların kanunlarını çiğnersen, tencereye mahkum olursun.

"Biliyorum, bu çok berbat bir durum, ama unutma, Az dedi ki, nerede olursa olsun, başarılı oluyordu. Ve Beelzebub oraya çok yakıştırdı."

Asmodeus'un adı geçince canavar hırladı. Onu görmezden gelip, onun söylediklerine odaklanmaya çalıştım.

"Orada kesinlikle başarılı olur." Kesin bir şekilde başını salladı, sonra ağzına bir çeşit küçük pasta attı. "Var mısın?"

Başka seçeneğim var mıydı? "Lucifer, haini geri getirmemizi istiyor. Eğer onun orada olduğunu düşünüyorsan, oraya gideceğiz, ama hazırlıklı ve daha iyi silahlanmamız gerekecek. Bu gece onu bulmaya çalışacağım, eğer başaramazsam, sabah koşuya çıkıp ne bulabileceğime bakacağım."

O, bir parça kavunu emerek dudaklarının arasında kaydırды, sonra parmaklarındaki suyu yaladı ve başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Umarım Ölüm bize bu konuda yardımcı olur, tabii cömert hissediyorsa. O ve Luci pek iyi arkadaş değiller."

O bunu tekrar yaparken, ben koltuğumda kıpırdadım. Dolgun dudaklarından bir parça daha melon yedikten sonra parmaklarındaki melon suyunu yaladı. Boğazımı temizledim. "Zinnia'nın onu bize yardım etmeye ikna edebilmesini umalım, yoksa boku yedik. Hazırlıksız olarak Ferine'ye gitmek intihar olur."

"Orası kesinlikle vahşi bir yer, ama Luci'ye son gelişmeleri aktardım ve o da bizimle birlikte."

Boğazımdan bir hırıltı çıkmaya çalıştı. "Senin için endişelenmiyor mu?"

Gülümsemesi kayboldu ve aynı anda başını sallayıp gözlerini devirdi. "Neden endişelensin ki? Ne yapabileceğimi biliyor ve yeteneklerime güveniyor."

Dilimi ısırdım, çünkü haklıydı ve kafamda dönen saçmalıklar, söylemek istediğim şeyler, *seni koruyacağım, sana zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğim* gibi şeyler, hiç mantıklı değildi ve onu sadece kızdıırırdı.

Yatağa girdim, ama zihnim sakinleşmiyordu. War'la, ya da belki Lucifer'le, başıma gelenler hakkında konuşmam gerekiyordu, çünkü gerçekten bir şeyler ters gidiyordu. Şu anda bile, canavar derimin altında hırlıyor ve kıvranıyor, beni odamla Roxy'nin odası arasındaki duvara götürüp kulağımı oraya dayamaya zorluyordu — ama daha da iyisi, onun kapısına gidip odasına, yatağına girmemdi.

Bunu kafamdan attım.

Sonra, Relic henüz küçüklüğünde onunla birlikte olduğu, benim yavruyu sevdiği ve ona baktığı bir görüntü zihnimi doldurdu. Bir zamanlar kendi çocuğu vardı, yaşlanıp ölmesini izlemek zorunda kaldığı bir kızı. Artık neden bu kadar sevgi dolu olduğunu, Gus ve Brick gibi daha büyük olanlar dahil tüm yavruları bu kadar şiddetle koruduğunu anlıyordum. Cassandra'yı özlüyordu, ebeveyn olmak ve çocuğunu kaybetmek ne demek olduğunu anlıyordu.

Roxy, insanlara gösterdiği halinden çok daha fazlasını barındırıyordu.

Bu kadın gizli derinliklere sahipti ve ortaya çıkardığı her katman beni daha da meraklı hale getiriyordu.

Ellerimi yüzüme götürdüm.

Aklını işine ver. Buraya iş yapmaya geldin, Roxy'ye takıntılı olmak için değil.

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Bölüm

On

Roxy

LOTHAR AĞACIN YANINDA DURUYOR, bir eliyle Beelzebub'un gömleğini tutarken, diğer eliyle pürüzlü kabuğu okşuyor, gözleri kapalı, içini araştırıyor, arıyor. Onu uzaktan izlerken omurgamdan bir titreme geçti.

Sabah erkenden yatak odasının kapısı açılıp kapandığında uyanmıştım ve hemen giyinip onu takip etmiştim. Loth, Beelzebub'un izini bulursa, hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyordum. Ve izlendiğini veya takip edildiğini hissetmiş olsa da, bunu belli etmemişti. Ama ben, çalışırken ona engel olmamak için kasten geride kalmıştım.

Gözlerim onun iri, kaslı ve dövme vücutunu taradı ve dudaklarımı ısırdım. Üzerinde sadece bir çift koşu şortu vardı, geri kalanı çıplaktı, ayakları bile. Uzun saçları kabaca örülmüştü ve başını geriye eğip, göğüs kafesini genişleten ve karın kaslarını gerginleştiren derin bir nefes aldığı anda, iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

Faydası yoktu, anı içime işledi ve o kadar içgüdüsel ki, parmaklarım sıkı bir yumruk haline geldi.

"Saçların benimkinden daha yumuşak," dedim saçlarını ayırırken. "Bu gerçekten adil değil."

"Kitten, saçların ipek kadar yumuşak. Günde en az on kez yüzümü saçlarına gömmek istiyorum," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" Ben onun örgüsünü bağlarken bana döndü, sonra elimi sakalının üzerinde gezdirdim. Sakalı kesilmesi gerekiyordu ama o da yumuşaktı. Onu okşamayı seviyordum.

"Bana inanmıyor musun?" Sesi o kadar alçak ve sert çıkmıştı ki, tüylerim diken diken oldu.

"Asla," dedim.

Ona doğru eğildim ve onu öptüm, sonra o homurdanarak kolunu belime doladı ve beni yatağa attı.

O üzerime çıkarken kollarımı ona açtım...

Hayır. Lothar çenesini indirip gözlerini açtığı anda, o anıyı acımasızca zihnimden silip attım. Gözleri kırmızı parlıyordu, tam bir av köpeği gibi, ve tanrılar, gözleri beni delip geçiyordu. Sanki zihnimin içine, sakladığım tüm sırları görebiliyordu. Yapabilseydim, onları zihnimden söküp atardım, parçalardım, böylece bu acıyı bir daha asla yaşamak zorunda kalmazdım.

Burun delikleri sanki kokumu alıyor gibi genişledi ve bunu yapar yapmaz, bir tür irkildi ve kırmızı renk kayboldu, geriye sadece koyu altın rengi kaldı.

Kendimi hareket etmeye zorladım. "Bir şey var mı?" dedim, ona doğru büyük adımlarla yürüdüm, çok uzun zamandır hissetmediğim kadar çöküntü ve yıkılma eşiğindeymişim gibi davranmadan.

Yavaşça başını salladı, geniş omuzları her nefes alışında sanki inliyordu.

Gözlerindeki bakış rahatsız ediciydi ve kendimi tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Neyse ki iyi bir oyuncuydu. Öyle olmasaydım, dün gece duşta orgazm olduğunu duymamış gibi davranamazdım... Hem de çok şiddetli bir şekilde. Açıkçası daha önce böyle bir şey duymamıştım. İçeri girip duyduğum şeyin ne olduğunu anladığımda, gitmek istedim. Gerçekten öyle yapacaktım. Ama ayaklarım beni dışarı çıkaramadı. Hışırtıları ve nefes nefese kalışları zevk ve acının güçlü bir karışımıydı ve derin inlemeleri beni büyülemişti. Sonra her şey sessizliğe büründü, çaresizce nefes nefese kalışları hariç. Kendimi banyo kapısının dışında, elimi kapıya dayamış halde buldum. Hayatımda hiç bu kadar bir kapıdan geçmek istememiştim.

Sonra onun geldiğini duydum ve çıkacak zaman yoktu, bu yüzden odanın karşısına atladım, yatağına düştüm ve telefonumu çıkardım, o kapıyı açtığı anda meşgulmüş gibi telefonumu kaydırıyormuş gibi yaptım.

Daha dikkatli olmam gerekiyordu. Onunla güneşe çok yaklaşırsam, dördüncü derece yanıklar alıp sonsuza kadar acı çekip yara izleriyle kalacaktım. Bu tür bir acının tedavisi yoktu ve kalbimin derinliklerinde bu cehennemi ikinci kez yaşayamayacağımı biliyordum.

kas ve kemiklere kadar soyulurdum, o ise farkında olmadan ve zarar görmeden uzaklaştırdı.

Lothar hâlâ hiçbir şey söylememişti ve ben o sinir bozucu bakışları altında lanet olası ayaklarımla kıpırdamamaya direndim. Sorunu neydi? Çenesi gergindi ve gözleri tekrar kırmızıya döndü, sonra geri döndü. "İyi misin?"

Keskin bir nefes aldı, nefes verirken göğsünden bir hırıltı çıktı, sonra gözleri tekrar berraklaştı ve omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Çenesini yukarı kaldırdı. "Evet. Onu bulmak çok zaman aldı."

Elinde, hiç ayrılmadığı bir bıçak tutuyordu ve onu her gördüğümde kalbim göğsümde çarpıyordu. Bıçağı kullanarak ağaçtan küçük bir parça kabuk kopardı, dudaklarının arasına koydu, çiğnedi, sonra tükürdü ve sanki kendine bir şeyi onaylar gibi başını salladı.

Lothar, sürüsündeki en iyi iz sürücüydü. Gücünün derinliği ve onunla olan bağı olağanüstüydü. Tüm bunlar bana çok yoğun geldiği için göz kırptım. "Luci sana bu yüzden büyük paralar ödüyor," dedim, ondan yayılan gerginliği hafifletmek umuduyla.

Lothar gülümsemedi. "B kesinlikle buradaydı. Limbo'dan geçti."

"O zaman Ölüm'le konuşalım. Bize ne söylemeye razı olduğunu görelim."

Kaleye girdiğimizde, bitişik odadan kahkahalar geliyordu ve biz de yemek odasından gelen neşeli seslere doğru yöneldik.

Ölüm uzun masanın başında oturuyordu, Zinnia onun yanında, Marigold, Zinny ve Ölüm'ün kızı da onun yanında oturuyordu. Egon'un oğlu Ryker, Marigold'un yanında oturuyordu ve Ölüm'ün kardeşi Somnus, karşı tarafta, eşi Pascal'ın yanında oturuyordu. İkisi de bizi görünce gülümseyerek karşıladılar.

"Gelin, kahvaltı yapın. Aç olmalısınız," dedi Zinnia, aynı şekilde hoş geldiniz gülümsemesiyle.

"Teşekkürler," dedim ve Ryker'ın yanına oturdum.

Lothar masanın etrafından dolaşarak Pascal'ın yanına oturdu. Bakışları Death'e kaydı. "Beelzebub Limbo'dan geçti..."

"Burada değil," dedi Ölüm, sesi odada yankılanarak tüylerimi diken diken etti. "Kahvaltıdan sonra." Zinnia'nın elini tutup dudaklarına götürdü ve öptü, karısının isteği üzerine bize müsamaha gösterdiğini bize çok da ince olmayan bir şekilde belli etti.

Lothar'ın sıkılmış çenesinin kasları seğirdi, ama hiçbir şey söylemedi, sadece başını eğdi ve tabağına yemek koymakla meşgul oldu.

"Yeni bebeğimi beğendin mi?" diye sordu Marigold, bebeği havaya kaldırarak. "Jazzy teyze verdi."

"Çok güzel," dedim, Zinnia'nın küçük bebeğine gülümseyerek. "Çok bebeğin var mı?"

Kız başını salladı. "Onları çok seviyorum. Ryk ile müzik odasında onlara bir kasaba yaptık. Kahvaltıdan sonra orada oynuyoruz, sen de katılmak ister misin?"

"Güzel davet için teşekkür ederim," dedim. "Ryker benim de oynamama bir şey demezse tabii?"

Ryker Lothar'a baktı ve yanakları pembeleşti. O Egon'un oğluydu, ama annesi görünüş olarak daha insansı olmalıydı. Babasının boynuzlarına sahipti, ama ten rengini ve kırmızı gözlerini almamıştı, en azından her zaman değil. "Umurumda değil. Bebeklerle oynamaktan nefret ediyorum. Aptallar. Büyüdüğümde savaşçı olacağım. Savaşçılar bebeklerle oynamaz," dedi, hala Lothar'a bakarak.

Mari'nin gözleri öfke ve incinmişlikle büyüdü. "Oyuncak bebeklerle oynamaktan nefret etmiyorsun."

Ryker başını eğdi. "Evet, nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Mari ona sırtını döndü ve Ryker öfkeyle nefes aldı, ama gözleri en iyi arkadaşına kilitlenmişti ve sözlerinden pişman olduğunu görebiliyordum. Lothar'a tekrar baktı ve büyük köpeğin ona hiç dikkat etmediğini, kahvaltısını yemeye odaklandığını ve hiçbir şekilde umursamadığını fark etti.

"Özür dilerim, Mari," dedi Ryker, boğazını temizleyerek. "Öyle demek istemedim

."

"İstediğin gibi davranacağım."

"Ben... *tek başıma* oynayacağım." Sonra öfkeyle uzaklaştı.

Ryker sandalyesinden atladı ve onun adını çağırarak peşinden koştu.

Zinnia iç geçirdi.

Onları izledim. "Arkadaşlıklar karmaşık olabilir."

"Haksız değilsin. Özellikle de en yakın arkadaşlar," dedi ve kıkırdadı.

Masaya baktım ve Lothar'ın bakışları benimkilere kilitlendi. Sabırsızlanıyordu ama Death kahvaltısının son lokmasını alıp kahve fincanını bitirirken hiçbir şey söylemedi.

Sonunda ayağa kalktı ve karanlık bakışları Lothar'a, sonra bana kaydı. "Kütüphanede konuşabiliriz," dedi ruhunu sarsan sesiyle. Konuştuğunda sanki vücudunun içine girip kemiklerine buz göndermiş gibi hissettiriyordu.

Zinnia ayağa kalktı ve Death onun elini tuttu.

Loth ve ben de ayağa kalktık, Somnus ve Pascal'a veda ettim, sonra üst kata, kütüphaneye çıktık.

Kütüphane tamamen koyu renkli deri ve koyu maun mobilyalarla döşenmişti. Süslü şöminede ateş yanıyordu ve duvarlar eski deri ciltli kitaplarla kaplıydı. Ölüm, odanın bir tarafında, bahçeyi ve ötesindeki ormanı gören geniş bir pencerenin önünde duruyordu. Gördüğümüz her şey ve göremediğimiz pek çok şey, binlerce yıl önce Death tarafından yaratılmıştı, gökyüzü ve yıldızlar da dahil, ki bunları çoğunlukla Dünya'da gördüklerimize benzetmişti.

"Zinnia benden istediği için benim krallığımdasın. Lucifer ve onun oyunlarına ayıracak vaktim yok. Eğer lordlarından biri sınırimi ihlal ettiyse ve hala burada saklanıyorsa, benden merhamet görmeyecek. Onu önce ben bulursam, onu ikiye böler ve parçalarını Lucifer'e gönderirim. Cehennemin kralının ne istediği veya ne düşündüğü umurumda bile değil." Bakışları benden Lothar'a kaydı. "Sadece açıklığa kavuşturmak için."

"Tamamen anlaşılabilir," dedim. "Beelzebub artık Lucifer'in gözünde değil. O ihanet etti ve muhtemelen hala Lucifer'in tahtını ele geçirmeye çalışıyor, bu yüzden Cehennem'in lordu artık bizim dostumuz değil... *ama* onu canlı olarak geri getirmeliyiz. Bu ihanet bulmacasının daha fazla parçası var ve B bize eksik parçaları sağlayabilir."

"Sana hiçbir şey için söz veremem," dedi Ölüm, sesinde hiçbir duygu yoktu. "Ve bunu yapmaya da niyetim yok. Onu önce ben görürsem, o zaman ölür."

Lothar sert bir ses çıkardı. "Hayaletler hakkında ne biliyorsun?" "Onlar r u h suz yaratıklar, merhametleri yok, vicdanları yok vicdanları yoktur. Avlanmak ve acı vermek için yaşarlar." Zinnia'ya baktı. "Onları gördün mü?"

Kız başını salladı. "Hayır, ama Roxy'ye güveniyorum. Eğer öyle olduklarını söylüyorsa, ona inanırım."

Ölüm küfretti.

"Ne oldu?" dedi Lothar.

Ölüm, dövmeli kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onlar çok uzun zamandır hapsedilmiş durumdalar. Bu biraz zaman aldı. Lucifer ve diğer birkaç güçlü varlık gibi ben de ittifakın bir parçasıydım. Onlarla savaştık, onları kontrol altına aldık ve sonra hapsettik. Onları serbest bırakan kişi ya aynı türden olmalı ya da çok güçlü dostları olmalı."

"Beelzebub güçlüdür, ama o kadar değil," dedi Lothar. "Ve onların silahları vardı, ölümsüzleri öldürebilecek türden silahlar."

Dudaklarımı ısırdım, çünkü Death ve Lothar ne kadar çok konuşursa, içimde o kadar çok tedirginlik büyüyordu. O silahı gördükten sonra kendime yanıldığımı söylemeye çalışmışım, ama artık o kadar emin değildim.

Ölüm'ün bakışları bana yöneldi ve ruhumun en derinlerine işledi. "Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı, Roxana?"

O biliyordu. Sakladığım her şeyi biliyordu. Kafamda dolaşan, unutmak istediğim anılarla zihnimi parçalayan o ismi söyleyebilirdim, belki o zaman bize acır ve yardım etmeye daha istekli olurdu, ya da belki de olmazdı. Bir şey söylemeliydim, ama yapamadım, o ismi söylemeye kendimi ikna edemedim.

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu. "Hayır. Hiçbir fikrim yok." Lothar'ın önünde bunu yüksek sesle söylersem, onun kendi anıları da sarsılacak ve kilitli kalması daha iyi olan bir sürü korkunç şey ortaya çıkacak diye de çok korkuyordum.

Lothar bana döndü ve kaşlarını çattı. "Ne oluyor?"

Elbette benim sıkıntımı hissedebiliyordu. "Hiçbir şey. Sadece sinirliyim, anlarsın ya? Ben de senin gibi bunun bitmesini istiyorum."

O başını salladı, ama bakışları birkaç saniye boyunca üzerimde kaldı, sanki söylediklerime hiç inanmamış gibi. O her zaman

iyi sezgileri vardı. "Ferine'ye gitmek ve sonra geri dönmek için senin krallığından geçmemize izin verir misin?"

Ölüm başını eğdi. "Geçebilirsiniz, ama bunu alışkanlık haline getirmeyeceğiz, anladınız mı?"

"Tamamen," dedim, sonra Lothar'a döndüm. "Eşyalarımızı alalım. Zaman kaybediyoruz." Onu Ölüm'den hemen uzaklaştırmak istedim. Buraya Zinnia yüzünden gelmiştik, ama Ölüm bana hiçbir şey borçlu değildi. Kesinlikle benim sırlarımı saklamak zorunda değildi.

Birkaç dakika sonra odama kapandığımda, çantamdan baltayı çıkardım ve incelemeye başladım. Ormanın karanlığında fark edemediğim, yan tarafına oyulmuş yıpranmış amblemi gördüğümde kanım dondu. Başparmağımı üzerinde gezdirdiğimde, içimi bir ürperti kapladı. Hayır. Olamazdı. Yan tarafım yanıyordu, yaramın altında derin bir ağrı zonkluyordu.

Hemen cebimden telefonumu çıkardım, amblemin fotoğrafını çekip Lucifer'e gönderdim, sonra telefonumu tekrar cebime koydum. Bu silahın hayaletlerin elinde olmasının birkaç nedeni olabilirdi. Paniklemeye gerek yoktu. Henüz değil.

Eşyalarımı topladım, kendimi sakın nefes almaya ve aceleci kararlar vermemeye zorladım.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığımda, kütüphaneden gelen alçak sesler duydum. Lothar ve Death. Adımı duyunca, olabildiğince sessizce yanlarına yaklaştım.

"Roxy ne saklıyor?" dedi Lothar, sesindeki sertlik onu bir hırıltıya dönüştürüyordu. "O bir şey biliyor, bana söylemediği bir şey."

Death birkaç saniye sessiz kaldı. "Roxana'nın ne bildiği ya da bilmediği bana düşmez. Sadece o ya da Lucifer sana istediğin cevapları verebilir."

Siktir.

Lothar'ın botları halıya vuruyordu ve ben odama koştum, sanki kulak misafiri olmamışım gibi dışarı çıktım. "Hazır mısınız?" dedim, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak.

Lothar birkaç saniye boyunca acı verici bir gerginlikle gözlerime baktı, sonra çenesini eğdi ve yürümeye devam etti. "Hadi buradan gidelim."

Bölüm On Bir

Roxy

Bir bakıma Limbo, yüzen bir ada gibiydi. Bu alem, Ölüm'ün kendi yaratımı olduğu için hiçbir şeyle bağlantılı değildi, bu da istediğiniz aleme ulaşmak için bir sürü başka alemden geçmek yerine, doğrudan olmasa da oldukça yakın bir şekilde diğer alemlere açılan bir geçit açabileceğiniz anlamına geliyordu, bu da işleri çok daha kolay ve hızlı hale getiriyordu. Tabii, Ölüm izin verirse. Zinnia sayesinde şanslıydık. O, diğer herkese girişi reddetti, bu da Beelzebub'un Limbo'da ona yardım etmeye istekli biri olduğunu gösteriyordu. Ölüm'ün bunu düşündüğünden emindim. Biz ayrılmadan önce zayıf halkayı aramaya başladığını garanti edebilirim.

"Silah istemedin mi?" diye sordum sessizliği bozmak için.

"Vahşi Diyar'da ihtiyacımız olan tek şeyin bıçaklar, pençeler ve dişler olduğunu söyledi," dedi Lothar, yanımda büyük adımlarla yürürken. Omuzları gergindi ve kaleden ayrıldığımızdan beri mesafeli, hatta açıkça sinirliydi.

"Daha önce Ferine'den geçtim. Bir şey olmaz," dedim, onun kaşlarını çatmasını engellemeye çalışarak. Kafası karışmıştı; o bakışı iyi tanıyordum. Ama onu gergin yapan silahlar konusundaki konuşmalar değildi. Hayır, hâlâ benden bir şeyler sakladığımı, Beelzebub'u bulmamıza yardımcı olacak bilgileri sakladığımı düşünüyordu. Sakladığım şey amacımıza yardımcı olmazdı, keşke onu buna ikna edebilseydim.

"Demek bugün eski, neşeli Roxy'yi seçtin, ha?" Bakışları bana kaydı. "Neden peki?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Eski Roxy'yi istedin, ben de sana onu veriyorum. Şimdi bu da seni kızdırıyor mu?" *Sus. Onu kışkırtma.* "Benden ne istiyorsun, Lothar?"

Öfkeli bir boğa gibi homurdandı. "Çok tehlikeli olduğu bilinen bir diyara girmek üzereyiz. Aynı sayfada olmamız gerekiyor."

"Aynı
fikirdeyiz!"

"
"Saçmalık
."

Derin bir nefes aldım. "Orada birbirimizin arkasını kollamamız gerekecek. Bana güvenmediğini mi söylüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse?" Bana bir bakış attı. "Hayır."

Isı içimi bir anda kapladı. "Hayır mı?" diye karşılık verdim. "Şu anda ciddi misin sen?"

"Kesinlikle." Sanki artık beni görmeye dayanamıyormuş gibi, bakışlarını önünden ayırmadı. "Sen her zaman Lucifer'in çıkarlarını herkesten ve her şeyden üstün tutarsın. Ben onun sadık hizmetkarıyım ve bin yıldır da öyle oldum, ama onu memnun etmek için asla kardeşlerimden birine ihanet etmem..."

"Sen benim kız kardeşim değilsin, Lothar."

"Tabii ki değilim, ama bana güvenmezsen işimi yapamam, özellikle de benden önemli bilgileri saklıyorsan."

"Yine mi bu?" dedim, yüzüm kızarıırken bile.

"Evet, yine bu. Benden bir şey saklıyorsun, kadın. Büyük bir şey. Hissedebiliyorum, kokusunu alabiliyorum. Ölüm de gördü. Ama sen hala inkar ediyorsun. Hayır, sana güvenmiyorum, bu konuda değil."

Tırnaklarım avuç içlerimin etine keskin bir şekilde battı. Birlikte verimli bir şekilde çalışmamız gerekiyordu. İçinde bulunduğumuz bu durum benim hatamdı. Duygularımı kontrol edememiştim, onların beni ele geçirmesine izin vermiştim ve o da bunu fark etmişti. Bu durumu düzeltmeliydim, en azından denemeliydim. Ona bir şeyler söylemeliydim ve en azından bir kısmında dürüst olmalıydim, böylece o da bunu hissedebilirdi. "Tamam, peki." Ellerimi salladım. "Senden sakladığım şeyler var..."

O küfretti.

"Dur, düşündüğün gibi değil. Zaten bu görevle ilgili önemli bir şey değil. Ve bilgin olsun, bu yalan değil, bir eksiklik. İkisi tamamen farklı şeyler."

Derin bir homurtu çıkardı. "Bu ne demek lan?"

"Bu, bunu bırakman gerektiği anlamına geliyor. Seninle paylaşmak istemediğim bazı şeyler var. Bunu hissedebilmen

ama bunların ne olduğunu bilmen gerekmiyor, Beelzebub'u bulmakla hiçbir ilgisi yok." İkimizin de iyiliği için, sırlarım sır olarak kalmalıydı. "Ne kadar söylenirsen söylen, sana söylemeyeceğim ve bunu kabullenmen gerekiyor, tamam mı?"

Kaşları çatık kalmaya devam etti. "Hayır, kabul etmiyorum. Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"Ve bu tamamen normal. Dediğim gibi, B'yi bulmakla hiçbir ilgisi yok. Bu kişisel bir mesele."

"Kadın, bilmece gibi konuşuyorsun."

"Sırrımın bu görevle hiçbir ilgisi yok, yeterince açık mı?" Onu boğazlamak için can atıyordum.

"Ama benimle bir ilgisi var, değil mi?"

Yolumdan bir dalı ittim. "Öyle bir şey demedim." "Bunun seninle ilgisi olduğunu biliyorum."

"Senin neye inandığını kontrol edemem, Lothar. Seninle bir ilgisi olup olmadığı, senin kabullenmeyi öğrenmen gereken bir şey."

Kendini yakmaya hazır gibi görünüyordu. "Bunu nasıl yapacağım lan?"

"Kolay. Bu konuyu konuşmayı bırak. Daha da iyisi, bu konuyu düşünmeyi bırak." "Roxy," diye homurdandı.

"B'yi avlama konusunda..." Konuşmayı devam ettirmek için hızlıca söyledim, ama biraz farklı bir yöne çevirdim. "Düşündüğüm bir şey var, henüz seninle paylaşmadığım bir şey." Karnım titredi ve kalbim göğsümde donmuş bir yumru gibi hissettim. Bunu söylemek istemese de, başka seçeneğim yoktu, çünkü o haklıydı, Beelzebub'u ya da bu işe karışmış olabilecek başka birini bulmak için tamamen şeffaf olmam gerekiyordu. Sadece Lucifer'in Lothar'ın zihnindeki engelinin hala kırılmaz bir şekilde güçlü olmasını umuyordum, çünkü söylemek üzere olduğum şeyi ve bunun bizi nereye götüreceğini bir kez söyledikten sonra, geri alamazdım.

Ben hemen devam etmediğimde, "Dinliyorum, Roxy," dedi.

Boğazımı temizledim. "Wraithlerin bize saldırdığı silahlar, daha önce benzerini gördüğüme eminim." Tanrım, sesim çok gergindi.

"Emin misin?"

Kahretsin. "Eminim."

Gözleri parladı. "Nerede?"

Çantamın askılarını daha sıkı tuttum. "Lucifer'in kilit altında tuttuğu, aynı çelikten yapılmış bir savaş baltası var. Ona düşmeden önce hediye edilmişti..."

Lothar'ın kaşları yukarı kalktı. "Bunun arkasında meleklerin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşmüş melekler, ama evet, bence bu çok gerçek bir olasılık." Boğazım düğümlendi. "Hayaletlerin silahları da aynı çelikten yapılmıştı ve Death'in dediği gibi, onları hapishanelerinden kurtarmak için büyük bir güç gerekecekti... Evet, bence bir ya da daha fazla güce aç düşmüş melek arıyoruz."

Aniden durdu, ellerini beline koydu. "Neden bana bunu daha önce söylemedin?"

"Bilmiyordum, emin değildim. Ama Death hayaletlerden bahsederken, bu fikir aklımdan çıkmadı ve sanırım mantıklı geliyor. Poe ve Tarrant Beelzebub için çalışırken, onun iktidarı ele geçirmesine yardım etmeye çalışırken... unutulmuş kehanet bahsedilmişti."

"Evet, hatırlıyorum."

"Bu imkansız görünüyordu, ulaşamayacak kadar uzak bir şeydi, düşünmek bile saçmaydı, ama melekler için içindeyse?" Kafamı salladım. "O kadar da saçma değil. Bence onlar kaderi değiştirmeye çalışıyorlar, bizi hepimiz için yıkıcı olacak yeni bir yola sokmaya çalışıyorlar."

Gözlerini kaçırdı, çenesini sıktı ve ağaçlara bakmaya başladı. "Düşmüş bir melek için alemler arasında geçiş yapmak ne kadar kolay olurdu?"

Midem düğümlendi. "Oldukça kolay."

"Siktir."

"Gerçekten çok dikkatli olmamız gerekecek, Loth."

Bana bakarak sordu. "Sence bunun arkasında kim var? Lucifer'e kin besleyenin hangisi olduğunu biliyor olmalısın."

O böyle gözlerimin içine bakarken onun adını söyleyemedim. Yapamadım.

Biraz öne eğildi, bana daha da yaklaştı. "Bir fikrin var, yüzünden anlaşılıyor. Kim?"

İçimde yükselen endişeyi hissedebiliyor muydu? Yine kaşlarını çatmıştı. Eğer söylemezsem, yine ondan bir şeyler sakladığımı düşünecekti, ama...

O haklıydı, birbirimize güvenebilmemiz gerekiyordu. Özellikle Ferine'ye girdiğimizde onun bana güvenmesine ihtiyacım vardı. "Nathaniel her zaman Lucifer'in gücünü kıskanmıştır... ve ah..." Gözlerini sabit bir şekilde ona dikip baktım, ağzım kurudu. "Seraphina." Hiçbir tepki göstermedi, tanıyormuş gibi bir hareket bile yapmadı. "Geçmişte, mevcut durumdan ne kadar memnun olmadığını hiç gizlememişti." Onun adını duyduğunda tepki vermemişti, ama yine de yüzümden kan çekildiğini hissettim ve soğuk terler döktüm.

"Tamam." Başını salladı. "Bu iyi bir başlangıç. Silas yardımcı olabilir mi sence? Onların nerede olduklarını biliyor olabilir mi?"

Sanki kaburgalarım kalbimle hava hokeyi oynuyormuş gibi hissettim. Sera ve Nathaniel'in nerede olması gerektiğini biliyordum, ama Lucifer henüz bunu onaylayan bir mesaj atmamıştı. "Denemeye değer olabilir. Urs'a mesaj atıp Silas'ın bir şey biliyor mu diye sorayım."

"İyi fikir," dedi ve tekrar yürümeye başladı.

Adrenalin dalgası geçince bacaklarım titremeye başladı. Titreyen dudaklarımdan bir nefes verdim.

Lothar aniden durdu. "Seraphina?"

Ben de aniden durdum ve adrenalinim tekrar yükseldi. "Mmm-hmm." Zordu, ama nefesimi düzenli tutmaya çalıştım.

"Biraz zaman aldı ama evet, onu hatırlıyorum."

Boğazım düğümlendi. "Öyle mi?"

O döndü. "Uzun zaman oldu, ama onunla birden fazla kez karşılaştım. Lucifer, onunla arasındaki elçi olarak beni görevlendirmişti. Ne için olduğunu hatırlayamıyorum ama." Ayrıntıları hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı.

Hızla yürümeye başladım, o da aynısını yaptı. "Bu işin arkasında onlar olsa bile, onun ya da Nathaniel'in ortaya çıkacağını sanmıyorum. Kirli işlerini yapmak için hayaletleri var ve B, cehennemdeyken birkaç iblisi ele geçirmiş olmalı. Bana saldıranlar, onun emriyle hareket ediyor olmalı." Sera, Lucifer'i incitmek için olsa bile, benim ölmemi çok isterdi ve hapishanesinden kaçmış olsaydı, onun hedef listesinin en başında ben olurdum. "O yüzden şimdilik Beelzebub'a odaklanalım."

O başını salladı, ama yavaşça, ve yüzünde hala düşünceli bir ifade vardı, sanki zihninin derinliklerinde bir şeyler arıyormuş gibi.

Çantamın saplarını daha sıkı tuttum ve aklıma gelen tüm tanrılara dua ettim.

*Sakin bırak onu hatırlamasına hatırlamasına
yaptığımı yaptığımı Lütfen,yap bunu hatırlamasına
izin vermeyin.*

Lothar

Roxy, bacaklarını hafifçe ayırıp başını geriye eğerek, geçidi açmak için gerekli sözleri mırıldandı, sonra avucunu kesti ve öne doğru adım attı.

Elini kaldırdı ama taşlardan birinin üzerine tutmadan önce bana döndü. "Hazır ol. Öbür tarafta her şey olabilir."

Bacağımdaki bıçağı çıkarıp, onun arkasına doğru büyük adımlarla yürüdüm ve kendimi hazırladım.

Parmaklarını sıkıca yumruk haline getirip gözenekli taşlardan birinin üzerine tuttu. Avucundan damlayan kanı pürüzlü yüzeye düştü ve anında emildi. Limbo'ya açılan geçit gibi, etrafımızdaki taşlar da yuvarlanmaya ve yeniden şekillenmeye başladı.

Roxy, her iki kalçasındaki kınlardan bıçakları çekip yavaşça çevirdi.

"Nasıl oluyor da hiç bitmeyen bir bıçak stoğun oluyor?" diye mırıldandım, son birkaç taş yerine yuvarlanırken.

"Ben Roxana the Blade," dedi ve göz kırptı. "Bu sihir."

Geçit oluşumu tamamlandı ve önümüzdeki taş kemerden hala görülebilen Limbo ormanı kayboldu, yerine karanlık ve çürümüş kokusu ve hayatımda hiç duymadığım yaratıkların uzak seslerini taşıyan soğuk bir hava dalgası geldi.

"Gidelim," dedi Roxy ve Savage Realm'e adım attı.

Ben de onu takip ettim ve botlarım çamur ve çürümüş bitkilere battı. Geçit arkamızda kapandı ve ben hemen çevremizi inceledim. Gölgeyi ağaçların bulunduğu bir ormanın derinliklerindeydik. Her şey karanlık ve bulanıktı, ancak tuhaf şekilli çubuklar gibi görünen şeyler hariç.

burada burada çamur vardı. Bunlar, kasvetli tonlarda olmayan tek şeylerdi.

Roxy geriye uzanıp bileğimi tuttu ve beni kendine çekti. Başımı eğdim.

"Kemiklere dikkat et, eski ve kırılğanlar," diye fısıldadı, dudakları kulağıma o kadar yakındı ki, tüylerim diken diken oldu. "Birinin üzerine basarsan, bizi ele verirsin."

Kemikler mi? Yere tekrar baktım. Kahretsin. Çubuklar değil. İçimden küfrettim.

Gölgeli ormanda yolumuzu bulmaya çalıştık, siyah sümükle kaplı ağaçların etrafında dolanırken adımlarımıza dikkat ettik.

"Duydun mu? Şu tıslama sesini?" diye fısıldayarak yere baktım.

Roxy koyu mor çiçeklerden oluşan bir kümesi işaret etti. "Asit püskürtüyorlar."

O bunu söylerken, iek yaprakları birden açıldı ve kalın, gri bir şey püskürttü. Madde düştüğü yerde zehirli bir duman yayıldı.

"Dikkat et..."

Yer, ayaklarının altından kayboldu.

Roxy birkaç metre uzağı kayarken nefesini tuttu, sonra batmaya devam etti. Çamur çoktan göğüs hizasına gelmişti.

"Siktir. Kıpırdama." ırpınmak sadece daha hızlı batmasına neden olurdu. Tamamen donmuş halde kaldığına göre, bunu benim söylememe gerek yoktu. En yakın ağacı tutmaya çalıştım, ama elim kaygan gövdesinden kaydı.

"abuk, Lothar," diye nefes nefese söyledi, artık çenesine kadar suya batmıştı.

Gömleğimi çıkarıp bir dalın etrafına sardım, hızla sağlamlığını test ettim, sonra gömleğı yumruğıma sardım ve bataklığın üzerine eğildim. Roxy'nin parmakları benimkine dokundu, ama onu tutamadım. Dişlerimi sıkarak, dalın dayanmasını dua ettim ve sınırlarını test ederek elimden geldiğince uzandım. O çaresizce elime atladı ve ben de onu yakaladım, sıkıca tuttum. O da diğer elini bileğıme dolayarak bana tutundu ve ben de homurdanarak onu dışarı çektim.

Ayakları sağlam zemine basar basmaz, belinden eğildi ve çaresizce nefes aldı. "Lanet olsun."

Çok ucuz atlattık. "İyi misin?"

Başını salladı, ama bu kadında daha önce hiç görmediğim bir şekilde sarsıldığını görebiliyordum. Asla gerçek zayıflığını göstermezdi. Evet, yakın zamana kadar tatlı, neşeli ve sevgi doluydu, ama zayıf değildi, asla öyle değildi. Lucifer'in sağ kolu, onu tanıdığım sürece hiç korku göstermedi.

Onu kendime çekmek için elini tuttum, ama o anında elini çekip omuzlarını dikleştirdi. Canavar hırladı, onu alıp kaçmamı, onu güvenli bir yere götürmem için bana kükredi. İçimdeki, tamamen çıldırmış gibi görünen pisiği görmezden geldim ve yeri aradım. Bataklığın etrafına dağılmış, ince mantar gibi görünen koyu mor ve gri mantarlar vardı. "Bence o mantarları ararsak, bunun gibi bataklıkları önleyebiliriz."

O da başını salladı. "Onları gözden kaçırdığımı inanamıyorum." Sonra yolumuzu o mantarların etrafından çevirdi, bu da canavarın hiç hoşuna gitmedi.

Yanımızda bir baloncuk yükseldi ve yüzeyde patlayarak şapırtı sesi çıkardı. Sonra bir tane daha yükseldi, sonra bir tane daha.

"Lothar..."

"Görüyorum."

Bir şey geliyordu.

Çamurdan devasa, şekilsiz bir şey yavaşça yükseldi. O kadar çamurla kaplıydı ki neye baktığımı anlayamadım. Sonra ağzını genişçe açtı ve uzun, keskin dişlerini gıcırdatmaya başladı.

"Koş," diye tısladı Roxy.

Elini yakaladım ve bu sefer çekip gitmesine izin vermedim, çünkü bu çürümüş ve ölüm dolu lanet olası diyarda onu kaybetme riskini göze alamazdım, ve koşmaya başladım. Ağaçları ve bataklıkları dolaştık, devrilmiş kütüklerin üzerinden atlادık ve çürümüş bitkilerin üzerinde kayıp düştük. Bataklık yaratığının peşimizden gelen çarpma ve kükreme sesleri arkamızda yankılanıyordu. Hızlıydı ve bize yaklaşıyordu, bu tehlikeli araziye bizden daha aşinaydı.

Yakınlarda başka bir yerden bir kükreme daha geldi. Bu bataklık pisliklerinden kaçabileceğimizden emin değildim. Hemen önümüzde kocaman bir ağaç vardı.

Kalın, budaklı kökleri toprağa gömülüydü ve altındaki toprağın bir kısmı çökmüş, karanlık, açık bir alan bırakmıştı.

Çamurla kaplı bataklık canavarı bize doğru yaklaşırken arkama baktım. Bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Hemen. Roxy'ye planımı anlatacak vaktim yoktu. "Bana tutun," dedim ve onu ayağından kaldırıp, daha kalın bir ağaç grubuna doğru koştum, yarattığı oraya çekip bize siper sağladım, sonra geri dönüp yere atladım.

Çamur ve çamurda, orman zemini boyunca ve devasa ağacın kökleri arasında kayarak, altındaki toprak ve köklerden oluşan duvara çarptığımızda durduk. Roxy önüme çarptı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. Konuşmak için ağzını açtı, ben de elimi ağzına kapattım.

Yaratığın gözleri varsa da ben göremedim. Bana göre ses ve muhtemelen koku kullanıyordu ve ben de ikimizi de gizlemek için bizi kaplayan çamurun üzerine güveniyordum.

Roxy'nin çarpıcı mavi gözleri bana sabitlenmişti ve yarattığın çamurda çamurlu ayak sesleri yaklaşıncaya daha da büyüdü. Yavaşladı ve havayı kokladığını duyabiliyordum. İleri geri yürüdü, sonra kükredi ve bizi aramak için ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı.

İkimiz de zor nefes alıyorduk ve onun yumuşak, küçük vücudu benimkine sıkıca bastırılmıştı. Her yumuşak kıvrımını hissedebiliyordum ve bir kez olsun kokusu sorun değildi, çünkü çamur onu benden gizliyordu. İçimdeki hiçbir şey ondan uzaklaşmamı istemiyordu ve bu ava başladığımızdan beri ilk kez, canavarım içime geri çekildi, her yönüyle tekrar benimle oldu, olması gerektiği gibi. Bu iyi bir duyguydu.

Roxy'nin parmakları elimi kavradı, hareketleri yavaş ve dikkatliydi, elimi ağzından yavaşça uzaklaştırdı. Dudakları, onlara bastırdığım pürüzlü cildimden dolayı daha koyu ve biraz daha dolgun görünüyordu. Deneme amaçlı kokusunu aldım ve o dolgun, güzel dudaklarda kendi kokumu duyduğumda içimdeki canavar göğsümde gürledi.

Elimi sırtından yukarı kaydırıp saçlarına soktum ve yumuşaklığı karşısında canavarım yine kükredi. Tazılar belirli dokuları severdi, yumuşak, ipeksi şeyler bizi cezbederdi ve dokunmayı, özellikle de sarılmayı severdik. Duyularım zevkten aşırı yüklenmişti ve kendimi durdurmaya bile çalışmadım

, burnumu, dudaklarımı boynuna bastırabilmek için eğilmeye çalıştım, böylece onları ipeksi cildinde yukarı kaydırabilirdim, çamurla lekelenmemiş tek yeri orasıydı. Göğsümdeki titreşimler arttı.

Roxy'nin nefesi hızlandı, parmakları yanıma batarak beni inlemeye zorladı.

"Lothar?" diye fısıldadı. "Ne yapıyorsun?"

Emin değildim. Tek bildiğim, onu bırakmak istemediğimdi. Ona daha yakın olmak, daha fazlasını istemek, daha fazlasına ihtiyaç duymak istiyordum. Başımı kaldırıp, çenesini elimle tutup, başparmağımı onun dolgun, sıcak ve baştan çıkarıcı alt dudağına kaydardım. "Sen çok güzelsin, Roxy." Başımı salladım. "Çok güzelsin. Sana bunu daha önce söylemiş miydin?" Söylemiştim, değil mi? Daha önce söylediğimi hatırlamıyordum, ama söyledikten emindim.

Boğazı hareket etti ve bana gözlerini kırptı. "Yapamayız... yapmamalıyız..."

"Neden yapmamalıyız?" Roxy'yi kollarımda tutmak doğru geliyordu. Canavar, bunun ne kadar doğru olduğunu hissederek mırıldandı. Neden bunu daha önce yapmamıştım?

"Bu iyi bir fikir değil," dedi, sesi boğuk ve seksi. Alnımı alnına dayadım ve başımı salladım. "Evet, öyle." Nefesi titriyordu.

"Lütfen."

Yalvarışı yumuşaktı, neredeyse duyulmayacak kadar hafifti ve bana onu öpmemi mi yoksa onu serbest bırakmamı mı istediğinden emin olamadım, ama içgüdülerim devreye girdi ve parmaklarımı onun güzel yüzünün yanlarına doladım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Roxy durmamı isteseydi, bunu kolayca yapabilirdi. Beni üç saniye içinde parçalayabilirdi. Ağzımı onun ağzının üzerine açarken içimden bir başka hırıltı çıktı. Dilim o ipeksi sıcaklığın içine daldı ve onun ilk baş döndürücü tadını aldım. Lanet olsun, onun tadını biliyordum. Bunu hayal etmiştim. Bundan emindim. İçimde vahşi bir şey alevlendi.

Parmakları yanlarıma o kadar sertçe gömüldü ki, tırnakları derimde izler bıraktı. Hareketsiz kaldı ve beni itip kakacağını sandım, ama sonra iki kolunu boynuma doladı ve hatırı sayılır gücüyle beni kendine çekti ve öpücüğümü karşıladı.

O, tatlı, küçük dilini benimkine sürttüğünde, sanki o da benim onu tatmak için benim kadar çaresizmiş gibi, inledim.

Elimi gömleğinin altına soktum, parmaklarım yanındaki yara izinin üzerinden kaydı, sonra kaburgalarının üzerine çıktı. Lanet olsun, dokunduğum her yerde aramızda kıvılcımlar çakıyordu. O da bunu hissedebiliyormuş gibi nefesini tuttu.

Elleri boynumdan kaydı ve göğsümün üzerinde hafifçe aşağı doğru kaydı.

Evet. Dokun bana.

O sertçe itti ve öpücüğü kesintiye uğrattı.

Ben hırıldadım ve nefes nefese birbirimize baktık. Daha fazlasını isteyen aç bir kurt gibi tekrar dudaklarına uzandım, ama bu sefer elini ağzıma kapattı ve başını salladı.

Göğsümdeki gürültü yoğunlaştı, içimden zonklayan bir mırıldanma ve düşük bir hırıltı çıktı. Canavar daha fazlasını istiyordu, hem de hemen.

Elini ağzımın üzerinde tuttu ve parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret etti. O anda, yakınlarda çamurda şapırdayan ağır ayak sesleri ve burun çekme sesleri duydum.

Yakalanmak üzereydik.

Rox'tan kendimi kurtardım ve o, gözlerinde endişeyle kolumu tuttu.

Hazır ol, diye dudaklarımla söyledim.

O yaratığı etkisiz hale getirmeliydim, kaçmak için zaman kazanacak kadar ona zarar vermeliydim.

O başını salladı ve kolumu daha sıkı tuttu.

Elini elimle kapattım, başımı salladım ve dikkatlice çekildim, sonra kıvrılmış köklerin arasından süründüm. Geriye dönüp iki parmağımı kaldırdım, umarım ne demek istediğimi anlamıştır. *Bana iki dakika ver, sonra gel.*

Çenesi inatçıydı ve o güzel mavi gözlerinde ateş parlıyordu. Bu yapılmalıydı, bu yüzden arkanı döndüm ve bekledim.

Canavar yarım dakika sonra geri döndü, çamurla kaplı vücudu kamburlaşmış, artık dört ayak üzerinde yürüyordu. Gözsüz kafası çamur ve çürümeye bastırılmış, yüzünün ortasındaki iki deliği kullanarak kokumuzu arıyordu. Sonunda bana sırtını döndü.

Tereddüt etmedim, saklandığımız yerden fırladım, giderken şekil
değiştirdim
—ve saldırdım.

Bölüm On iki

Roxy

HİÇBİR ŞEKİLDE bu ağacın altında korkarak Lothar'ı tek başına savaşmaya bırakmayacaktım, iki dakika bile olsa. İki dakika içinde, insanları yiyen sekiz asi iblisi katletmiş ve bıçaklarımı temizlemeye bile zaman bulmuştum. Bekleyeceğimi düşünüyorsa, aklını kaçırmış demektir.

Bıçaklarımı çekip onu takip ettim.

O tamamen dönüşmüştü ve devasa köpek bataklık yaratığını parçalıyordu. Yine de, yaratık onun neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Savaş çığlığı atarak koştum ve zıpladım, yaratığın sümüksü sırtına indim ve onu bıçaklayıp parçaladım. Lothar'ın dişleri ve pençeleriyle açtığı yaralardan ve benim bıçaklarımla açtığım derin kesiklerden siyah çamur sızarken, yaratık çığlık attı.

Yaratık bir yandan diğer yana sıçradı, sonra geriye uzandı, pençelerini omzuma geçirdi ve beni sırtından kopardı. O kadar güçlü bir şekilde fırlatıldım ki, birkaç saniye havada kaldım ve ancak çarptığım dev ağaç beni durdurdu. Düştüm ve kemiklerim sarsılacak kadar sert bir şekilde yere çarptım.

Sarsıntıyı atlatıp ayağa kalktım ve geriye doğru koştum.

Sümüksü canavar, pençelerini Lothar'ın derisine tekrar tekrar geçirdi ve kürkünü kanla kapladı. Öfkeyle çığlık atarak, bıçaklarımı buz kıracağı gibi kullanarak canavarın etine sapladım, sonra kalın kafasını kavrayarak bıçağımı boğazının karşı tarafına sapladım ve tüm gücümle çekerek boğazını keserken çığlık attım.

Haykırışları ve çığlıkları boğuk seslere dönüştü, sonunda yana doğru sendeledi ve yere düştü, beni de beraberinde sürükledi. Yere sertçe çarptık ve ölü ağırlığı bacaklarımı altında sıkıştırdı.

Lothar tıslayarak hareket etti ve çıplak ve dişlerini göstererek üzerimde durdu. Kan ve çamurla kaplıydı ve göğsü nefes nefese kalmıştı.

"Biraz yardım eder misin?"

Kötü bir şekilde küfretti, sonra omzunu ölü bataklık canavarına dayadı ve onu, altından çıkmam için yeterince uzun süre itti. Bıçaklarımı onun kokuşmuş etinden çekip çıkardım ve ayağa fırladım. "Teşekkürler."

Yüzü buruştu. "Sana bekle demiştim."

Bıçaklarımı uyluklarımdan sildim ve kınlarına geri koydum. "Hayır, iki parmağını kaldırdın."

"Bu da demek oluyor ki" —beni işaret etti—"bekleyeceksin."

"Beni bir daha işaret edersen, o parmağını kesip, bana bu saçmalığı yapan diğer erkeklerin koleksiyonuma eklerim. Ve yeterince açık değilse, senin emirlerini dinlemiyorum."

Hala dişlerini göstererek homurdandı. "Öldürülebilirdin."

"Ölebilecek tek kişi sensin. Ben seni takip etmeseydim, o dev bataklık canavarı seni parçalara ayırırdı. Şu anda sırtın paramparça ve enfeksiyon kapmadan önce o yaraları temizlememiz gerekecek."

"Her şey kontrolüm altındaydı. Seni korumak benim görevim, benim işim..."

"Ben senin için ya da koruman gereken biri değilim," diye sertçe söyledim, acı ve öfke yeniden yüzeye çıktı. Kendime duygularımı kontrol edebildiğimi söylemeye çalışsam da, bu hislerim hiç kaybolmamıştı. Onun için üzülüyordum, gerçekten, av köpekleri korurdu, onlar böyleydi. Ama ondan buna ihtiyacım yoktu ve o da bunu biliyordu, elbette biliyordu, ve benim savaşmamı görmek onun için ne kadar zor olsa da, *ben buyum*. Sürekli yoluma çıkmak, ikimiz için de işleri zorlaştırıyordu. "Senden daha yaşlıyım, Lothar. Daha fazla savaşta savaştım, daha fazla adam öldürdüm ve senin sadece hayal edebileceğin becerilere sahibim. Bir daha bana koruyucu rolünü oynamaya çalışma. Ben çaresiz bir kadın değilim. Bir daha böyle bir şey yaparsan, sonuçlarından hoşlanmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

İçindeki canavar derisinin altında kıvrılıyor, vücudu tuhaf bir şekilde hareket ediyordu. Değişime direniyordu. Dudakları kıvrıldı ve göğsü tekrar titredi. "Evet, anlaştık." Gözlerindeki altın rengi değişti.

kırmızı. "Dövüşmeden önce ne olmuştu? O şeyi tekrar yapabilir miyim, Rox?" dedi, sesinde gürleyen bir mırıldanma vardı.

Keskin bir nefes aldım ve öfkem daha da arttı. "Beni bir daha öpersen, lanet dilini keserim," diye bağırdım ve yürümeye başladım. O ağacın altında olanları düşünemiyordum - ne kadar doğru hissettirdiğini, ona bu kadar yakın olmanın, kollarının beni sardığının ne kadar harika olduğunu. Bu bir daha olamazdı. Buna izin veremezdim.

Hâlâ çıplak halde yanıma geldi. "Olay yaşanırken hiç şikayet etmemiş gibi görünüyordun."

Sesi inanılmaz derecede kalınlaşmıştı. Kendimi zorlayarak ona baktım. "Merak etmiştim."

"Ve?"

"Bir kez yeterdi."

Kaşlarını çattı.

"Saçmalık."

Ne oluyordu böyle? Daha da endişe verici olan, Lothar ne olduğunu *düşünüyordu*? Hayır, geçmişimizi hatırlamıyordu, ama bana karşı belli bir şey hissediyordu ve bu, benim yüzyıllardır karşılıksız aşk, dayanılmaz acı ve öfke döngüsünde sıkışıp kalmamdan çok daha tehlikeliydi. Güçlüydüm, buna dayanabilirdim, çok uzun zamandır dayanıyordum, ama ona ne kadar direnebileceğimi bilmiyordum, özellikle de istediğini elde etmek için tüm gücünü kullanmaya karar verirse.

"Sen de beni öptün Rox, ve bunu çok sevdin," diye mırıldandı. "Bu deneyimi tekrarlamak için yeterli değil," diye yalan söyledim, karnım eğildi ve öfkелendi. "Şimdi şu lanet öpücükten bahsetmeyi kes ve buradan gidelim. Birkaç mil ötede küçük bir köy var. Orada temizlenip etrafa sorabiliriz, B'yi gören var mı diye. Tavernanın yanında bir han var." Tekrar ona baktım. "Oraya varmadan önce pantolon giysen iyi olur."

"Sadece bir odamız var," dedi kuş gibi görünen han sahibi, uzun burnundan bize bakarak. İkimiz de

çamur ve kanla kaplıydık. İyi tarafı, pek iştah açıcı görünmüyorduk.

"Başka odanız olmadığına emin misiniz?" diye sordum, sesimde belirgin bir çaresizlik vardı.

Lothar burnunu çektirdi. "Ellerini kendine saklayamayacağından mı korkuyorsun?" Yüzüm kızardı, çünkü evet, tam da bundan korkuyordum.

"Evet, eminim," dedi han sahibi, cevabı biraz

. Bize bir kez daha mutsuz bir şekilde baktı. "Burada sorun istemiyoruz."

"Bizden sorun çıkmayacak. Sadece geçiyoruz." Cep telefonumu cebimden çıkardım ve Beelzebub'un resmini açtım. "Aslında bir arkadaşımızı arıyoruz. Onu köyde görmediniz, değil mi?" B'nin resmini gösterdim. Bu resmi birkaç ay önce Nixie'nin doğum günü partisinde çekmiştim. Lordlar, tüm hizmetçi partilerine davet edildikleri gibi bu partiye de davet edilmişti ve o da Asmodeus ile birlikte gelmişti.

O eğildi, resmi inceledi, başını salladı, sonra odanın anahtarını tezgahın üzerine attı, sanki ikimize de dokunmak istemiyormuş gibi, ve yine anladım. İğrençtik. "13 numaralı oda, merdivenlerin üstünde, sağdaki dördüncü kapı."

Ona teşekkür ettim ve merdivenleri tırmanmaya başladık. Lothar önümdeydi ve sırtındaki yaraları görünce yüzümü buruşturdum. Çoğu zaten iyileşmişti, ama derisinin altında çamur, çürümüş yapraklar ve o yaratığın pençelerinde bulunan diğer pislikler kalmıştı.

"Sırtın berbat durumda. O yaraları temizlemek için yeniden açmam gerekecek," dedim merdivenlerin tepesine ulaştığımızda.

"Bunu çok isterdin, değil mi?" dedi, yakışıklı yüzünde bir sırıtışla, gözleri karararak. "Senin o sivri küçük bıçaklarından biriyle beni kesip biçmek."

O sesi nasıl cinsel bir anlam yükleyebilmişti? Odamızın kapısına vardığımızda içimi bir sıcaklık kapladı ve hızla onun önüne geçip sırtımı ona dönerek kapıyı açtım. Ama asıl mesele söylediği şey değil, nasıl söylediğiydi. Lothar'ın ne zaman neşeli bir ruh hali içinde olduğunu çok iyi biliyordum. "Bu bir rüyanın gerçekleşmesi olur," dedim, kapıyı açarken ifadesiz bir yüzle.

Oda, zevkinize göre çiçeklerle dolu bir cennet ya da kabus gibiydi, ama taze kokuyordu ve burada daha önce kaldığımdan, tüm odaların yüksek temizlik standartlarına göre tutulduğunu biliyordum.

Yastıklarla dolu, chintz kaplı yatağı dikkatle görmezden gelerek, çantamı duvara yaslanmış bagaj standına attım, botlarımı çıkardım ve temiz giysilerimi aradım. "Önce duş alacağım, sonra sırtınla ilgileneceğiz. Botlarımızı kapının dışına koyar mısın? Burası çamurlu bir çöplük olduğu için burada bunun için bir hizmet var."

O homurdandı, ama ben ona daha fazla konuşma şansı vermedim. Hızla banyoya girdim ve kendimi içeri kilitledim.

Sıcak duşun altına başımı soktuğumda saçlarımdan çamur toprakları düştü. Saçımdaki tüm pisliği temizlemek için üç kez yıkamak zorunda kaldım. Sıcak suyun ve Lothar'dan uzaklaşmanın keyfini çıkarırken, bunu uzatmadım. Onun sırtını kontrol etmem gerekiyordu. Ne kadar uzun süre beklersek, o kadar derin kesmek zorunda kalacaktım ve bu da onun için o kadar acı verici olacaktı.

Kurulanırken, yukarı baktım ve kendimi gördüm. Cildimde morluklar vardı. Omzumda büyük bir morluk vardı ve döndüğümde sırtımda ve uyluklarımda da daha fazlasını gördüm. Hiç şüphesiz bir ağaca fırlatılıp o yaratığın altında kalmaktan kaynaklanıyordu. Ama bu bir saat önceydi. Şimdiye kadar iyileşmiş olmam gerekirdi.

Bakışlarım yan tarafıma, yara izime kaydı ve nefesimi tuttum. Pembe ve kızarmıştı. Bu normal değildi.

Yaranın iyileşmesi yıllar almıştı, ama iyileşmişti. Bu sabah soluk, gümüşü renkteydi, ama şimdi sanki bir şey onu daha da kötüleştirmiş gibi görünüyordu. Çamur mu? Yaratık mı? Belki de ikisinden birine karşı bir tür alerjik reaksiyon gösteriyordum?

Yara dokusunun etrafındaki sinirler ölmüştü, belki ağaç beni orada yakalamıştı ve ben fark etmemiştim? Ama öyleyse, morarmış olması gerekmez miydi?

Dudaklarımı ısırarak, atılmış kot pantolonumdan telefonumu çıkardım ve Lucifer'den herhangi bir mesaj var mı diye baktım. O baltadaki mührü gördüğümünden beri içimdeki tedirginlik artmıştı. Luci'den hâlâ haber yoktu. Küfrettim ve bir mesaj daha attım, ama bizler – hizmetçiler, av köpekleri,

lordlar ve yüksek rütbeli iblisler - onun telefonu sürekli çalıyordu. Genelde sadece istediğimiz cevapları bulduğunda cevap verirdi.

Hızla giyindim ve dışarı çıktığımda Lothar pencerenin önünde gözleri kapalı duruyordu.

"Şansın yaver gitti mi?"

Bana döndü. "Kesinlikle bu kasabadan geçti." Harika. En azından doğru yerdeydik.

Lothar duşa girdi ve çıktığında, ben pencerenin yanındaki küçük masada mum aleviyle bıçaklarımdan birini sterilize ediyordum. Bakışları bıçağa, sonra bana kaydı. Gülümsedim ve göz kırptım. "Kesme ve doğrama zamanı, koca adam."

O sert bir nefes aldı ve başını salladı.

Giydiği temiz kot pantolon, devasa uyluklarına yapışmıştı. Üstü çıplaktı ve nemli, dalgalı saçları sırtına dökülüyordu. Yapmamaya çalıştım, ama çantasını karıştırıp saç tokası alırken, kalın, kaslı gövdesini ve kocaman pazılarını yiyip bitirmemek imkansızdı. Saçlarını toplayıp dağınık bir şekilde bağlayarak yolundan çekmesini izlerken, kaslarının hareketlerini görünce ağzım resmen sulandı.

"Nereye gitmemi istersin?" dedi işini bitirince.

Hemen ağzımı kapattım, masanın altındaki tabureyi tekmeledim, sonra o duşta iken aldığım buz kovalarını aldım ve onu ılık suyla doldurmaya gittim, birkaç havlu da aldım.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu, odaya geri döndüğümde.

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki. Dediğim gibi, kız kardeşlerimle birçok savaşta birlikte savaştım, Lothar. Bizler, sizin av köpekleri gibi hızlı iyileşiriz. Böyle şeyler sık sık olur." Genelde hızlı iyileşirdim. Şu anda ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Belki de sadece bu alemde böyleydi?

"Hiç meleklerle savaştın mı?" diye sordu otururken.

Midem aniden kramp girdi ve mizahsız bir kahkaha kaçtı. "Bunu kanıtlayan yara izlerim var." *Neden böyle dedim ki?*

Donakaldı ve taburede dönerek bana baktı. "Senin tarafındaki mi? Bunu bir melek mi yaptı?"

"Düşmüş bir melek, ama evet." *Neden ona bunu anlatıyordum?* Onunla bu kadar yakın olmak, sürekli ikimiz baş başa kalmak, beni aptalca davranmaya itiyordu.

Sadece çeneni kapa, Roxy.

Mini barda bulduğum cin'i bıçağıma döktüm. Elimden gelenin en iyisi buydu, ama av köpekleri enfeksiyona yatkın değildi.

"Peki ne oldu..."

Onun derisini kestim ve Lothar tısladı. "Üzgünüm."

"Beni kesmeden önce küçük bir uyarı yaparsan sevinirim, tamam mı?"

Derisinin altında koyu çizgiler görünüyordu, çamur ve diğer pislikler kesmem gereken yeri gösteriyordu. "Hazır ol," dedim ve bıçağımın ucuyla pürüzlü çizgiyi takip etmeye devam ettim. Vücudu kaya gibi sertleşti, ama bu sefer hareket etmedi ve ses çıkarmadı. İnatçı erkek.

Bir havlu alıp suya batırdım ve açık yaraya sürerek kiri ve pisliği sildim, sonra her izi temizlediğimden emin olmak için bunu tekrar yaptım. Acı verici bir süreçti, ama her şeyi temizlediğimden emin olmanın en hızlı ve en iyi yoluydu. Sonra çamurun her izi kaybolana kadar bunu tekrar tekrar yaptım.

"Willow'un bana verdiği bir merhem var. Cildinde kötü bir şey kalmamasını sağlayacak, böylece sorunsuz bir şekilde iyileşeceksin." Çantamdan merhemi çıkardım ve yeniden açtığım ilk kesik boyunca dikkatlice sürdüm.

O hiçbir şey söylemedi, ben güçlü iyileştirici merhemi yaralarına dikkatlice sürerken sabırla oturdu. Dakikalar geçtikçe, onun yakınlığının, yavaş ve düzenli nefeslerinin sesinin, parmağımın her nazik dokunuşunda omuzlarında beliren tüylerin diken diken olmasının farkına vardım.

Boğazımı temizledim. "Tamam mı?" "Mmm-hmm."

Boğuk sesim tüylerimi diken diken etti. Hızla son kesiğe merhem sürdüm ve geri çekildim. "Bitti."

Geniş omuzlarını çevirdi ve ayağa kalkmadan önce gerindi. "Teşekkürler."

Her şeyi temizlemekle meşgul oldum ve ona bakmadım. "Sorun değil. Tavernaya gidip akşam yemeği yiyip etrafa sormak ister misin? Beelzebub'u gözden kaçırmak zor değil. Buradan geçtiğini biliyoruz, yani onu gören biri olmalı ve B'nin bir tavernanın önünden geçip de içeri girmemesi imkansız."

"İyi fikir."

Loth bir gömlek giydi, biz de kapımızın önünden temizlenmiş botlarımızı aldık ve dışarı çıktık.

Yürürken, daha sonra onunla bu odaya tek başıma geri dönmeyi ya da uyuyacağımız tek yatağı düşünmeyi reddettim...

Bölüm On Üç

Roxy

TAVERNA DOLUYDU. Görünüşe göre, yerlilerden biri yeni evlenmiş ve köy bunu kutluyordu. Sanırım bu, kendimi içinde bulduğum "hanın tek odası" durumunu açıklıyordu. İçeceklerimizi aldık ve akşam yemeği menüsünün Ferinian olabileceği ihtimaline karşı, etli yemeği es geçip tereyağlı ekmek tercih ettik. Yemek için ayakta durulan bir masa bulduk ve kutlamaları izledik.

"Bu insanların çoğu muhtemelen kutlama için buraya gelmiştir. Bu da işleri daha zor hale getirecek," dedi Lothar ve ekmeğinden bir ısırık aldı.

Haklıydı. Bu kalabalıktan yerlileri ayırt etmek çok daha zor olacaktı.

Yeni evlenen çift dans pistine çıktı ve herkes onları çevreleyerek dans ederken ve ciddi bir şekilde öpüşürken tezahürat yaptı. Lothar'a bakmaya cesaret edemedim içkimi yudumladım, ama gözlerinin beni yakıcı bir şekilde izlediğini hissettim.

Bana bakmak istememeliydi ve kesinlikle beni öpmek istememeliydi.

"Gidip etrafa soracağım," dedim ve aceleyle uzaklaştım, kalabalığın içinde kayboldum.

Tavernada dolaşarak herkese B'nin fotoğrafını gösterdim, ama kimse onu görmemişti ya da görmüş olsalar bile konuşmuyorlardı. Tanrılar, Lothar'ın bakışlarını hala üzerimde hissedebiliyordum, odanın içinde beni takip ediyordu. Gece ilerledikçe ve kimse B'yi gördüğünü itiraf etmediğinden, giderek daha gergin hale geliyordum ve dürüst olmak gerekirse, kendimi tutmakta zorlanıyordum.

"Bütün gece odada dolaşıp durduğunu izliyordum, güzelim. Umarım bana doğru gelirsin," dedi derin bir ses.

Döndüm ve yukarı baktım. Parlak siyah boynuzları ve sivri kulakları olan uzun boylu bir erkek bana sırtıyordu. Yakışıklı, ince kaslı, siyah tırnaklı, birçok piercing ve gümüş yüzük takıyordu. Her haliyle kötü çocuk olduğunu belli ediyordu ve tamamen Ursula'nın tipi idi. Bakışlarım tabağına kaydı, ancak yarısı kemirilmiş, ayak tırnakları kömürleşmiş kızarmış ayak beni oldukça soğuttu.

Onun canlı yeşil gözlerine bakarak gülümsedim. "Sana doğru geliyordum, söz veriyorum. Seni gözden kaçırmak zor," dedim ve ona karşı duvara yaslandım. "Buralı mısın?"

O da gülümsedi, beyaz dişleri parladı. "Evet, burada doğdum ve büyüdüm.

Ama sen değilsin, değil mi güzelim?"

"Hayır, sadece geçiyordum." Biraz somurtarak, "Aslında bir arkadaşımı arıyorum," dedim. Bu erkeğin neyi sevdiğini tam olarak biliyordum, bu benim becerilerimden biriydi. Bir insana tam olarak istediği şeyi vermeyi biliyordum. Onların en çekici bulduğu kişilik özelliklerini sunarak onları kendime çekebilirdim. Buradaki yeni arkadaşım tatlı ve biraz da şapşal olanları seviyordu.

"Öyle mi?" İçkisini yudumladı ve eğildi. "Yardımcı olabilirim belki."

Gözlerimi genişlettim ve gömleğinin önünü çektim. "Gerçekten yapabilir misin? Bu *harika* olurdu. Çok minnettar kalırım."

Bakışları karardı ve vücudumun aşağısına kaydı, ben de kıkırdadım ve kendimi beğenmiş bir şekilde durdum.

"Arkadaşının resmi var mı?"

Hevesle başımı salladım ve telefonumu çıkarıp Beelzebub'un resmini açtım. "Bu o."

Bakışları fotoğraftan yukarı kaydı. "O senin eşin mi?"

"Hayır, ben eşli değilim. O sadece iyi bir arkadaş. Çok endişelendik."

"Biz mi?"

Ağır bir kol omuzlarıma kondu. "Evet, biz." Lothar eğilirken gözleri kırmızı renkte parlıyordu. "Onu gördün mü, görmedin mi?"

Lanet olsun.

"Hayır," dedi erkek, dudaklarını tiksintiyle kıvrarak. "Onu hayatımda hiç görmedim." Sonra bana baktı, hoşnutsuzluğu hâlâ

oradaydı ve uzaklaştı.

Lothar'ın göğsüne iterek onu uzaklaştırdım. "Bu da neydi böyle?"

"Ne?" diye sordu, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Ne yaptığını biliyorsun," diye öfkelen dim. "Gitsen iyi olur. Artık kimse bizimle konuşmayacak. Beni manipülatif bir pislik gibi gösterdin. Yerel halkı kızdırırsan, diğer herkes de çenesini kapatır. Lanet olsun, Lothar." Kalabalığın içinden geçip sokağa çıktım.

O, sakinmiş gibi görünüyordu, hatta kendinden memnun gibiydi ve bu beni daha da öfkeli endirdi.

"Delirmiş gibi davranıyorsun. Bunun farkındasın, değil mi?" diye ona sataştım.

"O hiçbir şey bilmiyordu. Sadece seninle yatmak istiyordu ve buna kanıyordun," dedi, son derece kibirli bir şekilde.

"Hiçbir şeye kanmadım! *Ayakları* tabakta duruyordu Lothar. Bana olan ilgisini ona karşı kullandım. Benim işim bu. Bunu biliyorsun, bu konuyu daha önce tartışmış tık."

Gözleri hala kırmızıydı ve değişecek gibi görünmüyordu. "Bundan hoşlanmıyorum, Roxy. Erkeklerin seni bu şekilde kullanmasından hoşlanmıyorum ve beni aksine inandıramazsın."

"Aptal." O anda kavga edecek gücüm kalmadığı için öfkeyle uzaklaştım. Üç alem boyunca tartışmış tık ve ben çok yorgundum.

O başka bir şey söylemedi, sadece beni hanın odamıza kadar takip etti. Eşyalarımı alıp banyoda üstümü değişt irirken onunla konuşmadım ve odadan çıktığımda onu çıplak göğüslü, ellerini başının arkasına koymuş halde yatakta yatarken bulduğumda da hiçbir şey söylemedim.

Gereğinden fazla kuvvetle ışığı kapattım, yanına uzandım ve aramızdaki yorganın üzerine birkaç kez kolumu vurdum, görünmez bir sınır oluşturdum, sonra gözlerimi sıkıca kapattım.

Birkaç uzun dakika sessizce yatarken, geçen her saniye odadaki gerginlik artıyordu. Belki de sadece bana öyle geliyordu, ama Lothar'ın yataktan fırlayacakmış gibi giderek daha fazla gerginleştiğini hissedebiliyordum.

sanki gittikçe daha da gerginleşiyor, yataktan fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Aniden tam da bunu yaptığında irkildim. Yorganı geri itti, yataktan atladı, pencereye doğru yürüdü ve pencereyi açtı. Derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha.

"Ne yapıyorsun? Hava soğuk."

"Açık olması lazım," diye homurdandı.

"Ben kapatmam lazım. Bu diyarda gece sıcaklık düşer. Donarız."

"Bir şeyin yok," dedi ve gardıroba doğru yürüdü, kapısını açtı, başka bir yorgan daha çıkardı, sonra onu üzerime attı ve yatağa geri döndü.

Orada, kafam karışık ve artık üşümüş bir halde yatıyordum. "Hava akımı hissediyorum. Böyle giderse burnumun ucu donacak," dedim ve yorganı daha yukarı çekerek. "Sorun ne? Burası sıcak değil ki."

"Bırak şunu," dedi ve ellerini tekrar başının arkasına koydu. "Neyi bırakayım? Beni buz heykeline dönüştürme garip ihtiyacını mı?" Hiçbir şey söylemedi.

"Kullandıkları temizlik ürünleri mi?" Derin bir nefes aldım. "Bana sadece taze kokuyor."

Hâlâ hiçbir şey söylemiyordu.

"Yani koku mu?"

"Bırak şunu, Roxy," dedi yine.

"Ben miyim?" diye şaka yaparak, koltuk altlarımı kokladım ve tahmin ettiğim gibi, bir sorun yoktu.

Yine cevap vermedi.

Donakaldım. "Lothar?"

Sessizlik.

Hayır. Olamaz. "Ben miyim?" diye tekrar sordum. "Sence kokuyor muyum?"

O küfretti. "Hayır, tam olarak koku değil."

"Ne!" diye bağırdım. "Sence kokuyor muyum?" İnanamıyordum.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Koktuğundan değil, daha çok kokun, şey, beni biraz... itiyor."

"Ne!" diye tekrar bağırdım. "Beni itici mi buluyorsun?"

"Durumu olduğundan daha kötü gösteriyorsun," dedi.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl söylersen söyle, kulağa oldukça korkunç geliyor." Ona döndüm. "Gerçekten koktuğumu mu düşünüyorsun? Tanrım, tüm köpekler koktuğumu mu düşünüyor?"

"Roxy..." "Lothar, söyle bana."

"Hayır... sadece ben."

Yorganı daha sıkı tuttum. "Yani şu anda, sen..."

"Roxy, lanet olsun. Çoğu zaman sorun yok, ama böyle kapalı bir alanda..."

"Tanrım, kusmak ve kaçmak istiyorsun, değil mi?"

"Kusmak istemiyorum," dedi sertçe.

Benden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmak istiyordu. "Pencereyi açmak yardımcı oluyor mu?"

"Evet."

Yüzüm utançtan yanıyordu ve hızla ondan uzaklaştım. Buna inanamıyordum. Neler oluyordu böyle? Lothar neden benden kötü koku alıyordu ki?

Sanki başımla bir tuğla duvara çarpmış gibiydim. *Lucifer'i öldürecektim!*

"Her şey yolunda mı?" Lothar uykulu bir şekilde mırıldandı.

"Evet. İyi." Bir daha asla iyi olmayacaktım.

Lothar'ın nefesi düzeldi, birkaç dakika içinde uykuya daldı ve uyanmayacağından emin olur olmaz, yatağın başucundaki masadan telefonumu aldım.

Roxy: Beni kokutmuşsun! Luci:

Öyle bir şey yapmadım.

Ondan gerçek bir cevap. En azından bu da bir şeydi.

Roxy: Lothar koktuğumu söyledi.

Luci: Ahh, evet, öyle yaptım.

Öfke çığlığımı geri tuttum.

Roxy: Neden böyle bir şey yaptın?

Luci: Tedbirli olmakta fayda var.

Lothar'a karşı yaydığım iğrenç koku bir güvenlik önlemi miydi?

Roxy: Sen bunu diyor var bir olasılık olduğunu her şeyi hatırlayabileceği bir

Luci: Küçük bir ihtimal.

Eğer zaten uzanmış olmasaydım, kıcımın üstüne düşerdim. Bunun olacağından endişeleniyordum, ama kendime aşırı tepki gösterdiğimi söyledim. Artık bunun gerçek bir risk olduğunu biliyordum. Luci'ye bağırarak istesem de, bunun bir faydası olmazdı. Hiçbir şeyi değiştirmezdi. Etrafımdaki her şeyin dağılmamasını sağlamanın tek yolu, Beelzebub'u bir an önce bulmak ve Lothar'dan ciddi bir mesafe koymaktı.

Roxy: Düşenler hakkında herhangi bir bilgi var mı?

O kaltağın adını ağzıma alamadım.

Luci: Üzerinde çalışıyorum. Melekler bilgi karşılığında takas yapmamı zorluyorlar. Hâlâ müzakereler devam ediyor.

Kahretsin. Lucifer, B'yi bulmak için can atıyordu. Melekler bilgi karşılığında ne istiyorlarsa, büyük bir şey olmalı.

Roxy: Bir şey öğrenir öğrenmez bana haber ver.

Telefonumu yatağın başucundaki masaya koydum ve sırt üstü dönerek tavana baktım.

Ne yapacaktım? Ve Beelzebub neredeydi?

"İşte böyle, kedicik." Alçak, derin sesi beni titretti. Mmmm diye bir ses çıkardı, ama bu ses boşuktu ve karnım titredi. "Kalçalarını sallayın... evet, parmaklarımı daha derine alın."

Elimi omzuna kaydırdım, kolundan bileğine indirdim ve sıkıca tuttum, onu orada tuttum. "Sana ihtiyacım var," diye inledim.

O düşük bir sesle homurdandı. "Fazla uzun sürmeyecek. Söz veriyorum, yakında kaderimizde olduğu gibi birlikte olacağız."

Gözlerim birden açıldı. Hala karanlıktı ve vücudum yanıyordu. Nefes nefeseydim, terliydim, rüyadan dolayı bacaklarımın arasında zonklayan, acı veren bir ihtiyaç yanıyordu.

Oh, lanet olsun.

Yine Lothar'ın üzerine uzanmıştım, kocaman bacaklarından birinin üzerine oturmuş, hala ona karşı hareket ediyordum. Nefes nefese, uzaklaşmaya çalıştım, ama Lothar'ın sıcak elleri belime bastırdı - ya da belki de başından beri oradaydı?

"Durma. Seni tutuyorum, Rox." Dizini kaldırdı, kasıklarımın altındaki kaslar gerildi.

İç kaslarım protesto etmek için kasılırken bile başımı salladım. Boşalmaya çok yakındım, titriyordum.

Uylukları tekrar gerildi. "O amcığı koklayabiliyorum, bebeğim. Ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Buna ihtiyacın var, al onu."

Kendime onu itmem gerektiğini söyledim, ama o haklıydı. *Buna ihtiyacım vardı.* Yemekten, sudan, havadan daha çok. Bu yüzden ondan kalkmak yerine, tanrım, daha sert bastırdım ve inledim. Bunu yapmamalıydım. Durmam gerekiyordu. Yine de durma belirtisi göstermedim ve öne doğru eğildim, daha hızlı sallanırken ağzımı göğsüne açarak bir kez daha inledim. Bu yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı.

"Loth, lütfen." Bunu ben mi söyledim? Tanrım, çenemi kapatıp ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, *çok geç olmadan bunu hemen durdur diye* bir uyarı çığlığı atıyordum. Ama bedenim kontrolü ele geçirmişti. İçimdeki ihtiyaç, görmezden gelinemeyecek kadar büyüktü. Ona bu kadar yakın olma arzusu o kadar uzun süredir bastırılmıştı ki, bir an daha dayanamazdım.

Lothar ne düşünüyordu? Tiksinmiş miydi? Kokum onu itiyordu. Bundan nefret ediyor olmalıydı.

"Özür dilerim," diye inledim. "Çok özür dilerim." Sadece şu anda ona yaptıklarım için değil, onun asla hatırlamayacağı şeyler için de özür diliyordum — ona, bize yaptıklarım için. Yıkılmış kalbimi kurtarmak için yaptıklarım için.

Eli sırtımda yukarı aşağı kaydı. "Özür dileyecek bir şey yok," dedi boğuk bir sesle. "Çok seksisin Roxy. Çok seksi, bebeğim." İnledi. "Siktir, kadın, beni öldüreceksin."

"Özür dilerim," diye tekrar inledim, sonra göğsüne yaslanarak inledim. "Ben iticiyim. Koktuğumu düşünüyorsun, düşünüyorsun ki..."

Parmakları beni susturmak için yeterince sert bir şekilde kıcıma gömüldü. "Bebeğim, yaptığın son şey beni itmek değil. Şu anda tek kokladığım şey, o çok seksi amın kokusu."

Bu, yaptığım şeyi haklı çıkarmak için çaresiz, muhtaç beynimin duymaya ihtiyacı olan tek şeydi. Geri uzandım, elini tuttum ve onu bacaklarımın arasına sokarken direnmedi. "O zaman dokun bana. Lütfen, bana dokunmanı istiyorum."

"Senin istediğın her yere dokunacağım, tatlım." Eli şortumun önünden aşağı kayarken, göğsünde canavarı kıpırdanıyordu. "Beni burada mı istiyorsun, Rox?"

"Evet, *tanrılarım*, evet." Pürüzlü parmakları kaygan amımın içinden kayarak klitorisimi okşadı. Durmadı, beni tahrik etti, girişimi okşadı ama içine girmedi. O kalın, yetenekli parmakların her dokunuşunda kontrolümü daha da kaybettim.

Başparmağı klitorisimin üzerinde bir sonraki kayışında, kendimi tutamadım ve boğuk bir çığlık atarak dişlerimi göğüs kaslarına geçirdim. Lothar tısladı ve kalçaları yukarı sıçradı.

Tanrım, onu çok özlemiştim.

Kulağıma fısıldayan sert sesini, tenime dokunan pürüzlü ellerini özlemiştim... Sadece onun yanında olmayı özlemiştim. O beni mahvetmişti, ama ben bizi sonsuza dek ayırmıştım, onarılamayacak şekilde parçalamıştım.

"Daha fazla," diye inledim göğsüne yaslanarak, hissetmek ve düşünmemek için çaresizce, çünkü ağlamayı zorlukla tutuyordum.

Sonunda, kalın parmağını içime kaydırđı ve boğazından gelen bir ses titredi. "Siktir, Roxy, çok iyi hissettiriyorsun. Daha fazlasını mı istiyorsun, bebeğim?"

Hızla başımı salladım ve o kalın parmağını dışarı çıkardı ve tekrar içeri soktu, ama bu sefer ikinci parmağını da ekledi. Omuzlarını kavradım, parmaklarının üzerinde gezmekten başka bir şey yapamıyordum, içimde yayılan zevki kovalıyordum.

"Elime yapışmışsın, Roxy. Çok ıslaksın, bebeğim. Ne kadar çok boşalmak istediğini hissedebiliyorum." Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Bırak kendini, güzelim. Direnmeyi bırak ve benim için boşal."

Nasıl biliyordu? İçimde yaşanan mücadeleyi nasıl hissedebiliyordu? Çok boşalmak istiyordum, ama onunla bunu hak etmiyordum. Hak etmiyordum. "Yapamıyorum," diye inledim.

Aniden beni ters çevirdi, sırt üstü yatıyordum, sonra üzerime eğildi. "Evet, yapabilirsin. Benim için boşalacaksın, Rox. İkimizin de istediğı şeyi bana vereceksin."

Diğer elinin parmakları tekrar saçlarıma kaydı ve parmaklarını içime sokarken tekrar hafifçe yumrukladı.

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. "L-Lothar, yapamam..."

"Evet, yapabilirsin, ama bana bakmalısın," diye homurdandı.

Gözlerimi sıkıca kapalı tuttum.

"Gözlerini aç," diye emretti.

Denedim, gerçekten denedim, ama onu reddedemedim. Gözlerimi kırpıştırıp ona baktığımda, onun köpeğinin bana bakışlarını fark ettim ve alt dudağımı ısırdım. Canavar ruhumun derinliklerine bakıyordu, sanki onun o kısmı gerçeği biliyormuş gibi. Sanki canavar tüm sırlarımı biliyordu ama Lothar'la nasıl paylaşacağını bilmiyordu. Bu saçma bir düşünceydi. Onlar bir bütünydiler, insan ve canavar, ama tanrılar, şimdi onun parlayan gözlerine bakarken, onların derinliklerinde her şeyi görebildiğimden emindim, sırları ve yalanları, tüm çirkin gerçekleri.

"Bırak kendini," diye homurdandı, sesinde saf bir hakimiyet vardı, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirip parmaklarını daha hızlı, daha derine soktu. "Benim için bırak kendini, Roxy."

Kalçalarım sarsıldı ve uyluklarım daha fazla açıldı, daha fazlasını arzuluyordum, çünkü bu savaşı kaybediyordum. Daha sonra pişman olacaktım, ama o anda kaybetmek istiyordum.

Parmaklarını tekrar derine soktu ve ben yatağa doğru kıvrıldım, kalın parmaklarının üzerine boşaldım ve çığlık attım.

Lothar üstümde inleyerek beni izlerken, başım dönüyor ve vücudum orgazmın gücüyle titriyordu.

Sonunda yatağa yığıldığımda, gözlerimi kapatıp öylece uzandım, hareket etmeye korkuyordum, ona bakmaya, yaptığım şeyle yüzleşmeye çok korkuyordum.

Saçlarımı geriye doğru taradı ve parmaklarını içimden çıkarırken dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Seni göreyim, Rox," diye emretti, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi sert bir sesle.

Artık daha fazla saklayamayacak ve onu reddedemeyecektim, gözlerimi ona dikip baktım ve bakışlarının yüzümün her santimini izler gibi dolaştığını gördüm. Bana bakarken ne gördüğünü hiç bilmiyordum. Sonra zihnim karıştı çünkü içimde olan parlak parmaklarını kaldırdı ve inleyerek ağzına aldı.

Yüzündeki zevki görünce içimi bir titreme kapladı ve bacaklarımı sıkmak zorunda kaldım.

"Lezzetli," diye mırıldandı. "Ama bir kez daha tatmam gerek." Eli karnıma doğru kaydı ve parmaklarını iç çamaşırlarımın bel kısmına

"Bana bir kez daha tatma şansı verecek misin, Roxy?"

O anda, benden istediği her şeyi ona verirdim. Bu gerçekten oluyor muydu? Belki de bunu elde edebilirdim, onu elde edebilirdim?

Belki de ikinci bir şansımız olabilirdi. Belki... Biri kapıyı yumrukladı.

Lothar homurdandı, sonra yataktan atladı ve odanın karşısına doğru büyük adımlarla yürüdü. Üzerinde sadece boxer şortu vardı ve erkeklik organı *sertleşmişti*. Kapıyı sertçe açtı ve otel sahibi orada duruyordu, saçları dağınık, bornozu sıkıca sarılmış ve yüzünde telaşlı bir ifade vardı. Katlanmış bir kağıt parçası uzattı. "Bunu size vermemi söylediler." Sonra dönüp hızla uzaklaştı.

Lothar kapıyı kapattı ve bana döndü. Ben çoktan yataktan kalkmış, odayı geçiyordum. Kağıdı bana uzattı ve ben hemen açtım. "Anonim bir ihbar. Barda oturan birinden olmalı." Mesajı okudum ve bakışlarım Lothar'a kaydı. "Beelzebub hâlâ burada."

Bölüm

On Dördüncü

Lothar

"Bir şey var mı?" diye fısıldadı Roxy.

Gri sümükle kaplı ağaçların etrafındaki yıpranmış bir yolu takip ettim. "Hala bir şey yok." Bu diyara geldiğimizde, av köpeklerinin izini sürdüğü enerjiyi hissettim, ama şimdi izler soğumuştı. Beelzebub burada olduğumuzu biliyordu ve onu benden uzak tutabilecek birini ya da bir yeri bulmuştu.

"Eğer muhbirimiz haklıysa, yaklaştık demektir. Bize çizdikleri haritaya göre, Drake'in yeri buradan çok uzak değil."

O ilerlerken gözlerimi ondan ayıramadan homurdandım. Hâlâ amının kokusunu alabiliyordum, dilimde hâlâ tadını hissedebiliyordum. Neler olduğunu anlamıyordum. Onu sikmek için hiç bu kadar güçlü bir dürtü hissetmemiştim, şu anda hissettiğim gibi. Kokusu, onunla uzun süre vakit geçirmemi imkansız hale getirmişti, odanın diğer ucundan bir iki kez kışını hayranlıkla izlemiş olsam da, ve evet, kokusu çok yoğunlaşıp geri çekilmek zorunda kalmadan önce bana sarıldığında bana ne kadar iyi geldiğini hissetmiş olsam da. Kokusu hala bir sorundu, ama nedense artık çok daha iyi başa çıkabiliyordum.

Bakışlarım sırtından kışına doğru kaydı ve ruh hali uygunsa bir erkeği boğabilecek kadar güçlü bacaklarına indi. Penisim tekrar sertleşti.

Dişlerimi sıktım. Ne değişmişti? Neden tek düşünebildiğim şey onu orgazma ulaştırmak olmuştu? Neden bana dokunmam için yalvaran sesini kafamdan atamıyordum? Bu Rox'tu, ona hayrandım. O olağanüstü bir kadındı, yetenekli bir savaşçıydı, iyi ve sadık bir arkadaştı, ama hepsi bu kadardı. Ondan istediğim tek şey buydu, hala istediğim tek şey buydu: bir arkadaş.

Öte yandan, canavar tamamen çıldırmıştı. Onun yanında giderek daha sık kendini kaybediyor, bana ona yaklaşmam, ona dokunmam, koklamam, sikmem, *ısırmam* için kükrüyordu.

[illegible]

Bu kafamı karıştıran bir durumdu çünkü evet, kokusu hala benden uzaklaşmak istememe neden oluyordu, ama ona yeterince yakın olmadığım da bundan hoşlanmıyordum. Belki de sadece birbirimize yapışıp kalmış olmamızdan kaynaklanıyordu?

Tazılar cinsel açıdan çok aktifti ve bir kadınla sevişmekten başka bir şey yapmayalı epey zaman olmuştu. Biz büyük erkeklerdik, penislerimiz de dahil, sevişmek her zaman bir seçenek değildi, özellikle insanlarla, ama içimdeki her şey Roxy'nin benim boyutumla bir sorunu olmayacağını söylüyordu. Değişkenler ve iblisler gibi, o da farklı yaratılmıştı.

Öyleyse neden karşı çıkalım? İkimiz de gündelik sekse karşı değildik. İkimiz de çok yaşıydık ve her şeyi denemiştik. Bizim gibi varlıklar bu tür şeyleri takmazdı. Aramızda bariz bir çekim vardı. Zevk zevkti. Sadece kendimi Rox ile bu tür zamanlar geçirirken hiç görmemiştim.

Canavarı sakinleştirmek istiyorsam, ikimizin de istediği şeyi vermem gerekiyordu. "Rox, az önce odada ne oldu?"

Omuzları gerildi. "Mmm-hmm."

"Benim gördüğüm kadarıyla, sen beni istiyorsun, ben de seni istiyorum. Oyunu bırakıp bunu yapmak ister misin? Seni daha çok istiyorum bebeğim, ve bence sen de öyle."

Çiçekleri tükürmekten kaçınırken, çamurdan çıkan kırık dalları ve kemikleri atlatırken, birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. "Tam olarak ne istiyorsun, Loth?" diye sordu sonunda, arkasına bakmadan.

O beni göremese de omuz silktim. "En azından evden uzaktayken sevişelim. Bu şeyi kafamızdan atalım. Her gece yatarken daha fazlasını isteyerek yatmanın bir anlamı yok, elde edebileceğimiz halde."

O gülerek başını salladı. "O kadar kolay mı?"

Yosun kaplı bir dalın altından geçtim. "Bana mantıklı geliyor." "İşler karmaşıklaşabilir," dedi.

Hâlâ bana bakmamıştı. Bu hoşuma gitmedi. "Nasıl?" Dudaklarımı yaladım ve onu tekrar tattığımda iniltiyi geri tuttum. "Seni zaten boşalttım Rox, neden şimdi duralım?"

"Peki ya Asher?"

Başım geriye doğru sıçradı. "Gus'a da söylediğim gibi, Ash ve ben sevişmiyoruz.

Birlikte takılırız, bisiklete bineriz, hepsi bu."

Roxy sendeledi ama kendini toparladı. "Birlikte geçirdiğiniz zamanın miktarı... İkinizin bir çift olduğunu sanıyordum."

İnsanların bu saçmalığı söylemesinden bıktım. Ash de öyle olduğunu tahmin ediyordum. "Ash'in bir eşi vardı, erkek öldü, o da rastgele biriyle ara sıra sevişmekten başka bir şey aramıyor, yani sonra onları tekrar görmekle ilgilenmiyor, bu da beni dışarıda bırakıyor."

"Ne kadar üzücü," dedi Roxy, başka bir ağacın etrafında dolanarak.

Kaşlarımı çattım. "Hayal kırıklığına uğramadım. Ash ile sevişsek eminim iyi olurdu, ama diğer kadınlardan daha iyi olmazdı ve o kadar çaresiz olsam, istediğim zaman sevişebilirim." Hayır, bir süredir kimseyle birlikte olmamıştım, çünkü çok fazla çaba gerektiriyordu. Ama Asher'ın sürü arkadaşları sürekli bizim barımıza, Hell Fire'a geliyorlardı ve bizim kadar sevişmeyi seviyorlardı. Ya da Hell'e gidebilirdim. Bazı iblisler bizimle birlikte olmanın tehlikesini seviyorlardı, lanet olası hayranlar gibi peşimizi bırakmıyorlardı.

Roxy sonunda bana baktı. "Öyle mi?" Omuz silktim. "Evet, öyle."

Arkasını döndü. "Peki, başkasıyla takılmana engel olmayayım."

"Neden bahsediyorsun?" O uzaklaşırken, ben de ne olduğunu anlamadan hızla peşinden gittim. "Yapabilirdim, ama başka bir kadın istemiyorum. Son zamanlarda bana karşı sergilediğin saldırgan tavırlarına, ateşli davranışlarına ve kokuna rağmen... Lanet olsun, belki de bu tavırların yüzündendir

tavırın yüzünden olabilir mi? Gerçekten bilmiyorum, ama şu anda sikkmek istediğim tek kadın sensin."

Şakaklarını ovuşturdu ve uzun bir nefes verdi. "Vay canına, böyle sözlerle hala bakir olman gerekirdi."

Bu konuşma kafamı karıştıırıyordu ve kafam karışınca sinirlendim. "Neden bahsettiğini anlamıyorum. Ve ne söylememi istediğini de bilmiyorum. Birkaç saat önce amın parmaklarımin her yerine akıyordu, şimdi de burada birbirimizi tatmin etmemiz gerektiğini söylediğim için sinirleniyorsun?"

Uzun bir nefes verdi. "Yine başladın, seni çapkın."

Öfkem daha da arttı ve canavar hoşnutsuzluğunu belli etti, bana Roxy ve belirli bir lordun görüntülerini gösterirken, derime baskı uygulayıp kafatasımın içinde hırladı. "Asmodeus'la yatmadığım için üzgünüm. Görünüşe göre seni kıyafetlerinden çıkarma yeteneğine sahip tek erkek o."

"Bana bunu söylemedin," diye karşılık verdi. Neyi yanlış yaptığımı bilmediğim için suratımı astım.

"Tanrım, sen tam bir pisliksin." Yine önüme geçip yürümeye başladı.

Şimdi de ben pislik miydim? Benden ne istiyordu ki? "Boş ver Roxy. Söylediklerimi unut. Bu, sadece boşalmak için çok fazla sorun." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Kafam karışık ve kızgındım, ama onu ne kadar istediğim hiç azalmamıştı.

Bana dönerek, gözleri parlayarak, "Harika. Mükemmel. Bana uyar. Sana *sorun* çıkarmak istemem. Ve bu bana çok uygun, çünkü kimse beni benim yaptığım gibi tatmin edemez," dedi ve yine öfkeyle uzaklaştı.

Orospu çocuğu. Neden öyle bir şey söylemek zorundaydı ki? Şimdi canavar, kafamı Roxy'nin tam da bunu yaptığı görüntülerle dolduruyordu. Kardeşlerim, eşlerini kızdıracak şeyler söylediklerinde onlardan özür dilerlerdi. Roxy benim eşim değildi, ama onu yatağımda istiyordum, bu yüzden özür dilerim, belki o da benimle tartışmayı bırakır ve onun da istediğini bildiğim şeyi ona vermeme izin verir.

Onun peşinden koştum, bir ağaç grubunu dolaştım ve onu koyu mor yapraklı bir çalılıkların arkasında buldum.

bana döndü, parmağını dudaklarına götürdü.

Hızımı yavaşlatarak, onun yanında durdum. Hemen ileride bir ev vardı. "Daha önce buraya geldin mi?" diye fısıldayarak sordum.

"Hayır, Drake özel konutuna çok takıntılıdır ve buraya herkesi davet etmez."

Ferine'nin hükümdarı, keskin açılı garip bir evde yaşıyordu. Ev siyahtı, her iki yanında sivri kuleler ve sivri taş pencereler vardı. Evin etrafı siyah demir bir çitle çevriliydi ve bahçede yosun ve diğer sürünen bitkilerle kaplı bir sürü çirkin beton heykel vardı.

"Bu adamı tanıyorsun," dedim. "Sence bu işe nasıl yaklaşmalıyız?"

Dudaklarını ısırdı ve yüzüne bir ifade geldiğinde midem sıkıştı, dudakları sulu bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Sahte davranacağız." Sırt çantasını çıkardı ve içinde bir şeyler aradı. "Drake, Beelzebub'un burada olduğunu bildiğimizi bilmiyor ve bildiğimizi düşünse bile, bildiğimizi bildiğini belli edemez, çünkü bu, Lucifer'e sırtını döndüğünü ve düşmanına saklanacak bir yer sağladığını itiraf etmek olur."

Ne dediğini hiç anlamadım.

Göz kırptı. "Öyleyse içeri gireceğiz. Lucifer'in beni elçisi olarak gönderdiğini söyleyeceğim... ittifakımızı güçlendirmek için bir dostluk turuna." Çantasından zaferle kırmızı deri bir kutu çıkardı. "Bunu ona vereceğim, Luci'den bir hediye olduğunu söyleyeceğim ve sadakatine teşekkür edeceğim. Drake, Lucifer'in bize yerini verdiğini düşünecek. O zaman bizi geri çevirmesinin imkanı yok."

Kaşlarımı çattım. "Kutunun içinde ne var?"

Roxy kutuyu açtı. İçinde kocaman bir taşlı büyük bir yüzük vardı.

Çok çirkindi. "Bu nereden geldi? Gerçek mi?"

"Sadece ucuz bir süs eşyası."

Yan tarafındaki bir düğmeye bastı ve taş açıldı. İçinde birkaç küçük yeşil hap vardı. "Bunlar da ne lan?"

"Bu Urs'un veda hediyesiydi. Eğer gerekirse kullanmamı söyledi..." Gözleri benimkilere dikildi, sonra tekrar aşağı indi. "Eğer büyük bir şeyi alt etmem gerekirse..."

büyük bir şeyi ortadan kaldırmam gerekirse." Hapları eline döktü ve cebine attı. "Drake'in yüzüğün gerçekliğini sorgulamayacağına bahse girerim. Umarım biz gidene kadar yüzüğe çok yakından bakmaz." Sırtışı kötücül bir hal aldı. "Tercihen bilinçsiz bir Beelzebub'u da yanımızda götürürsek."

"Eğer işe yarayacağını düşünüyorsan, sana güveniyorum," dedim ve bunu içtenlikle söyledim. Roxy, Drake ve diğer yüksek rütbeli aptallar gibi insanlarla benden daha fazla deneyime sahipti.

Gülümsemesi parladı. "Bu hoş bir değişiklik."

Ben bu iğneleyici sözü görmezden geldim ve o da, ona güvenmediğimi söyledikten sonra bunu hak etmeme rağmen, şükürler olsun ki konuyu kapattı. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Kırmızı kutuyu cebine attı, çantasını sırtına taktı ve omuzlarını düzeltti. Sonra bana bir bakış attı. "Oyunculuk yeteneğin nasıl? Doğaçlama yapmada iyi misin?"

Gerildim. "Sanırım cevabı biliyorsun."

Elini göğsüme bastırdı, bana baktı ve kalbim göğsüme çarptı. "Peki. Benim güçlü ve sessiz erkek oyuncağımı oynayabilirsin. Bunu yapabilir misin?"

"Oyuncak erkek mi?"

"Benden çok daha genç, cinsel oyuncağım," dedi ve tatlı bir gülümsemeye gülümsedi.

"Az önce bunu istemediğini söyledin." Ama içimde umut kıvranıyordu. Son zamanlarda konuşmalarımız sırasında birkaç kez yaptığı gibi yine şakaklarını ovuşturdu. İçgüdülerim bana bunun hayal kırıklığı olduğunu söylüyordu. Ama neden hayal kırıklığına uğradığını anlamıyordum. "Ne?"

"Sadece rol yapıyoruz, unuttun mu? Ayrıca Drake benim korumaya ihtiyacım olmadığını biliyor. Zaten senden şüphelenir, bu yüzden iyi bir bahaneye ihtiyacımız var. Bir av köpeği ile seyahat etmemin tek mantıklı nedeni senin iz sürme yeteneğin olabilir. Bu yüzden benimle başka bir nedenle burada olduğundan emin olmamız gerekiyor. Anladın mı?"

"Ve o neden seks mi?" dedim, sesim yine çok sertleşmişti.

"Evet." Başını salladı. "Bir erkek oyuncağı, çünkü sen benden epey daha gençsin."

Sen bizim yaşındayken, bu tür şeyler hiçbir şey ifade etmezdi. Beni kasten kızdırmaya çalışıyordu. "Beni o pislige oyuncak erkeğin olarak tanıtırırsan, mutlu olmayacağım."

"Peki ya seks kuklası?" diye homurdandım.

"Seks arkadaşı mı?" Kaşlarını kaldırdı, mavi gözleri masumca açıldı. "Bu daha hoş, değil mi? Yani, adı her şeyi açıklıyor."

"Bana seks arkadaşın deme, Roxy. Seni uyarıyorum." Alt dudağına dokundu. "Manstress?"

Uyarı olarak hırıldadım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Peki. Peki ya sevgili? Eminim bu kelimeye sen bile alınmazsın."

Hoşuma gitmedi, ama sanırım şimdiye kadarki önerileri arasında en iyisi buydu. "Tamam."

"O kapılardan içeri girdiğimiz anda hazır olmalısın. Bizi izliyor olacaklar," dedi, sonra uzun siyah saçlarını geriye attı ve gözlerimin önünde dönüşerek gerçek savaşçı haline geldi. Roxy, bir general gibi kendinden emin adımlarla demir kapılardan geçip, taş döşeli yolu takip ederek heykellerin arasından geçip ön kapıya doğru ilerledi.

Bölüm On Beş

Lothar

Roxy'yi takip ettim ve somurtmamak için elimden geleni yaptım. Oyunculuk yeteneğim bu kadarla sınırlıydı. Aşık bir aptal rolünü nasıl oynayacağımı hiç bilmiyordum.

Bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Hadi, çal kapıyı."

Diğer bir deyişle, parmağını bile kıpırdatmadı, bunun için *sevgilisi* vardı - tabii ki başka şeyler için de. Kapıyı yumrukladım ve geri çekildim, göğsümde yükselen hırıltıları zar zor yuttum. Körü körüne bir duruma girmekten hoşlanmıyordum. Sahip olduğum tüm içgüdülerim bana bu yerin tehlikeli olduğunu söylüyordu.

Kapının diğer tarafında biri hızlı adımlarla yaklaştı ve kolum sanki cinlenmişim gibi birdenbire uzandı, Roxy'nin beline dolandı ve onu bana doğru çekti.

Ne olacağını bilmiyordum, ama hazırlıklı olacaktım. Diğer elim bıçağımın kabzasına kaydı.

Roxy'nin bakışları benimkilere dikildi, gözleri keskinleşti, ama gülümsedi, sesi melodik ve tamamen sahteydi. "Sakin ol, sevgilim. Yakında yine tamamen bana ait olacaksın."

Bu onun oyuncululuğuydu ve ben onun oynadığı rolü beğenmedim. Bu Roxy'nin hesaplı, sıcakkanlı, sevgi dolu ve tatlı olmadığını anlamak sadece bir saniye sürdü. O, bu yılan yuvasında olması gereken kişiydi.

Kapı açıldı ve o gülümsedi. "Grimmel! Uzun zaman oldu," dedi kapıyı bir adım açık tutan ve dışarıya bakan somurtkan yüzlü adama.

"Bayan, Roxana." Adam mutlu değildi. "Efendim sizi beklemiyordu."

"Hayır, bu benim hatam. Luci beni her yere seyahat ettiriyor. Bir turne gibi, dostluğumuzu göstermek ve onlara ne kadar değer verdiğimizi göstermek için tüm dostlarımızı ziyaret ediyoruz." Cebinden küçük kırmızı kutuyu çıkardı ve havaya kaldırdı. "Drake için bir hediyem var, Lucifer onun için özel olarak seçti."

Yalanlar, alışık olduğu bir rahatlıkla dilinden dökülüyordu.

Grimmel'in bakışları ondan bana, sonra tekrar ona kaydı. "Peki ya arkadaşın?"

"Oh! Bu benim sevgilim Lothar." Kıkırdadı. "Onsuz evden çıkmaya dayanamıyorum, özellikle de bu kadar uzun bir yolculukta." Kolunu koluma doladı. "Değil mi, Kurabiye Canavarı?"

Kurabiye Canavarı mı? *Ne demek bu?* "Evet, doğru..." Aklımda bir isim aradım ve birdenbire aklıma geldi. "Kitten."

Roxy'nin başı geriye doğru gitti, yüzünde hala gülümseme vardı, ama bana karşı sertleşmişti ve gözleri biraz çılgın görünüyordu.

Grimmel bu değişikliği fark etmemiş gibiydi, ama ben fark ettim. Son zamanlarda Roxy ile ilgili her küçük ayrıntıyı fark ediyordum.

"Efendime sorup, müsait olup olmadığını öğreneceğim."

Roxy'nin gülümsemesi değişti, artık hoş, tatlı ya da dostça değildi. "Elbette, ama eminim benim için zaman ayırabilir. Lucifer, onun çok düşünceli hediyesini şahsen teslim edemezsem çok hayal kırıklığına uğrayacaktır."

Tehdit üstü kapalıydı, ama kaçırılması mümkün değildi. Lucifer'i müttefik olarak tutmak istiyorsanız, bizi içeri alın, yoksa sonuçları hoşunuza gitmeyecek.

Ve tabii ki, Grimmel bizi kapıda beklettikten üç dakika sonra geri döndü ve bizi eve davet etti.

Uzun boylu erkek, kemiklerin üzerine gerilmiş deri gibi sıska biriydi. Roxy'ye bakışlarından hoşlanmadım, sanki onu ısırarak istediği bir atıştırmalıkmiş gibi bakıyordu ve dürüst olmak gerekirse, bana bakışlarından da hiç hoşlanmadım.

"Efendi akşam yemeğinde sizinle görüşecek. O zamana kadar size odanızı göstereceğim." Uzun burnunu aşağıya doğru eğdi. "Ve kendinizi tazeleyebilirsiniz."

Yürüyen cesedi, derinliği ve yüksekliği düzensiz merdivenlerden ikinci kata kadar takip ettik, ardından düz olmaktan uzak bir koridordan geçtik. Bütün mekan şekilsiz ve düzensizdi.

Grimmel kapıyı gösterişli bir hareketle açtı. "Odanız. Konaklamanızdan memnun kalacağınızı umuyorum."

Roxy yanından geçerken koluna hafifçe vurdu. "Burası gayet iyi."

Biraz eğilip geri çekildi. "Akşam yemeği bir saat sonra. Efendi resmi kıyafet giyilmesini istiyor. Uygun bir şeyiniz yoksa, dolaplardan uygun bir şey bulacağınızı eminim." Küçük gözleri üzerimde dolaştıktan sonra tekrar Roxy'ye döndü. "Banyoda temiz havlular var." Sonra tamamen geri çekildi ve bizi içeri kapattı.

Roxy'ye döndüm. "Bu da neydi böyle?"

Yüzünü buruşturdu ve pencereye doğru yürüdü, perdeleri açtı. "Grimmel o kadar uzun süredir Drake'in yanında ki, ikisini ayrı ayrı hatırlamıyorum."

"Ona güvenmiyorum." Roxy pencereyi açtı, şüphesiz benim için. Midem sıkıştı. Kokusu beni nasıl etkilediğini bilmesinden hoşlanmadım, içimdeki vahşi canavar bir şey söylediğim için benden nefret ediyordu ve ona sıkıntı verdiğim için kızgındı. Ben de aynı fikirde olmaya başlamıştım. Keşke sözlerimi geri alabilseydim.

"Güvenmemelisin," dedi, bana dönerek. "Bu evde hiçbir şeye ve hiç kimseye güvenmemelisin."

Birbirimizin gözlerine baktık. Bu da bana bir başka iğneleme miydi? Sonra boğazını temizledi, etrafımızı saran tuhaf havayı bozdu ve odayı taradı.

"Bizi izliyorlar mı sence?"

"Burada mı? Sanmıyorum. Beni kızdırmak, Lucifer'i kızdırmak anlamına gelir ve Drake bunu göze almaz. Buraya girmemize izin verilmesinin tek nedeni budur. Ama yine de tedbirli olalım."

Başımı salladım ve aramızdaki mesafeyi kapattım, ellerimi beline indirdim, kokusunun beni rahatsız etmediğini, beni itmediğini, en azından o anda, ve ona güvendiğimi bilmesini istedim. Ve evet, bana dokunmama izin verecek miydi, yoksa beni reddedecek ve uzaklaştıracak mıydı, bilmek istedim.

Hareketsiz kaldı, dışarıdaki heykeller gibi orada durdu, ama beni itmedi. Şansımı zorlayarak eğildim ve kulağına dudaklarımı değdirmeden önce gözleri büyüdü. "Dinliyorlarsa diye, rollerimizi oynamaya devam etmeliyiz."

Rox titrek bir nefes verdi ve bu nefes boynumdaki tüyleri diken diken etti. "Muhtemelen haklısın."

"Öyle mi?"

Elleri pazılarımı kavradı ve sıktı. "Ne öneriyorsun?"

Dört ayak üstünde, amın ıslak, kışın havada. Kafamdaki sesin benim mi yoksa hayvani içimdeki ses mi olduğundan emin değildim, ama ikimiz de bu fikre sıcak bakıyorduk. Roxy'nin bunu kabul edeceğini sanmıyordum. Bunun çok hızlı ve aşırı olduğunu ben bile biliyordum. Kısa bir süre önce beni reddetmişti, ama şimdi fikrini değiştirmiş gibiydi, ve bu sadece görünüşte değildi. Ona yaklaşmak için bahanem olmasına rağmen, odada bizden başka kimse yoktu ve o hala beni itmemişti.

Başımı kaldırdım, bakışlarım onun güzel dudaklarına kaydı, sonra tekrar yukarı çıktı. "Daha önce, bana o amcığı bir kez daha tattırmak üzereyken kesintiye uğradık. Kaldığımız yerden devam etmeye ne dersin?" Yanakları pembeleşti. Roxy gibi birinin hala kızarabilmesi beni etkiledi. "Sana söz veriyorum, çok seveceksin."

Parmakları kollarımda durdu, sonra gerildi. "Ama neden bunu isteyesin ki? Eğer doğru hatırlıyorsam, ve eminim ki öyle... sen şöyle demiştin, aynen alıntı yapıyorum, 'Sadece boşalmak için bu çok fazla zahmetli.' Sana zahmet vermek istemem, Lothar," dedi ve uzun kirpiklerini kırpıttı.

İçim sıkıştı. "O sözleri söylediğim anda pişman oldum, Rox. O saçmalıkları söylediğim için özür dilerim, bebeğim." Ellerimi onun ince belinde yukarı aşağı gezdirerek nazikçe sıktım. "Seni mutlu etmek istiyorum, kadın, çok istiyorum. Lütfen. Lütfen seni mutlu etmeme izin ver."

"Gerçekten üzgün müsün?"

"Evet. Şu anda, her şeyden daha çok pişman olduğumu garanti edebilirim."

Dudakları kıvrıldı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir şey onu engelliyordu, ama ne kadar istediğini görebiliyordum. Her şey onun güzel, ifade dolu gözlerinde yazıyordu. Beni onu ikna etmemi istediğini hissettim, ama bunu yapamazdım. Karar ona aitti. Ona sadece gerçeği söyleyebilirdim. "Tek bildiğim, seni daha çok istiyorum, Rox. Nedenini bilmiyorum"

, sadece bunun tamamen içimdeki canavar olduğunu biliyorum... tek düşünebildiğim bu." Saçlarını kulağının arkasına ittim. "Yavaştan almak istiyorsan, öyle yapabiliriz, ama bebeğim, seni gerçekten orgazm etmem lazım. Zevkten inlemeni duymam lazım ve eğer henüz sevişmeye hazır değilsen, bunu sikimi kullanmadan da yapabilirim."

Gözleri kapandı ve ben yüzünü inceledim, ince değişiklikleri, dudaklarının hafifçe açılmasını, kirpiklerinin titremesini, nefesinin hızlanmasını.

Bekledim, nefesim ciğerlerimde sıkışmış halde.

Sonunda gözleri açıldı ve güzelliği beni büyüledi. Sanki sıvı safir gibi, bir şekilde daha parlak görünüyordlardı.

"Tamam," diye fısıldadı. "Bakalım nasıl gidecek."

"Evet mi?" Açıkçası, hayır diyeceğini düşünmüştüm. O başını salladı.

Dişlerimi gösterdim, zevk içimi kapladığında penisim anında sertleşti. "Yatağa uzan."

Yanakları daha da pembeleşti. "Önce duş alayım."

Kafamı salladım. "Seni böyle seviyorum." Derin bir nefes aldım. "Şu anda tek koklayabildiğim şey ne kadar ıslak olduğun ve bu da ağzımın suyunu akıtıyor." Kot pantolonunun düğmesini açtım. "Çıkar şunu, Rox. Hemen."

Geri adım attı, yine o dolgun alt dudağını ısırды ve ceketini çıkardı. Altında büyük beden bir tişört giyiyordu, ön tarafında hiç duymadığım bir grubun logosu vardı. Tişörtünü çıkarmadı, bunun yerine botlarını çıkardı ve soyunarak üzerinde sadece o tişört kaldı. Bu nasıl bu kadar dayanılmaz derecede seksi olabilirdi?

"Yatağa geçmemi ister misin?" diye sordu.

"Evet."

O geri çekildi, ben de ona doğru bir adım attım. Ellerinden birini kaldırdı ve başını sallayarak bana olduğum yerde kalmamı söyledi. Kalktım, ama lanet olsun, o pürüzsüz çıplak teni gözümün önünde dururken bu çok zordu. Gözlerim, ellerimi ve ağzımı çok fena bir şekilde dokunmak istediğim her şeyi örten o tişörtün alt kısmına, güçlü, kaslı bacaklarına kayarken ağzım sulanıyordu.

Roxy yatağın ortasına oturdu, ellerini geriye kaydırıp onlara yaslanırken gözleri benden ayrılmadı. Bacakları

önünde, narin ayakları ayak bileklerinden çaprazlanmıştı. "Böyle mi?" diye sordu, başını yana eğerek, bu hareket çok utangaç ve seksi bir hareketti.

"Hayır." Bir adım daha öne çıktım, ama yine başını salladı. "Olduğun yerde kal, Kurabiye Canavarı."

Burun deliklerim genişledi, tüm kaslarım gerildi. "Kadın, benimle uğraşma..."

Dizleri hala birbirine yapışık halde, ayaklarını yukarı kaydırıp, böylece yatak kenarına dayandılar. "Daha iyi mi?"

"Hayır..." Canavar beni keserek, benimle hiçbir ilgisi olmayan aç ve çaresiz bir ses çıkardı. O serseri piç kurusu ilk kez ses tellerimi ele geçirmişti. Dişlerimi sıktım ve canavar tekrar kontrolü ele geçirmeye çalıştığında onu geri püskürttüm. *Ne oluyor lan?*

Dizlerini bir santim kadar açtı. "Şimdi?"

Bu sefer canavar ve ben aynı anda kükredik.

Sonra Roxy dizlerini açtı, bu da gömleğini kalçalarına kadar yukarı çekti ve güzel amını bana açıkça gösterdi, onu genişçe açtı. Pürüzsüzdü, pembe renkteydi ve sıvılarından dolayı parlıyordu.

"Şimdi ne dersin?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Roxy," diye homurdandım.

Alt dudağını yaladı, sonra dişlerini üzerinde gezdirdi. "Ee? Ne bekliyorsun? Gel kurabiyeni al," dedi.

Hırlayarak, botlarım aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Sonra ellerimi kalçalarının altına geçirip, onu yatağın kenarına sürükledim. Ben ağzımı iç uyluklarına kaydırıp onu koklarken canavar homurdandı, sonra nihayet, nihayet onu yaladım. Biz yaşlı av köpeklerinden bazıları kısmen dönüşebiliyorduk ve daha yumuşak dönüşümler yapmada daha ustaydık. Bu, kadınlara oral seks yaparken çok daha fazla zevk verebiliyordu.

Canavar ileri atıldı, benimle tekrar birleşti, olması gerektiği gibi, her zaman olduğu gibi, ve dilim değişti, genişledi ve uzadı. Böylece, çeşitli kaslar üzerinde daha fazla kontrol sahibi oldum ve göğsüm, onun kaygan amını ve klitorisini açgözlülükle yalarken titredi. Ucuyla onu çalıştırırken,

geri kalanı ona karşı dalgalandı, amını genişçe açarak sıkı küçük açıklığını masaj yaptı.

Roxy inledi, parmaklarını saçlarıma geçirip kalçalarını kaldırarak ağzıma doğru bastırdı. Nefes nefese kalmıştı ama daha fazlasını istemek için bana yalvarmaya gerek yoktu. Neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordum. Ağzımla amını kapattım, dilimin ucunu sıkı deliğine kaydırđım, içeri girip çıkarak onu tekrar tekrar tahrik ettim.

"Lothar, lütfen," diye neredeyse ağlayarak, çalkalanan kalçalarını kaldırdı ve bacaklarını daha da açtı. "Lütfen, ihtiyacım var..."

Ucunu içeri ittim ve devam ettim. Tek bir yumuşak hareketle, onu canavarın dilimin tüm genişliği ve uzunluğu ile doldurdum, sonra onu sıcak et dalgaları içinde yuvarlayarak, içinde hareket ettim.

Roxy çığlık attı, titreyerek, yatakta kıvranarak, bu sefer kendini tutamadı. Hayır, kendini kaybetti, iç kasları sıkışıp derin bir şekilde titreyerek, benim yuvarlanan, iten dilimin üzerine boşalmadan önce benim adımları haykırdı.

Nefes nefese yatakta yığıldığında, dilimi dikkatlice dışarı çıkardım ve ayağa kalktım. Dilimi geri çekip kasımı insan formuna geri döndürdüğümde, uykulu gözlerle bana baktı.

Gözleri masumiyetle ağzımdan kalkıp benimkilere takıldı. "Gördün mü? Tam bir Kurabiye Canavarı," dedi ve dudakları seğirdi.

Siktir, o kadar sevimli ve seksi ki, onu tatmak için kot pantolonumun içinde boşalmak üzereydim. Arkama uzandım, gömleğimi yakaladım, çıkardım ve bir kenara attım. Bakışları çıplak göğsümden aşağı kaydđ, ellerimi takip ederek pantolonumu açtım ve sonunda acı veren sert sikimi serbest bıraktım.

Sırıtarak dişlerimi gösterdim. "Sıra sende, kedcık," dedim, onu kızdırmak için, buraya geldiğimizde bulduğum aptalca takma adı kullanarak, çünkü o da bana verdiği takma adı kullanıyordu.

"Öyle mi?" Kalın bir yutkunma yaptı, sonra dudaklarını yaladı.

"Evet, tek soru, onu nereye koyacağım?" Beni bu kadar tahrik ettiği için, bu noktada onun lanet elini bile kabul ederdim. Üzerine eğildim ve yumruğumu yatağa dayadım. "Sadece uyarıyorum

, öyle uzanmaya devam edersen, bacaklarını benim için genişçe açarsan, artık yavaş gitmek istemediğini düşüneceğim."

Bölüm

On Altı

Roxy

Ona baktığımda karnım kıpır kıpır oldu, gözleri altın rengi parlıyordu ve o mükemmel ağız, sonsuza kadar öpmek istediğim dudaklar hafifçe kıvrılmıştı, dişlerinin uçlarını görebiliyordum.

Karnımdaki heyecanı yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

Tanrım, bu haliyle o kadar güzeldi ki.

Ama benim için Lothar her zaman güzeldi.

İşlerin bu noktaya gelmesine izin vermemeliydim, hayır demeliydim. Ona başka bir şey olmayacağını söylemişim, kendime de aynı şeyi söylemişim, ama kapı kapandığında ve aramızdaki mesafe ortadan kalktığında

—bana dokunduğunda ve benden daha fazlasını istediğini söylediğinde— buna karşı koyma isteğim toz olup uçtu.

Bu yataktan kalkıp aramıza biraz mesafe koymak yapmam gereken şeydi. Bu durum kontrolden çıkmadan ve ikimiz için de tehlikeli olacak bir şey söylemeden veya yapmadan önce buna bir son vermem gerekiyordu, ama yapamadım. O benim tek istediğim şeyken bunu nasıl yapabilirdim ki? Uzun zamandır onunla böyle birlikte olmayı, onu geri kazanmayı, Lothar'ımı tekrar kazanmayı hayal etmişim ve beni bu yataktan ayırabilecek hiçbir şey yoktu.

Ona gülümseyerek, boğazımı sıkın duyguyu yuttum. Elimi göğsüne bastırdım. Cildi sıcaktı, kalbi avucumda hızla atıyordu. O da bunu, beni, çok istiyordu. Yine de benim onu istediğim kadar değil.

Ancak aşamayacağımız bir sınır vardı. Ama yapabileceğim şey, onu iyi hissettirmek, o kadar sert boşalmasını sağlamak ki aklını kaçırsın.

"Sırt üstü yat, koca adam," dedim ve onun adını haykırmamdan sonra sesimin hala kısık olmasını sevdim.

Gülümsemesi genişledi, sonra yanıma yatağa uzandı ve ellerini başının arkasına koydu. Beni izlerken, ne yapacağımı beklerken, pazıları seğirdi ve karın kasları gerildi.

Kot pantolonu hala üzerindeydi, sadece aşağıya itilmişti, ben de onu tamamen çıkardım ve botlarını da çıkardım. O tüm bu süre boyunca beni takip etti ve ben yatağa geri sürünerek onun kaburgalarına oturduğumda burun delikleri genişledi. "Akşam yemeğine gitmemiz için fazla vaktimiz yok." Tırnaklarımı yavaşça göğsünde gezdirdim. "O yüzden çabuk olmalıyız. Sıkı tutunmak isteyebilirsin, Kurabiye Canavarı."

O güldü. "Beni o kadar çabuk boşaltabileceğini mi sanıyorsun, kedici?"

Tırnaklarım onun cildine biraz daha derine battı. O, sanki ben onunmuşum gibi o ismi kullanarak benimle dalga geçiyordu, ama bunun bana ne yaptığının farkında değildi. O derin, kaba sesiyle bana her öyle seslendiğinde, başım dönüyordu ve dürüst olmak gerekirse, bu beni öldürüyordu. Ama bunu ona gösteremezdim, bu yüzden sıırttım ve eğildim, saçlarımı üzerimize dökerek dudaklarımı kulağına bastırdım. "Oh, yapabileceğimi biliyorum." Kulak memesini ısırđım ve boynunu öptüm, acele etmeden, onun sevdiği bir şey, benimle birlikteyken sevdiğini öğrendiğı bir şey.

Ellerimi omuzlarına kaydıldım ve bunu yaptığımda her zaman olduğu gibi tüylerinin diken diken olduğunu hissettim. "Hoşuna gitti, değil mi?" diye kulağına fısıldadım, sonra göğsüne doğru öperek indim.

Parmakları saçlarıma kaydı ve karnının benim amımın altında titrediğini hissettim. "Evet. Siktir. Gerçekten çok iyi."

Tırnaklarımı kullanmaya devam ettim, onları onun cildinde gezdirdim, sonra da emici öpücüklerimi sürdürdüm. Parmakları saçlarımlı sıkıca kavradı, ama bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum. Böyle birlikte olduğumuzda her şey yok oluyordu, her zaman öyleydi. Penisinin başı kışıma çarptığında, kendimi onun üzerine kaldıldım ve uyluklarının üstüne oturdum, sonra daha aşağıya kıvrıldım. Onu elimle tutarken bana baktı, sonra kararmış bakışlarını tutarak, başını ağzıma aldım.

Kalçaları bir homurtuyla yukarı fırladı, ardından benim adım, onun içinden, onun canavarıyla karışmış, çok derin ve ham bir şekilde yuvarlandı.

Evet, onun penisinin emilmesini nasıl sevdiğini biliyordum, ama ben öyle yapmayacaktım. Bunun yerine, onu çok iyi tahrik eden, onu vahşi yapan şeyi yapmayı planladım. Yine, bunu sadece benimle keşfetmişti.

Dilimle sırtını okşadım, üzerinde çalıştım, sonra ağzıma aldım. Doğruca doyamıyordum ve bunu tekrar tekrar yaptım, ta ki o zor nefes alıp verene ve vücudundaki her kas kaya gibi sertleşene kadar.

O tısladı ve inledi. "Roxy..."

Elimi testislerine kaydırarak, onun sevdiği şekilde masaj yaptım. Karın kasları titredi ve küfretti. Ama ben henüz bitirmemiştim. Diğer elimi vücudumdan aşağı doğru kaydırarak, parmaklarımı uylukları arasına soktum, amımın içinden kaydırarak iyice ıslattım. Sonra onları onun seksi, kaslı kalçalarının arasına kaydardım.

Derin bir homurtuyla bacaklarını benim için açtı. Parmağımın ucunu kıkırda gezdirirken gülümsememi zorla bastırdım, sonra sonunda, o ihtiyaçtan titreyip sürekli homurdanırken, bir parmağımı içeri soktum, ama şimdilik sadece ucunu, onun bana yaptığı gibi onu kızdırmak için.

"Roxy," diye nefes nefese kaldı, sonra inledi. "Siktir, kedicik... durma."

Bu sefer "kedicik" kelimesi, sanki yıllardır bana öyle sesleniyormuş gibi, düşünmeden dilinden döküldü. Kalbim göğsümde sıkıştı ve onu daha derine emdim, ağzımı sonuna kadar genişlettim ve testislerini masaj yapmak yerine, kalın penisini kavradım ve ağzıma sığmayan kısmını okşadım, ki bu çok fazlaydı.

"Siktir... *siktir*, Rox. Yavaşla, bebeğim."

Bunu yapmayacaktım. Onunla böyle ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar çok kendimi ikna etmeye çalışıyordum, tekrar birlikte olabileceğimize, gerçekten, geçmişini geride bırakabileceğimize, hiç olmamış gibi davranabileceğime ve sonunda sevdiğim erkekle mutlu sonumu yaşayabileceğime.

Sanki daha önce yaşanan tüm o korkunç, incitici, kalp kırıcı şeyler hiç olmamış gibi.

"Roxy," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bebeğim... *Lanet olsun*. Yavaş ol," diye tekrar söyledi.

Parmağımı güzelce ve derine onun kıkına soktum ve hedefimi buldum.

Lothar hırladı ve penisi ağzımda seğirdi, sonra bir an zonkladı ve sonra tohumunu boğazıma fışkırttı. Ben onu açgözlülükle yutarken, o inledi, tısladı ve hırladı, bir saniye bile durmadan, penisinin zonklaması yavaşlayana ve saçımı tutan sert tutuşu gevşeyene kadar.

Ağzımı onun boyu boyunca yukarı doğru sürükledim, şimdi nazikçe emerek, parmağımı kıkından dikkatlice kaydırırken onu hassas bir pop sesiyle serbest bıraktım.

Bakışları benimkilere çarptı ve kilitlendi, o ise sertçe nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu.

Kalbim göğsümde hızla atıyordu, ama yaptığımız şeyden sonra ne kadar etkilendiğimi ona gösteremezdim, bu yüzden ona gülümsedim ve dudaklarımı yaladım. "Lezzetli," dedim, sonra hızla başka yere baktım ve yataktan atlardım.

Ben dolaplardan birini açıp giyecek bir şey arıyormuş gibi yaparken, ona tamamen odaklanmamışım gibi davranırken, her nefes alışını, her hareketinde çarşafın çıkardığı her hışırtıyı duymamışım gibi davranırken, o sessizdi. Sonra yataktan indim, çünkü o anda onun yanında olamazdım. Gözlerindeki o bakışla, ki o bakış gerçekte olduğundan çok daha fazlasını ifade ediyordu, olabileceğinden çok daha fazlasını.

Hatırlayabildiği en iyi orgazmı yaşadığı için minnettardı, bakışları sadece bunu ifade ediyordu ve ben bunu hatırlamalıydım. Arkamdan yaklaşıp belime sarılınca ve başını eğip yüzünü boynumun kıvrımına gömdüğünde kendimi kasılmamaya zorladım.

"Lanet olsun, kadın, beni mahvettin," diye kaba bir sesle fısıldadı.

Ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım, bebeğim. Orada yaptığın şeyin beden dışı bir şey olduğunu söylemekten gurur duymuyorum."

Kıkırdadım. "Ve sen benden şüphe ettin." "Lanet olsun, bir daha asla."

Ona yaslandım, sıcaklığını içime çekerek, gardımı biraz daha indirdim. Kendime bunu izin verdim, sadece bir anlığına. "Ben... seninle böyle birlikte olmayı seviyorum, Loth," itiraf ettim.

Boynuma bir öpücük kondurdu. "Ben de, bebeğim, ve sen de istersen, bunu biraz daha keşfetmek isterim. Aramızdaki bu şeyi."

"Bunu isterim." Cildime dokunarak gülümsediğini hissettim. *Aptal, pervasız bir salaksın.* Kafamdaki sesi görmezden geldim çünkü gerçeği duymak istemiyordum. "Tamam, giyinip yemeğe gidelim." Kollarından çıktım, o da bana izin verdi, sonra duvardaki saate baktım. "Kahretsin, duş alacak vaktim yok."

Lothar'ın gözleri parladı. "Güzel, benim kokumu sinirine almanı istiyorum. Bu odada ne yaptığımızı bilmelerini istiyorum."

Ağzım kurudu ve yutkunmam duyulabilir hale geldi. "Evet... bu, hikayemizi kesinlikle daha inandırıcı hale getirir."

Omuz silkti. "O da var."

Kalbim göğsümde takıldı, sonra sertçe çarptı.

Lothar herkesin benim ona ait olduğumu bilmesini istiyordu.

En azından şimdilik.

Gösteri zamanı. Merdivenleri inerken küçük yüzük kutusunu daha sıkı tuttum.

Lothar yanımdaydı ve gülünç derecede yakışıklı görünüyordu. Dolapta bulduğu, kendisine uyan tek giysi olan siyah kot pantolonunu, siyah gömleğini ve smokin ceketini giymeyi tercih etmişti. Uzun, koyu renkli dalgalı saçları sırtında bir örgü halindeydi ve görünürdeki çamur ve kir izlerini temizlemişti, ama bundan fazlasını yapmayı reddetmişti.

Neden benim kokumu üzerinde istediğini fazla düşünmemeye çalışıyordum, ama yeniden birlikte olduğumuz hayaline kendimi kaptırmamak zordu.

Bu mümkün müydü? Onunla tekrar birlikte olabilir miydim?

Geçmişimizin gerçeğini ondan, herkesten saklayabilir miydim? İlişkimizi gizli tutarsak ne olurdu? Lothar buna razı olur muydu? Nedenini söylemeden onu ikna edebilir miydim?

Dur.

Böyle düşünmeyi bırakmalıyım.

Eğer gerçeği öğrenirse, sonuçları çok kötü olurdu. Bu asla geri alınamaz.

Lucifer'in sesi zihnimde yankılandı. Lucifer "korkunç" kelimesini kullandığında, bunun gerçekten kötü bir şey olduğunu bilirdin. Bizim için umut olduğunu düşünmeme izin vermek, birçok nedenden dolayı tehlikeliydi. Şu anda yaptığımız şey yeterince kötüydü, özellikle de Lucifer'in tahtına talip olan kişinin kim olduğu konusunda haklıysam.

"Ne oldu?" dedi Lothar, elleri belime dokunurken, yakışıklı yüzünde endişe belirmişti.

"Sorun yok," dedim ve zorla gülümsedim. "Sadece bu gece çok şey var." Onu tekrar bırakmaya kendimi hazırlamalıyım. Uzaklaşmalıyım. Başka seçeneğim yoktu. Bu imkansızdı.

O başını salladı ve eli sırtımda yukarı aşağı kaydı. "Bu gece seninleyim, bebeğim. Neye ihtiyacın olursa."

Tazılar belirli dokuları severdi, özellikle yumuşak ve pürüzsüz olanları. Lothar, seçtiğim uzun slip elbisenin ipek dokusunu beğendi. İnce, narin askıları vardı ve bordo kumaş, vücudumun kıvrımlarına sıvı gibi dökülüyordu. "Biliyorum. Teşekkürler, Loth. Çok teşekkür ederim."

Eli yine omurgamdan yukarı kaydı, ama bu sefer parmakları boynumun arkasına dolandı ve o kadar sahiplenici bir şekilde tuttu ki nefesim kesildi.

"Bu işte birlikteyiz, değil mi? Biz bir takımız, bana teşekkür etmene gerek yok."

Merdivenlerin altına vardık ve Grimmel, ürkütücü, sıska bir gölge gibi birdenbire ortaya çıktı.

"Bu taraftan," dedi ve süslü çift kapıya doğru ilerledi.

"Akşam yemeği hakkında bilgin olsun," dedim. "Lothar ve benim özel beslenme gereksinimlerimiz var. Kesinlikle insan eti yok."

Lothar'ın dudakları seğirdi ve bu manzarayı görünce kalbim biraz daha hızlı attı.

"Not edildi," dedi Grimmel, sonra iki kolu da kavradı ve kapıları genişçe açtı.

Onu, benim elbisem gibi bordo tonlarında dekore edilmiş ve odanın dört bir yanına yerleştirilmiş çok sayıda gümüş şamdanla aydınlatılmış büyük odaya kadar takip ettik.

ortaya yerleştirilmiş mumlarla aydınlatılmış geniş odaya kadar onu takip ettik. Ortada uzun bir masa vardı ve birkaç kişi masanın etrafında oturuyordu. Hepsi de bize bakıyordu.

Görünüşe göre Drake'in bu gece başka misafirleri de vardı, ancak ev sahibi henüz gelmemiştir.

Grimmel boğazını temizledi. "Size, saygıdeğer savaşçı ve Cehennem Kralı Lucifer'in hizmetçisi Roxana the Blade'i takdim edeyim."

Masadan mırıldanmalar yükseldi ve ifadesiz yüzler ilgiyle doldu.

"Bu akşam değerli konuğumuza eşlik eden kişi, onun sevgilisi, düşük rütbeli cehennem köpeği Lothar."

Düşük rütbe mi? Tabii ki bu bir yalandı. Lothar, en yaşlı av köpeklerinden biriydi ve Savaş'ın en güvendiği iç çemberinden biriydi. Grimmel, benim yanımda kaya gibi sağlam duran Loth'u kasten kızdırmaya çalışıyordu. Av köpekleri ne kadar öngörülemez olsalar da, bu hakarete nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordum. Hiçbir şey söylemeyip görmezden gelebilir ya da arkasını dönüp Grimmel'in kafasını omuzlarından koparabilirdi. Her ikisi de ciddi seçeneklerdi.

Hızla elimi Loth'un eline kaydırdım ve sıktım.

Bana bir bakış attı ve ben onun öfkeli bakışlarını karşıladım. *Onu görmezden gel. Tepki verme.* Bu sözleri yüksek sesle söylememiştim ve o da aklımdan geçenleri okuyamazdı, ama içimde bir şey gördü, çünkü neredeyse anında sakinleşti.

Grimmel bana koltuğuma gitmem için işaret etti ve önüme geçip koltuğumu çekmek için adım attı. Lothar düşük bir sesle homurdandı ve ona doğru yürüdü, onu geri çekilmeye zorladı ve koltuğu yerine kaydırды. Konuklardan biri güldü. Onları görmezden gelerek koltuğuma oturdum ve Lothar da yanıma oturdu. Hâlâ gergin görünüyordu, ama en azından öfkesini kontrol altına almış gibiydi.

"Bu gece çok hırslısın," dedim ona ve güldüm, çünkü seyircilerimiz vardı ve hiçbir şeyi kaçırmıyorlardı.

Omuzları gerildi. "Nasıl olduğumu bilirsin, kedici," dedi, parlayan kırmızı gözleriyle odayı tararken. "Diğer erkeklerin sana bakmasından hoşlanmıyorum." Sonra sandalyemi kendisinininkine yaklaştırdı ve kolunu omuzlarıma attı.

Masadaki üç erkekten ikisi anında bakışlarını indirdi, üçüncüsü ise sırtarak şarabını yudumladı, Lothar'a bakmadı

gözlerini benden ayırmadı. "O köpeği dizginlemelisin, savaşçı Roxana," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı. "Drake, evinde gösteriş yapmaya tahammül etmez."

Erkeğe bakışlarımı keskinleştirdim ve Lothar'ın uyluk kaslarının gerildiğini hissettiğimde elimi onun bacağına bastırdım. Masadaki pislikten gözlerimi ayırmadan, hoş gülümsememi bıraktım. Onun o yapmacık yüzüne birkaç güzel kesik atmak çok hoşuma giderdi. "Lothar poz vermez. Onu kızdırmak istemiyorsan, belki de davranışlarına dikkat etmelisin."

Sırtışı yüzünde sabit kaldı. "Ah, öyle mi?" "Ne gibi?"

"Grimmel seni 'bıçak' olarak tanıttı, ama küçük hanımın saldırı köpeğine ihtiyacı olduğu açık."

Lothar homurdandı, sonra nefes aldı, bir şey söylemek ya da belki de yüzüne kükremek üzereydi, ama o bunu yapamadan, yüzyıllar boyunca geliştirdiğim hızla, uyluğuma bağlanmış kınından bir bıçak çıkardım ve fırlattım.

Bıçağımın ucu, Smarmy'nin tam önündeki masanın yüzeyine, tam ortasına, kenarından ve yumuşak karnından sadece birkaç milimetre uzağa saplandı.

O, gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünde endişeyle geri çekildi. Bakışları bana döndü. "Beni bıçaklayabilirdin," diye bağırdı.

Yine hızlı bir hareketle, başka bir bıçağı da çıkardım ve onu da fırlattım. İlk bıçağın yanına çok yakın bir yere düştü ve çelik bıçakların birbirine sürtünme sesi, artık sessiz olan odada yankılandı. Şaşkın bakışları, bıçaklarım ve benim aramda gidip geliyordu, ağzı açık kalmıştı. Öne doğru eğildim. "Şey... pardon, adınızı almadım?"

Şimdi nefes nefese ve ter içindeydi. "Fennel."

Adamın adı bir sebzeye benzetilmişti, hem de bok gibi tadı olan bir sebzeye. "Seni bıçaklamak isteseydim, *Fennel*, çoktan ölmüş olurdun. Ve bilgin olsun, bana hakaret etmek Lucifer'e hakaret etmektir. Cehennemin kralına hakaret etmek mi niyetin?"

"Haydi ama," kültürlü bir ses dedi, "uslu durun."

Drake odaya girdiğinde döndüm. Siyah pantolon ve siyah yakalı kırmızı kadife smokin giyiyordu. Drake

ortalama boyda, tıknazdı. Saçları geriye taranmıştı ve gülümsediğinde, kısa, sivri dişlerini göstererek, aqua rengi gözleri dikkat çekiciydi.

Masanın başındaki koltuğuna oturdu ve Grimmel aceleyle sandalyesini çekti. Drake oturdu ve hepimizi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Fennel, canım, Roxana lakabını fazlasıyla hak etti. Babanın adamlarının hepsinin toplamından daha fazla Lucifer'in düşmanının kanında yıkanmış. Ona hak ettiği saygıyı göstermelisiniz. Grimmel onun arkadaşını nasıl tanıttığına rağmen, Lothar düşük rütbeli biri değildir." Bakışları Lothar'a kaydı. "Her açıdan bakıldığında, buradaki yeni arkadaşımız hafife alınacak biri değil." Dudakları hafifçe kıvrıldı, bakışları keskinleşti. "Neden bu kadar iyi arkadaş olduğunuzu şimdi anlıyorum." Grimmel'e gelip bardağını doldurması için eliyle işaret etti. "Kokunuzdan anlaşılıyor. Grimmel size temiz havlu vermedi mi?"

Neden burada olduğumuzu bildiğini sanıyordu, ama emin değildi ve hiçbir şey itiraf etmeyecekti.

"Roxy'nin üzerimde kokumu sevdiğini," dedi Lothar derin, hırıltılı sesiyle. Fennel'in karşısındaki kadın irkildi.

"O konuşuyor," dedi Drake.

"Gerektiğinde," dedi Lothar.

Drake ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Ve şimdi gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"Biraz daha ayrıntılı anlatır mısın?"

"Yeterince açık olmadım mı?"

"Görünüşe göre olmadın."

"Roxy benimdir." Bakışları Fennel'e kaydı. "Onu aşağılarsan, ona yaklaşırsan, ölürsün."

Oh hayır.

Drake sanki çok memnunmuş gibi güldü, ama aslında çok öfkeliydi. Onun evindeydik, ama biz ondan daha üstündük. Bu krallık küçüktü ve düzgün bir ordusu yoktu. Korunmak için Lucifer ve iblislerine güveniyordu. Buraya gelmemiz bunu bir kez daha kanıtlamıştı, hem de herkesin önünde. Bakışları tekrar bana kaydı. "Herkesle tanıştırdın mı?"

"Sadece Fennel." Fennel bana kusacakmış gibi baktı. Ben göz kırptım.

Drake tanıstırdı ama isimlerini zar zor hatırladım. Önemli değillerdi.

"Söylesene Roxana, seni buraya ne getirdi?" dedi Drake, Grimmel başlangıç yemeklerini getirirken.

Gölümsedim. "Grimmel sana söylemedi mi? Lucifer beni bir turneye gönderdi, müttefiklerimizi ziyaret edip yeniden bağlantı kurmam için." Kırmızı kutuyu masanın üzerine koydum ve ona doğru ittim. "Lucifer, bu küçük dostluk hediyesini sana bizzat vermemi istedi."

"Öyle mi?" Gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Doğru."

Kutuyu açtı. Drake, kaliteli eşyalara karşı keskin bir gözü vardı. Bir bakışta bunun ucuz bir çöp olduğunu anlayabilirdi. Bakışları tekrar bana döndü ve gözlerinde endişe vardı. Lucifer ona asla sahte bir şey vermezdi. Drake'in buradaki gerçek amacımızı bilmesinin aleyhimize olacağını düşünmüştüm, ama şimdi bunun tam tersi olduğunu anladım.

Sakin bir şekilde oturuyordu, ama zihni hızla çalışıyor, ne yapması gerektiğini tartıyordu.

Ya

p. "Ona teşekkür etmeliyim." Cep telefonunu cebinden çıkardı.

"Şimdi mi?" dedim.

Drake geniş bir gülümsemeyle, "Tabii ki," dedi.

Doğrudan kaynağa gitmeye karar verdi. Lucifer ziyaretim hakkında hiçbir şey bilmiyorsa

, ben bağımsız çalışıyordum ve belki bu karmaşadan kurtulma şansı vardı. Lucifer benim bariz yalanıma inanırsa, sınırlı ve ciddi şekilde tatsız seçenekleri olduğunu bilecekti. Ya yalan söylemeye devam edip paçayı kurtarmasını umacak ya da Beelzebub'u teslim edip affedilmeyi dileyecekti. Her iki seçeneğin de sonuçları vardı ve bazıları diğerlerinden çok daha ağırdı.

Lothar yanımda durdu. Lucifer'e olanları henüz anlatma fırsatımız olmamıştı. Ama bunun bir önemi yoktu. Lucifer bu aramaya nasıl tepki verirse versin, hatta cevap verse bile, doğru olan buydu. Onunla işler böyle yürürdü.

Drake, Lucifer'in numarasına gitti ve aramaya bastı, hoparlörü açtı. Belki de bizi yakalayacağını ve durumu tersine çevireceğini düşünüyordu.

"Drake," Lucifer'in derin, yumuşak sesi hoparlörden yankılandı. "Nasıl yardımcı olabilirim, eski dostum?"

Drake o aqua rengi bakışlarını benden ayırmadı. "Sadece hediye için teşekkür etmek için aradım."

"Elbette," dedi Lucifer hiç tereddüt etmeden. "Sen benim en değerli dostlarımdan ve güvenilir müttefiklerimden birisin. Umarım Roxy'ne iyi davranıyorsundur."

Roxy'm dediğimde Lothar yine gerildi. "Merhaba Luci!" diye seslendim. Orada olduğumuzdan şüphelenmiş ya da zaten biliyordu. Artık kesin olarak biliyordu. Lucifer ile işler böyleydi. Evet, o bir gizemdi, ama ondan asla şüphe etmedim.

Bazen bu inanılmaz derecede zor olsa da. Lothar'ın uyluğunu bir kez daha sıktım, rahatlaması için.

Lucifer kıkırdadı. "İşte orada. Ona bir şey olursa..." Telefonun diğer ucunda sessizlik yankılandı. "Bunu düşünmek bile istemiyorum, ya da sonuçlarını."

Drake koltuğunda kıkırdadı. "Sizi temin ederim, Roxana ve sevgilisi onur konuğu olarak ağırlanıyor, efendim."

"Umarım hediyenizi beğenmişsinizdir," dedi Lucifer hiç duraksamadan. Ama Drake benim bir sevgilim olduğunu söylediğinde, sesindeki ince değişikliği fark ettim, çünkü Luci'yi neredeyse herkesten, kesinlikle bu masadaki herkesten daha iyi tanıyordum. "Yakında tekrar konuşuruz, Drake," dedi Lucifer ve telefonu kapattı.

Sarsılmış görünen Drake'e gülümsememi genişlettim. "Yiyelim mi? Çok lezzetli görünüyor."

Drake'in yüzündeki kan çekilmişti.

Ding. Ding. Ding. Adama bir ödül verin. Ne kadar boka battığını tam olarak anlamıştı.

Şimdi sadece bekleyip neyi seçeceğini görmek kalmıştı. Beelzebub'a ver.

Ya da sivri dişleriyle yalan söylemeye devam et.

Bölüm

On yedi

Roxy

AKŞAM YEMEĞİ uzun ve yorucu geçmişti, ama artık aptal Drake'in Lucifer'in en çok aranan adamını bu ürkütücü, lanet olası evin bir köşesinde sakladığından emindim. Ya akıllanıp Beelzebub'u teslim ederdi, ya da onu bulana kadar burayı didik didik arardık.

Lothar'a tekrar baktım. Banyoda duruyordu, yine Beelzebub'un gömleğini elinde tutuyordu. Ayakları çıplaktı ve taş zeminde duruyordu, evin titreşimlerini algılamaya çalışıyor ve umarım B'nin saklandığı yeri tespit etmeye çalışıyordu. Cehennemin efendisini zorla ele geçirecekseniz, olası tehlikenin nerede olduğunu bilmek faydalı olurdu, ama daha da önemlisi, hedefimizin nerede olduğunu bilmek. Mesafe işi zorlaştırabilirdi, özellikle de biri onu engelliyorsa, ama aynı duvarların içindeydik, bundan emindim, ve Lothar, eğer yakınsa, B'yi çevreleyen her neyse onu aşırıp tam yerini belirleyebileceğini söyledi. Umarım haklıdır.

Lothar'ın gözleri kapalıydı, başı geriye doğru eğilmişti, tıpkı Limbo'dayken onu ormanda gördüğüm gibi. Kalın ve damarlı boğazı yutkunduğunda hareket etti ve ben de aynısını yaptım, ağzım birden kurudu. Çenesi kare şeklindeydi, sakalının altında güçlü duruyordu. Dudaklarımı ısırdım. Evet, ona bir ağaç gibi tırmanmak ve dişlerimi ona geçirmek istedim. Onu yalamak, her yerini öpmek, kendimi ona sarılmak ve ona yapışkan bir deniz kabuğu gibi yapışıp asla bırakmamak istedim...

Dur.

Derin bir nefes aldım, kendimi kenardan geri çektim, ya da en azından denedim.

Lothar sonunda çenesini indirdi ve parlak, altın rengi gözlerini açtı. Gözleri uzak görünüyordu, sanki bu odada benimle birlikte değil de başka bir yerdeymiş gibi. Ta ki gözlerini kırpana kadar.

Odak noktası geri gelir gelmez, o bakış beni yakıp kavurdu. Karnım kıpır kıpır oldu. "Bir şey var mı?"

Elini kapı çerçevesine uzattı ve pazı kasları gömleğinin dikişlerini zorladı. "Sanırım onu buldum. Tabii Drake bir oyun oynamıyorsa."

Kahretsin. "Onu tespit ettin mi?"

"Evet."

Pencerenin önüne gidip geldim. Bir plan yapmamız gerekiyordu, ama seçeneklerimiz sınırlıydı. "İki seçeneğimiz var: Ne pahasına olursa olsun bu evde onu bulup cehenneme geri götürmek... ya da Drake'e biraz zaman vermek, doğru şeyi yapması için bir şans vermek."

"Drake o pisliği burada saklayarak Lucifer'e ihanet etti, neden ona bir çıkış yolu verelim?" Lothar burnunu buruşturdu, sonra koluna bastırdı.

"Drake'in Lucifer ile olan ittifakını kolayca riske atacağını sanmıyorum. Belki B'nin elinde onu tutacak bir şey vardır? Ya da belki sadece çok aptalca bir hata yapmıştır. B, onu Lucifer'i devirmeye çalışmadığını ikna etmiş olabilir ve Drake arkadaşına inanmış olabilir mi?"

"Ya da belki o da hain bir pisliktir?"

Kollarını kavuşturdu ve ben bir anlığına onların şişkin ihtişamından dikkatim dağıldı. Kaşlarını kaldırdı, bir şey söylememi bekledi ve ben giderek artan şehvetimi silkeledim. "Evet, haklı olabilirsin, ama tek bildiğim, Drake'in seçim hakkını elinden alır almaz, onun ölüm fermanını imzalamış olacağımız. Birçok kez öldürdüm, ama bu gibi durumlarda, haklı bir neden olmadan öldürmeyi sevmiyorum. En azından Drake B'yi kendi elleriyle teslim ederse, hayatta kalabilir." Bu, görevimizi çok daha kolaylaştırırdı, ama daha da önemlisi, sona erdirirdi.

Lothar homurdandı, sonra kaşlarını çattı ve gömleği tekrar kokladı. Kaşlarını daha da çattı ve gömleği resmen yırttı ve açıkça tiksinierek bir kenara attı.

Ben irkildim. "Üzgünüm, üstüne kokum mu bulaştı?"

Lothar çenesini geriye doğru çekip kaşlarını indirdi. "Hayır, sen değilsin." Başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, kokuna alışmaya başladığımı düşünüyorum... Kokun, bilemiyorum, şimdi farklı." Köşeye attığı gömleği tekmeledi.

köşeye attı. "Grimmel, o lanet olası tuhaf herif bize yemek servisi yaparken sürekli bize dokunuyordu." Lothar yine içgüdüleriyle mücadele ediyor gibiydi. Dişlerini gösterdi ve gözleri kırmızıya dönmeden önce dişleri bir an uzadı. "Siktir, her yerimde senin kokunu alıyorum..."

"Üzgünüm..."

"Hayır, sana söyledim, sorun o değil. Seni üstümde istiyorum. Ben... Lanet olsun, hoşuma gidiyor. Çok hoşuma gidiyor. Hoşuma gitmeyen şey, senin kokunun yanında Grimmel'in kokusunun da üzerimde olması. Nedense canavarı rahatsız ediyor." Elini uzattı ve duşu açtı.

Vay canına. Sırtı ve omuzları dalgalar gibi sallanıyordu. "Lothar? İyi misin?"

Göğsü titriyordu, gök gürültüsü gibi yankılanan bir homurtu onunla birlikte hareket ediyordu. "O pisliği şimdi üstümden atmazsam, onu öldürmek zorunda kalabilirim."

Gözleri hala kırmızı parıldarken, kalan giysilerini hızla çıkarıp duşa girip cildini ve saçını deli gibi ovmaya başladığında, onun çok ciddi olduğunu anladım. Sanki benim orada olduğumu unutmuş gibiydi, Grimmel'in kokusunu cildinden yıkamaya o kadar odaklanmıştı ki.

Onu yalnız başına duş almaya bıraktım. Onun muhteşem vücudunu dikizlediğim için yakalanmak istemedim.

Onda bir terslik vardı. Birkaç kez kontrolünü kaybetmeye çalıştığını görmüştüm. Sürekli dönmüşmek üzereydi, sürekli hırlıyor ve homurdanıyordu, ama şimdi birdenbire kokum onu rahatsız *etmiyor* muydu?

Yatağın kenarına oturdum ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Luci, koku meselesinin bizi birbirimizden uzak tutmak için bir güvenlik önlemi olduğunu söylemişti. Lothar'ı benden uzak tutmak için.

Artık ona kötü kokmuyorsam, bu demek oluyordu ki...

Banyodan acımasız bir hırıltı geldi. Ayağa fırladım, odanın karşısına koştum ve banyoya daldım.

Hay sıçayım.

Lothar, *duvara* benzeyen bir şeyin saldırısına uğrayarak kavga ediyordu. Sert mermerden kollar ve bir yüz çıkmıştı ve ince kollar Lothar'ı arkadan sarmış, ona

, o şey ise garip, bozuk bir sesle benim hakkımda müstehcen şeyler söylüyordu. Lothar öne doğru sıçradı ve yüzün daha fazlası ortaya çıktı.

Kahretsin, bu Grimmel'di.

Drake'in sadık yardımcısı dilini çıkardı ve Lothar'ın boynunun yan tarafına sürttü. "Uslu bir çocuk ol ve onu bana ver," dedi Lothar'a. "Ona iyi bakacağım."

Lothar'a o kadar odaklanmıştı ki, odaya girdiğini görmemiş ve duymamıştı bile. Lothar geriye uzandı, Grimmel'in saçlarını yumrukladı, kolunu yakaladı ve acımasız bir hırıltıyla onu odanın diğer ucuna fırlattı. Grimmel duvara çarptı, sonra sırt üstü yere düştü. Orada nefes nefese yatıyordu, cildi hala duvarın rengi olan koyu yeşil renkteydi. Koyu renkli gözleri Lothar'a kilitlenmişti. Kemikli vücudu çıplak ve şekilsizdi. Sonunda bakışları bana kaydı ve vahşi bir kedi gibi tısladı.

"Ne oluyor lan, Grimmel?"

Ürkütücü bakışları beni yakıp kavurdu, sonra tekrar Lothar'a döndü. "Onu istiyorum, ona sahip olamazsın," diye garip, şarkı söyler gibi bir sesle mırıldandı. Sonra biraz öne doğru eğildi ve tekrar tısladı. "Ona sahip olamazsın. *O benim.*"

"Hayatta olmaz," diye hırladı Lothar.

Bir tıslama daha duyuldu ve Grimmel'in kolları ve bacakları garip açılarda çatlayıp bükülürken, cildi de orijinal hastalıklı beyaz rengine dönerken dehşetle izledik. Etli bir örümceğe benzediğinde kıvrılmayı bıraktı, sonra odanın karşısına koştu.

Şokumdan sıyrılarak, kalçamdaki kınından bir bıçak çekip fırlattım. Ancak çok geçti ve bıçak, Grimmel'in çarptığı duvara saplandı ve ortadan kayboldu.

"Orospu çocuğu," diye bağırdı Lothar ve duştan fırlayarak çıktı. "Onu öldüreceğim, Drake'i de."

Lothar bir konuda haklıydı. Artık beklemek yoktu. Drake'in zamanı dolmuştu. Yine de, az önce olanların hiçbiri mantıklı değildi. Grimmel neden böyle bir şey yapsın ki? Benden hoşlanıyorsa, az önce yaptığıının anlamsız olduğunu bilmesi gerekirdi. Lothar'ı alt edip beni kaçırmayı imkansızdı.

"Bu bir tür tuzak," dedim, koridora çıkarken. "Akşam yemeğinde bana karşı sahipleniciydin ve onlar sana güveniyorlar."

kontrolünü kaybedip Grimmel'in peşine düşmek."

"Katılıyorum," dedi Lothar isteksizce ve hala öfkeli olduğu belliydi. "Ama burada kalırsak, kolay bir hedef oluruz. Bu ev berbat durumda, tehlikeli. Buradan gitmemiz lazım, ama o zaman onların tuzağına düşeriz."

Bu konuda da haklıydı. "Her şeye hazırlıklı olmalıyız." Lothar başını salladı, çantalarımızı alıp odadan çıktık. "Dikkatli ol," dedim koridorda koşarken.

Yer ayaklarımın altında sarsıldı ve birdenbire bir duvarın önünde duruyordum, yeni düzen bizi bir köşeyi dönmeye zorluyordu.

"Drake bunu nasıl yapıyor?" diye sordu Lothar.

"O güçlüdür. Kendi krallığını yönetmek için güçlü olmak zorundadır, ama onun böyle bir şey yaptığını hiç görmedim. Güçleri bir şekilde bu evle bağlantılı olmalı."

Lothar onaylayarak homurdandı.

Bu, hızlı bir şekilde tekrar tekrar oldu, duvarlar kaydı, evin yapısı değişti.

"İstese bizi sonsuza kadar daireler çizerek koşturabilirdi. Bu evin sadece bir ev olmadığını, daha çok bir krallık olduğunu düşünmeye başlıyorum..."

"Bir alemin içinde," diye tamamladım.

Kahretsin. Haklıydı.

Ayaklarımızın altındaki zemin yine yana doğru sarsıldı ve neredeyse başka bir duvara çarpıyordum. Yanından geçip döndüm ve bir sonraki koridora doğru ilerledim, bu koridor karanlık ve ürkütücüydü. Hiçbiri birbirine benzemiyordu — farklı zeminler, duvar kağıtları, mobilyalar, tablolar. Hiçbirinde kapı yoktu, sadece uzun, gölgeli koridorlar, birbiri ardına önümüzde belirliyordu, ayaklarımızın altındaki zemin kayarken bir sonrakine, sonra bir sonrakine geçiyorduk.

Lothar'a baktım. "Bizi istediği yere gitmeye zorluyor." Gözleri öfkeyle parladı. "Bizi sığır gibi sürüyor."

Yer altımdan kaydı ve Lothar hızlı davranıp ceketimin arkasını tutmasaydı, dik bir merdivenden aşağı yuvarlanacaktım.

Şimdi önümüzde bir duvar vardı, arkamızda da bir duvar. "Bize aşağı inmekten başka seçenek bırakmıyor."

Lothar, ben bir adım daha atamadan beni kaldırdı ve önüme geçti. Tartışmadım, bunun bir anlamı yoktu, koruma içgüdüğü devreye girmişti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, Drake'in bizi götürdüğü yere öncülük etmekten fazlasıyla yetenekli olduğum gerçeği de kesinlikle önemli değildi.

Lothar'ın gözleri, dik merdivenlerden aşağı inerken karanlıkta parlıyordu. Aslında, Lothar'ın önden gitmesi muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü burası neredeyse tamamen karanlıktı ve Lothar'ın gece görüşü benden çok daha iyiydi. "Bir şey görebiliyor musun?"

"Evet," dedi ciddi bir sesle. "Gömleğimin arkasına tutun, bebeğim, ve yoldan sapma."

Bebeğim. Daha önce de söylemişti, ama birbirimize zevk verirken. Hemen bir kenara attım. Bu, olayları fazla düşünmeye başlamak için uygun bir zaman değildi. "Bir yol mu var?" Botlarım her adımda çamurda çamurlu sesler çıkarıyordu. "Daha fazla çamur mu?" Çamur kokusu yoktu, ama metalik bir koku vardı, çok iyi tanıdığım bir koku. Kan... kanlı. Sonra midemi bulandıran bir şey fark ettim ve öğürmeye başladım. "Neye basıyorum ben?"

"Cesetler."

"Yol çürümüş cesetlerden oluşuyorsa, o zaman iki yanında ne var?"

"Bu pislik bizi nereye gönderiyorsa oraya gitmeyi düşünelim," diye cevap vermek yerine dedi.

O zaman ciddi bir şey mi var?

Attığımız her adımda çürümüş et kokusu yayılıyordu. Ayağım, muhtemelen uzuvlar olduğunu düşündüğüm bir şeyin üzerinde kaydı, ama neyse ki dengemi kaybetmedim. Yol hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu, en azından önümü zar zor görebildiğim için öyle hissediyordum.

"Sence tüm bu cesetler nereden geldi?" diye sordu Lothar.

"Bilmiyorum, herhangi bir yerde olabiliriz ve eğer bu rastgele bir alemse, ya da daha kötüsü, onun bizi gönderdiği bir alemse, neredeyse her şey mümkün olabilir."

Lothar aniden durdu, bir kolunu arkasına atarak belimi sardı.

Beni sırtına sıkıca sarıldı. "Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Duydun mu?"

"Hayır, ne dedin..." Ayaklarımızın altındaki ceset denizinden daha da ölüm koka n sıcak bir şey yüzümün yanından geçti.

"Roxy?" dedi Lothar.

Arkamdan garip bir ses geldi, tekrarlayan, gümbür gümbür bir tıkırtı.

"Sanırım arkada bir sorun var."

Lothar yavaşça dönerken deri yeleği gıcırdadı. "Kıpırdama," diye fısıldayarak aceleyle dışarı çıktı.

Sıcak ve yapışkan bir şey koluma çarptığında ağzımı sıkıca kapattım, sonra yavaşça aşağı kaydı. Salya, bundan emindim. Kötü bir şeyin salyasıydı - bu sadece bir tahminimdi, ama kanıtlar benim haklı olduğumu gösteriyordu - çürümüş koleksiyonuna eklemek için taze et arıyordu.

"Sana odaklanmış, Rox, ama duyabildiğini sanmıyorum. Sanırım tek algılayabildiği şey hareket, yoksa çoktan saldırmış olurdu."

Siktir. Bizi takip ediyordu ve durduğumuz anda bizi gözden kaybetti.

Büyük olduğunu anlayabiliyordum ve omzumdan aşağı akıp gömleğimi ıslatan ve şimdi de tenime yakan salya miktarına bakılırsa, büyük bir ağzı ve kötü dişleri vardı.

"İleride bir ışık görüyorum. Zayıf bir ışık ama deli gibi koşarsak ulaşabiliriz."

Yanık derim daha da kötüleşti ve kendi yanmış etimin kokusunu aldığımdan emindim. Hemen harekete geçmezsek, ayaklarımızın altındaki yolda çürüyen cesetlerden biri olacaktım.

Lothar'ın eli belimi sıktı ve ne yapmayı planladığını anında anladım. *Hayır, yapma...*

Bir an önce onun arkasıındaydım, bir an sonra havada uçuyordum. Onun birkaç metre önündeki yola çarptım, bir dizimin üzerine düştüm, elim sıcak, ıslak kanın içindeydi. Lothar'ın bana doğru koşarken botlarının sesini duydum. Ayağa kalkarak kollarımı salladım ve önümdeki ışığa doğru koştum.

Canavar peşimden koşarken yer sallandı, kükremesi kulaklarımı çınlattı ve üzerimize daha fazla zehirli salya sıçradı.

Hemen ileride açık bir geçit vardı. Neredeyse var mıştık.
Lothar hemen arkamdaydı.

Bir başka kükreme daha geldi, o kadar yakındı ki, salya ile ıslanmış saçlarım bir omzumun üzerinden fırladı.

Lothar küfürler savurdu, sonra sırtıma çarptı ve beni yere devirdi.

Vücudum kopmuş uzuvların, kanın ve bağırsakların üzerine düştü ve sanki korkunç bir kaydıraaktaymışız gibi, yol boyunca son hızla kaymaya başladık.

Arkamı döndüm ve artık geçitten ışık sızdığı için canavarı net bir şekilde görebiliyordum. Kanatsız bir pterodaktil gibi devasa bir yaratıktı, keskin dişleri, vahşi pençeleri ve kısa gagası vardı. Etrafında her şekil ve boyutta cesetler, ince ağaçlara asılı duruyordu.

Canavar bize yaklaşıyordu, ağzı açık, kükreyerek. Lothar elini arkamıza uzattı ve bir kükremeyle, sürekli bir cehennem ateşi akımıyla onu vurdu. Canavar çığlık attı ve çırpındı ama yaklaşmaya devam etti.

Lothar beni kendine sarıp sıkıca bir top haline getirdi ve kapıya doğru hızla ilerledik, diğer tarafta bizi bekleyen yeni korkunçluklara doğru.

Bölüm

On sekiz

Lothar

CANAVAR, artık yanmış ve kararmış ayağını yere vurdu, biz kim bilir neye doğru koşarken bizi kıl payı ıskaladı, ama her neyse, Roxy'ye zarar vermesine izin vermeyecektim.

Kollarımı onun bükülmüş dizlerine doladım, kendiminkileri kaldırdım ve onu kendi bedenimle sardım. Kapıdan geçip, baskıcı karanlığı ve kanlı canavarı geride bırakarak, kör edici bir ışığa daldık.

Her kasımı gerginleştirerek, sanki tahtaya çarpmış gibi hissettiğimiz bir anda kendimi hazırladım. Yuvarlandık ve bir duvara şiddetle çarptık. Hâlâ benim kollarımda olan Roxy, küfretti ve başını çevirerek nerede olduğumuzu, tehlike olup olmadığını görmek için etrafa bakındı. Ben de aynısını yaptım.

Görünüşe göre yalnızdık. En azından şimdilik.

Başımızın üstünde bir kuş cıvıladı ve altımızdaki zeminin yavaşça sallandığını fark ettim. Derin bir nefes aldım ve ciğerlerimi deniz havasıyla doldurdum. "Bir gemideyiz."

"Ne?" Roxy benden uzaklaştı ve ben onu geri çekmemek için kendimi zorladım.

Ayağa fırladı, kan ve kanla kaplı elinde bir bıçak vardı.

Yakınlarda olabilecek herhangi bir şey veya herhangi birini dikkatle dinledim. Gemi gıcırdıyordu, sallanıyordu, devasa siyah yelken rüzgarı yakalayıp bizi batan güneşe doğru sürüklüyordu. "Hangi alemde olduğumuzu biliyor musun?"

Roxy bana sırtını dönmüştü, ben de onun yüzünü gökyüzüne kaldırıp deniz havasını içine çekmesini izledim. "Gece Denizi'ndeyiz," dedi.

dedi. "Yakınlarda iblisler var, hissedebiliyor musun?"

Odaklandım ve haklı olduğunu gördüm. Onları kesinlikle hissedebiliyordum. "Farklı hissediyorum."

Okyanusun ötesini işaret etti. "O taraf Gece Diyarı. Tanrıça Nox'un, gecenin kişileştirilmesinin ve aynı zamanda Ölüm ve Somnus'un annesinin evi." Uğurlandığımız ufku işaret etti. Uzaklarda kara bulutlar toplanmıştı ve gökyüzünde çatal çatal şimşekler çakıyordu. "Dış Diyar'a doğru yelken açıyoruz."

Çok uzun zamandır hayattaydım, ama evimden hiç bu kadar uzağa seyahat etmemiştim. Ayrıca daha önce içgüdülerimden hiç şüphe etmemiştim, ama şimdi bununla mücadele ediyordum. Cehennemden, kardeşlerimden ve lanet olsun, beni her zaman doğru yöne yönlendiren parçam olan canavardan çok uzaktaydım. Artık içgüdülerimin bana söylediklerine güvenemiyordum. Bağlantısız hissediyordum, sanki yaratıldığımdan beri benimle bir olan canavar, geçen her gün benden daha da uzaklaşıyormuş gibi.

"Lothar?"

Tedirginliğimi silkeledim. "Duydum, ama hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Yanımda durdu, rüzgâr kalın, dalgalı siyah saçlarını yüzünün etrafında savuruyordu.

"Limbo ile sınır komşusu ve Ölüm'ün alemi ile Nox'un alemi arasında bir tür tarafsız bölge olmalı, ama yüzyıllar boyunca Dış Alem'in topraklarını kendine aitmiş gibi çalmış. Kısa bir süre önce, Ölüm ve annesi nihayet anlaşmaya varana kadar, orada iblisler ve diğer yaratıklar yaşıyordu. Şeytanların çoğu, cehennemden kaçan haydutlardır ve kaç tanesinin hala orada olduğunu veya oraya vardığımızda ikimizin de onlar üzerinde ne kadar etkiye sahip olacağını bilmiyorum."

Alnımı ovuşturdum ve parmaklarım beni kaplayan kanda kaydı. "Yani Drake bizi eve geri göndermeye mi karar verdi?"

O, korkuluğa tutunarak okyanusa bakıyordu. "Emin değilim. Drake ile hiçbir şey basit değildir."

"Gemiye arayalım." Geminin dümeni sabit duruyordu, gemi kendi kendine yönlendiriliyor gibi görünüyordu. "Karşılama komitesi yoktu ve bu geminin mürettebata ihtiyacı yok gibi görünüyor, ama yalnız olmayabiliriz."

O başını salladı ve sonunda bana döndü. "Haklısın, hadi..."

Ben hırıldadım, kalbim göğsümde durdu. Kız ağır yaralanmıştı. Onu kaplayan kan ve diğer pisliklerin arasından bile bunu görebiliyordum.

"Ben iyiyim," dedi, benim tepkimi kaçırmadan. Güverteyi geçip dümenin altındaki kabinin kapısını açtı. "Gemiye aradıktan sonra, ben hallederim."

Onu kucağıma alıp, ona bakmama izin vermesini sağlamak istedim, ama yüzündeki inatçı ifade bunun ciddi bir hata olacağını söylüyordu. Bu da, Roxy'yi o halde görünce çılgına dönen canavarı mümkün olduğunca çabuk bulmamız gerektiği anlamına geliyordu. Tekrar tekrar, bilinçaltıma saldırıyor ve derimin altında kıvranarak beni dönüşmeye zorluyordu. Onun yaralarını yalamak ve iyileştirmek istiyordu, hem de hemen.

Onun önünde ilerleyerek, girdiğimiz küçük kulübeye daldım, dolapları açıp kapattım ve birini saklayabilecek kadar büyük olan her şeyin altına baktım.

Roxy aşağıya inen dik merdivenlere yöneldi. Yine önüne geçtim ve önce ben indim. O homurdandı ama benim istediğimi yapmama izin verdi. Neyse ki, çünkü canavar daha da ısrarcı hale geliyordu. Aşağıda kaptanın odasının yanı sıra birkaç küçük kabin daha vardı ve kapsamlı bir aramadan sonra hepsinin boş olduğundan emin olduk. Sonra mutfağa gittik, ocakta ateş yanıyordu ve üzerinde büyük bir tencere su kaynıyordu, bir başka tencerede ise kokusu çok güzel bir güveç vardı, ama yine de hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

"Drake endişelenmiş olmalı. Akşam yemeği bile hazırlamış." "Bunu yemeyeceğim lan," diye mırıldandım.

Kargo ambarına gittik, ama orası da geminin geri kalanı gibi boştu.

"Görünüşe göre sadece biz varız," dedi Roxy. "Etrafı taradım ama burada başka kimseyi hissedemiyorum."

Ben de hissedemedim. İyi. Elini tuttum ve onu merdivenlerden yukarı, dar koridordan geçerek kaptanın kamarasına götürdüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, büyük mavi gözlerini kısarak.

"Soyun, ben su getireyim." Cevap beklemeden mutfağa doğru büyük adımlarla yürüdüm.

Hızla iki kovayı kaynar suyla doldurdum, geri döndüm ve odanın bir tarafında duran küçük küvete döktüm, sonra tekrar geri döndüm ve aynısını tekrar yaptım. Sonra sıcaklığı tam olarak ayarlamak için soğuk suya geçtim ve bir fıçından taze su aldım. Roxy orada duruyordu, kıyafetlerini çıkarmıyordu. "Soyun, Roxy. Hemen. Yaralısın ve kanlar içinde kalmışsın."

"Yaralarımı kendim tedavi edebilirim Lothar," dedi. "Sen gidip nöbet tut, ben de..."

"Hayır." Bu benim için ve canavar için kabul edilemezdi. En azından bu konuda hemfikirdik. Yanına gittim ve ceketini kollarından aşağı çektim.

"Lothar," diye bağırdı. "Kes şunu."

Canavar hırladı ve ikinci kez ses tellerimi ele geçirdi. "Sana bakacağız, dişi." Boğazımı tuttum ve çenemi sıkıca kapattım. Ses benim sesimdi, ama sözler canavarın sözleriydi.

Gözleri bana doğru çevrildi, iri ve endişeli. "Biz mi? Lothar, neler oluyor?"

Dişlerimi gıcırdattım, onun bunu tekrar yapmasına izin vermedim. Bu imkansız olmalıydı. Canavarın özerkliği olmamalıydı. Biz tek bir varlık, tek bir zihindik, ama içimdeki hayvan parçalanıyor, beni ikiye bölüyordu. Bunun yerine başımı salladım ve gömleğinin altını çektim, sadece bir bakışla ona yalvarmaya çalıştım, çünkü buna ihtiyacım vardı ve canavar onu burada tek başına bırakmama izin vermeyecekti.

Her neyse, bunu yüzümden okudu ve yumuşadı, ama gözlerinde temkinli bir ifade vardı. Soyunmayı bitirdi ve canavarın zehirli salyasıyla yanmış, kızarık ve öfkeli cildinin ne kadar geniş bir alanı kapladığını ortaya çıkardı. Ben hırıldadım ve o küvete girdi. Yanında sabun ve bir bez vardı, ben de ona uzattım, gözlerimi ondan ayıramadan, o pisliği derisinden yıkayana kadar bir adım bile geri çekilemedim.

O da itiraz etmeden her bir pisliği temizledi, sonra saçındaki kanı duruladı ve sessizce sabunu ve bezi bana uzattı. O zaman benim de tenimin yandığını fark ettim. Roxy'ye o kadar odaklanmışım ki, fark etmemiştim bile. Kanla ıslanmış gömleğimi çıkarıp, bezi banyo suyuna batırdım

, sabunla köpürttüm, sonra hızla yüzüme, boynuma, göğsüme ve omuzlarıma sürdüm. Rahatlama neredeyse anında oldu, cildimdeki sıcak karıncalanma da öyle, iyileşmenin başladığını ve hasarı onarmaya başladığını gösteriyordu.

Roxy'nin ise daha uzun süreceği belliydi. Tükürük onu tamamen ıslatmış ve daha derin yanıklara neden olmuştu. Bez ve sabunu küvete atıp, suya uzandım.

O benim pazılarımı tuttu. "Kendi başıma çıkabilirim."

Canavarın sürekli hırlaması ve dişlerini gıcırdatması, ses tellerimi gerip ağzımı tekrar sıkıca kapatmama neden oldu. Ağzımdan ne çıkacağını bilmiyordum, ama canavarın düşündüğü saçmalıklar yüzünden, onun lanet kuklasıymışım gibi benim ağzımdan konuşmasına izin vermek istemediğimi biliyordum.

Onun itirazını görmezden gelerek, onu sudan çıkardım ve yatağa taşıdım.

Ben hızla soyunup üzerimdeki kanı ve diğer pislikleri olabildiğince çabuk yıkarken, o sessizce oturup beni izliyordu. En iyi iş değildi, ama idare ederdi. Tek düşünebildiğim Roxy'ye bakmak, yaralarını sarmakti. Onu tekrar kirletmeyeceğime emin olduğumda, ona doğru ilerledim ve yatağa çıkarken boğazımı temizledim.

"Lothar? Ne yapıyorsun?"

Canavardan kontrolü geri aldım. "Seni yalamam lazım," dedim. Tek söyleyebildiğim buydu.

Yanakları kızardı ve bana gözlerini kırptırdı, ne düşündüğünü biliyordum. Onu düzeltmek için vaktim yoktu, ve ne kadar çok ona oral seks yapıp amını bir kez daha tatmak istesem de, o anda içimdeki itici güç onu iyileştirmektir. Üzerine eğildim ve kollarını bana doladı, sonra dilimi omzundan boğazının yanına, yanıklarının tam üstüne doğru kaydardım. Dilimde kanının tadı ve kollarının bana dolandığı tatlı sıcaklık gözlerimi kapatmamı sağladı. O kıvrandı ve ben tekrar yaladım, nazikçe, iyileştirici tükürüğümü kullanarak en derin yaraları tedavi etmeye başladım.

"Beni iyileştiriyor musun?" dedi.

Başımı salladım ve canavar onaylayarak kükredi. Sesinde duyduğum hayal kırıklığı mıydı? Öyle olmasını umuyordum çünkü çok yakında onu tekrar dilime karşı kıvrandırmayı planlıyordum.

"Benim de iyileşme hızımın arttığını biliyorsun, değil mi?" dedi yumuşak, tatlı bir sesle, omuzlarımda tüylerim diken diken oldu ve omurgamdan aşağı bir karıncalanma hissettim.

Belki öyledir, ama benim kadar hızlı değil. Derisinde birkaç çürük vardı ve canavar bunları görünce strese girdi.

Beni itmeye çalıştı, ama canavar daha yüksek sesle kükredi ve o da iç çekip vazgeçti, istediğimi verdi. İyi. Yine kıvrandı ve kıkırdadı.

"Sıcak ve karıncalanıyor," diye hırıltılı bir sesle söyledi, sonra nefesini tuttu ve biraz daha kıvrandı. "İşe yaradığını hissedebiliyorum."

Onun için bunu yapabildiğim, onun gülecek kadar iyi bir his yaşadığı için göğsüm rahatlama ve zevkle genişledi ve içimdeki hayvani yan da benimle aynı fikirdeydi.

Roxy ile geçirdiğim bu anlarda, canavarın içgüdülerine teslim olduğumda, bunlar beni karıştırırsa bile, o ve ben yeniden uyum içindeydik ve mükemmel bir ahenk içindeydik. Bu sarhoş ediciydi ve beni doğru hissiyle doldurdu. Bu hissin gerçekten Roxy ile birlikte olmaktan mı geldiğinden, yoksa canavarımla yeniden bir olduğumdan mı geldiğinden emin değildim.

İlki kafamı karıştırdı. Küçük hizmetçiye yakın olma ihtiyacı hiç mantıklı gelmiyordu. İkincisi ise kendimi bir parazit gibi hissettirdi. Dürüst olmak gerekirse, ne düşündüğümü veya hissettiğimi anlamıyordum, sadece bunu yapmam gerektiğini, ona bakmam gerektiğini, yaralarını sarmanız gerektiğini biliyordum.

Kıpırdamayı ve gülmeyi bırakmıştı, ama beni uzaklaştırmaya da çalışmıyordu.

"Sanırım şimdi iyiyim," dedi, cildimi ürperten yumuşak bir sesle.

Ama durduramadım, henüz değil, kırmızı, yaralı derinin her parçasını yalamadan, hiçbir yeri atlamadığımdan emin olana kadar durduramazdım. Onu kaldırdım, böylece oturur pozisyona geldi ve yine bana izin verdi. Bu şekilde omuzlarına ve sırtının üst kısmına daha iyi ulaşabilirdim. Kalın saçlarını toplayıp kenara çektim ve işime geri döndüm.

O zaman onun yan tarafındaki kötü izi fark ettim. Kırmızı ve iltihaplıydı ve acı verici olmalıydı. "Ne oldu burada? Neden bu kadar yeni görünüyor?"

"Önemli bir şey değil. Ferine'deki çamur onu tahriş etti, hepsi bu." O uzaklaşmaya çalıştı, ben de onu yatağa doğru ittim ve dilimi dikkatlice yara izinin üzerinde gezdirdim.

"Lothar... buna gerek yok..."

Yine yara izinin üzerinden geçtim ve o hafifçe inledi, parmakları saçlarıma kayd.

Bu yara izini sevmiyordum. Ortadan kalkmasını istiyordum. Ona şu anda ya da geçmişte acı veren her şeyin ortadan kalkmasını istiyordum. Pürüzlü yara izini son kez yaladığımda, vücudundaki her bir yarayı tedavi ettiğimden emin oldum ve içimdeki düğüm sonunda çözüldü.

"Artık iyi olacaksın. Sen iyisin." Kafamda dolaşan sözler ağızımdan döküldü. Bu sözleri söylerken onu, kendimi mi yoksa canavarı mı sakinleştirmeye çalıştığımı bilmiyordum, ama yine bir rahatlama dalgası beni sardı.

Bana baktı, gözlerinde anlamadığım bir ifade vardı, eli sırtıma dokundu, pürüzsüz, sıcak teni benim tenimin üzerinde nazikçe, yatıştırıcı bir şekilde kayıyordu. "Ben iyiyim Lothar. Teşekkür ederim."

Canavar burnunu sürtmek istedi ve ben direnmedim. Kontrolü ona bıraktım ve hayvani içgüdülerime uyarak hareket ettim. Yüzümü boğazına sürüp kokumu ona damgalarken, göğsümden tekrarlayan bir vurma sesi geliyordu. Kokumu yıkadıktan sonra onu tekrar kokumla kaplamak çok önemliydi. Ona yaklaşan herkesin kokumu koklamasını istiyordum.

Canavar mutluluktan uçuyordu ve beni de bu yolculuğa çıkarıyordu. "Benim için ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmek ister misin, kadın?" Canavar tekrar benim aracılığımla konuşarak homurdandı, ama ben bu isteği tamamen kabul ettim. Ona olan şehvetimden başım dönüyordu. Düzgün düşünemiyordum, zihnim tamamen altımdaki kıvrımlı küçük kadını becermekle meşguldü. Boğazını, çenesini öptüm. "İster misin?" diye cildine fısıldadım, ama bu sefer tamamen ben konuşuyordum.

O, yumuşak, çaresiz bir ses çıkardı ve ben de vücudumu onun üzerine indirdim, onu yatağa yatırdım. Kancalı

Bir elimi bacaklarının altına koyarak, onu genişçe açtım, böylece sert sikimi onun güçlü uyluklarının arasındaki yumuşak ipeksi dokuya sürtünebilirdim. Yanağını, ağzının köşesini öptüm. "Lütfen, kedicik."

Roxy altımda hareketsiz kaldı, titrek bir nefes aldı. "Lothar..."

O kadar parlak bir ışık çaktı ki, ona doğru döndüğümde gözlerimi korumak için elimi kaldırmak zorunda kaldım. *Dolap*. Işık anında sönmeye başladı, ta ki kapının etrafından yumuşak bir parıltı kalana kadar.

Işık parlaması içeriden gelmişti. Ben hırıldayarak yataktan fırladım.

Roxy de peşimden geldi. "Sanırım misafirimiz var."

Bölüm

On Dokuz

Roxy

Kapının arkasından bir gürültü geldi, ardından bir tane daha, sonra da boğuk bir öfke çılgılığı. Bıçağımı kınından çıkardım, Lothar'ın yaklaşmamı engellemek için uzattığı elini kenara itip kapıyı açtım.

Beelzebub küçük alana sıkışmış, elleri ve ayakları kelepçelenmiş, ağzı tıkanmıştı. Öfke dolu gözleriyle bana bakarken boğuk bir kükreme çıkardı.

"Haydi ama Bub. İkimiz de bunun kendi hatan olduğunu biliyoruz." Lothar yine yoluma çıkmaya çalıştı ama onu geri itip ona döndüm. "Aşırı koruyucu tavırlarını bırakmalısın, tamam mı? İşler çığırından çıkıyor." Beelzebub'a işaret ettim. "Ve yeni mürettebat üyemiz hiçbir şey yapamaz. Onu bağlayan çelik tanrılar tarafından yaratıldı ve onu serbest bırakacak anahtarımız olmadığı sürece, onu cehenneme geri götürene kadar kelepçeli kalacak."

Lothar kaşlarını çattı, gözleri altın renginden kırmızıya dönüştü ve Lucifer'i devirmeye çalışmakla kalmayıp, iki kardeşini yakalayıp köpek formlarına hapseden ve var olan tek dişi köpeği kullanıp muhtemelen ona zarar vermeyi planlayan hain lordu aşağıdan yukarıya doğru süzdü. "Bunu Drake'in yaptığını mı düşünüyorsun?"

Beelzebub'un patlaması, kısıtlamalarına karşı savaşıması ve başka bir boğuk kükreme çıkarması, bize cevabı vermişti. "Kelimenin tam anlamıyla bir canavar bizi kovaladı, bizi kendinden olabildiğince uzağa götürdü, sonra da istediğimizi verdi. Kendini korumaya çalışıyordu ve sanırım Luci'den hoşgörü bekliyordu."

Lothar dişlerini gösterdi. "Onunla ne yapmak istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Kapıyı çarparak kapattım ve Beelzebub'u dolaba geri soktum. "Karaya ulaşana kadar orada kalabilir." Birkaç giysi alıp hızla giyindim ve aniden boşluğa ihtiyaç duyarak kabinden çıktım. Aptalca bir şey yapmadan önce o yataktan ve Lothar'dan uzaklaşmam gerekiyordu. Deniz havası solumam, kafamı boşaltmam gerekiyordu, özellikle de o benim yanımdaki yarayı tedavi ettikten sonra. Bu, dayanabileceğimden fazla acı hatıraları geri getirmişti. Özellikle de aramızdaki bu şey, en azından onun tarafında silinmiş olması gereken bu şey, her geçen gün daha da yoğunlaşıyor gibi görünüyordu.

Lothar rekor sürede giyindi, çünkü ben güverteye ulaşmadan önce, botları ahşap döşeme üzerinde güm güm sesler çıkarıyordu.

Ancak ondan kaçış yoktu. Gece Denizi'nin ortasında lanet olası bir gemideydik. Merdivenleri hızla tırmanarak küçük kabinden geçip güverteye çıktım ve nefesimi toplayarak kafamı boşaltmaya çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu Lothar, aramızdaki mesafeyi kapatarak.

Korkuluğa tutundum ve okyanusa baktım. Güneş hızla batıyordu ve dalgalı denizlere doğru ilerliyorduk. "Hiç bu kadar iyi olmamıştı," diye yalan söyledim. Arkama geldi, elleriyle benim ellerimin iki yanındaki korkuluğu tuttu ve beni kocaman vücuduna sıkıştırdı.

Yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı ve derin bir nefes aldı. Gözlerim kapandı, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. Beni istiyordu, ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum. Sadece bariz bir şekilde değil, tırabzana o kadar sıkı tutunması, sanki kontrolü kaybetmemek için mücadele ediyormuş gibi, kaslı vücudunda hafifçe titreyen titreme ve kalbinin sırtıma deli gibi çarpmasıyla da bunu hissedebiliyordum.

"Artık sana kötü kokmuyor muyum?" diye sordum, bu bizi tehlikeli bir alana sürükleyebilirdi, ama bilmek istedim.

"Kokun aynı, ama bana etkisi farklı, sanki bir şey kokunu bozuyor ya da maskeliyordu, ama sonunda gerçek kokunu alabiliyorum. Artık senin yanından uzaklaşmak istemiyorum."

Şu anda kokmamın bir faydası olurdu. Bu değişimin ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama iyi bir şey olamazdı. Umursamaz bir kahkaha attım. "Kokmadığım için mutluyum, ama..."

"Bana bırak kendini," dedi derin, kaba bir sesle, tam bir canavar gibi. "Kendini bana ver."

Titredim. Kesinlikle bir şeyler değişmişti. Lothar farklıydı ve bu sadece koku meselesi değildi. "Bu iyi bir fikir değil." O daha fazlasını, en azından fiziksel olarak benim her şeyimi istiyordu, ama ona bunu vermek, her şeyi feda ederek sonsuza kadar sakladığım sırları açığa çıkarmak için bir katalizör olabilirdi.

"Hiç bir köpekle birlikte oldun mu, Roxy?" Sesi tamamen hırıltılıydı.

Tanrım. Gözlerimi daha sıkı kapattım. "Hayır." Ve bu doğrudu, onun kastettiği şekilde değil. Lucifer, Lothar ve bana bunu yapmamızı yasaklamıştı. Bize beklememizi emretmiş, çiftleşmemiz için zamanın henüz gelmediğini ısrarla söylemişti. Yaratıcımıza, kralımıza itaat etmiştik ve bu, hayatımın en büyük ikinci pişmanlığıydı.

"Seni çok mutlu edeceğim, kedicik," dedi boğazımın yanına, sesi gırtlaktan geliyordu.

O adı sanki ona doğal geliyormuş gibi giderek daha sık kullanıyordu ve her söylediğinde içim parçalanıyordu. "Geri çekil Lothar. Biraz yalnız kalmam lazım." Bu iş çıkırından çıkmaya başlamıştı. Onunla yapmamam gereken şeyler yapmıştım bile. Benden daha fazlasını istemesi kaçınılmazdı. Bilmeliydim. Ama bir şekilde aramızda alevlenen kıvılcımı söndürmem gerekiyordu.

"Seni doyuracağım, Roxy. O kadar iyi olacak ki, tek yapabileceğin benim adımı haykırmak ve daha fazlasını istemek olacak." Çenemi ısırıldı ve yanağıma burnunu sürttü. "Ve sana istediğin gibi vereceğim, bebeğim, tam da ihtiyacın olduğu gibi, ve sen titreyip terlerken, amın benim seni siktiğimden, benim için boşaldığından sırlısklam olduğunda, tekrar içine gireceğim ve seni tekrar sikeceğim, ama bu sefer yavaşça, her santimini hissettireceğim..."

"Dur," diye nefes nefese dönerek göğsüne ittiğim. "Durmalsın." Çünkü pes etmekten, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kendimi ona sunmaktan, bana ne isterse yapması için yalvarmaktan saniyeler uzaktaydım.

"Sen de beni istiyorsun Roxy, benim seni istediğim kadar." Sert parmaklarıyla çenemi tuttu. "Kokunu alabiliyorum, az önce anlattığım her şeyi ne kadar çok istediğini kokundan anlayabiliyorum."

"Lothar..."

"Neden direniyorsun bilmiyorum. Sadece seks, değil mi?" Bakışları ağzıma kaydı ve tekrar yukarı çıktı. "Neden birbirimizin tadını çıkaramıyoruz?"

Hayır, elbette anlamadı ve ben de ona nasıl anlatacağımı bilemedim. Ama benim hatalarıma rağmen, ne kadar istesem de birlikte olamazdık. Gerçek şu ki, Lothar benim değildi. Bana olan duyguları gömölüydü ve bir daha asla su yüzüne çıkmayacaktı. Bana baktığında hissettiği tek şey arzuydu ve bu benim göğsüme saplanan bir mızraktı. Bunu zaten bilmem ya da böyle olması gerektiği önemli değildi. Benim sadece kısa bir süreliğine iyi hissettiren biri olduğumu bilmek çok acı vericiydi.

Bu yolculukta ona boyun eğmiştım çünkü geçmişimizin hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordum, çünkü bunu kaldırabileceğimi ve kalbimi kırmayacağımı kendime inandırmıştım, ama artık gerçeği biliyordum.

Bunu daha ileri götürmek büyük bir hata olurdu. Eskisi gibi olmaya dönüş yoktu. Birkaç nedenden dolayı bu imkansızdı.

Kendimi zorlayarak onun bakışlarını karşıladım ve onu dinlemesini, bunu durdurmasını sağlamaya çalıştım. "Evet, biraz eğlendik, ama bu kadarla yetineceğim. Bunu saygıyla karşılamalı ve geri çekilmelisin. Hemen."

Gözleri altın rengi ve kırmızı arasında defalarca gidip geldi, sonunda normale döndü. Dişlerini gösterdi, ya da belki de dişlerini sıktı, sonra korkuluğu bıraktı ve geri adım attı. "Eğer gerçekten istediğın buysa," dedi, sesi saf kararlılıkla doluydu.

"Öyle." Tazılar dişileri aşırı derecede koruyorlardı ve sadece tanıdıkları dişileri değil. Ben de bunu kendi lehime kullandım. Onunla ilgili olarak elime geçen tek silah buydu. Rüzgâr içimi delip geçti ve çatallı şimşekler gökyüzünü aydınlattı. Kendimi kucakladım. "Karaya yaklaşıyoruz. Varışımız için hazırlanmalıyız. Nox ve Death'in savaşıdan sonra Dış Alemin hala değişimler geçiriyor. Orada bizi her şey bekliyor olabilir."

Lothar çenesini indirdi ve çenesinin yanındaki kaslar seğırdi. "Beelzebub'u kontrol etmeye gidiyorum."

Dönüp güverteye doğru büyük adımlarla uzaklaştı ve ben nihayet kararı görebildiğimde tekrar korkuluğa tutundum. Bunu atlatacaktım. Neredeyse bitmişti. Sadece biraz daha dayanmam gerekiyordu.

Bu beni neredeyse öldürüyordu, ama onu bir kez kaybetmiş olmama rağmen hayatta kalmıştım. Şimdi gözlerimi kapatıp, bunu bir kez daha başarabilmek için tüm gücümle tanrılara dua ettim.

Rüzgâr bizi parçaladı ve yağmur yağarken ben direğe tutundum. "Kayalıklara doğru gidiyoruz."

"Atlamamız gerekecek," diye bağırdı Lothar fırtınanın sesini bastırarak. "Beelzebub ne olacak?"

Lothar'ın gözleri öfkeyle parladı. "O pislik boğulabilir."

B'nin ölümsüz olduğunu düşünürsek, bu sözün bir anlamı yoktu. Okyanusun dibine batmak onu öldürmezdi ve Lothar da bunu biliyordu. Daha önceki konuşmamızdan beri kötü bir ruh hali içindeydi.

Fırtınanın uğultusu aniden sustu ve gemi tamamen durmuş gibi görünüyordu. Ağır demir denize dalmadan bir an önce, devasa çapa zincirinin tıkırdaması duyuldu.

Hızla döndüm. "Bunu görüyor musun?" Fırtına hala şiddetliydi, bunu görebiliyordum, ama geminin dört metre çapındaki bir alanda fırtına yoktu.

Bir şey geminin yan tarafına çarptı ve ben de geminin kenarından dışarı baktım. Bir sandal suda sallanarak bekliyordu. "Görünüşe göre Drake her şeyi düşünmüş."

Lothar homurdandı. "Beelzebub'u getireceğim," diye mırıldandı, sonra uzaklaştı.

Korkulu ğ a bir ip merdiven bağlıydı, tam da ihtiyacımız olan yerde tam ihtiyacımız olan yere yerleştirilmişti ve ben onu kenara ittim. Merdiven çözüldü ve sandalın hemen üzerinde durdu.

Lothar bir süre sonra ortaya çıktı, kasları şişmiş, bir eliyle devasa cehennem lordunu güverte boyunca sürüklerken, diğer eliyle de çantalarımızı taşıyordu.

"Sanırım karada bizi neyin beklediğine bir bakalım," dedim, o bana ulaştığında.

Lothar homurdandı, çantaları ayaklarımın dibine bıraktı, Beelzebub'u yerden kaldırdı ve tereddüt etmeden onu geminin kenarından aşağı attı. Onun iri vücudunun, suda sallanan çok daha küçük tekneye düşme sesi beni irkiltti. Hızla kenara baktım, sandalın ve B'nin deniz tarafından yutulduğunu görmeyi bekliyordum. Bunun yerine Beelzebub Lothar'a nefretle bakıyordu, küçük tekne mucizevi bir şekilde hala tek parça halindeydi.

Lothar hala kızgındı. Umarım çabuk atlatırdı, ama bu kesinlikle ona direnmeyi kolaylaştırıyordu. Bana kızgın olsaydı, fikrimi değiştirmemi sağlamaya çalışmazdı.

Çantamın üzerinde kayarak ip merdiveninden indim ve tekneye atladım. Lothar da arkamdan indi, kürekleri kaptı ve kıyıya doğru yola çıktık. Artık fırtınadan korunmuyorduk ve fırtına etrafımızda şiddetle esiyor, bizi şiddetli yağmurla sıırıslam ediyordu. Küçük tekne sallanarak alabora olma tehlikesi yaratıyordu, ama Lothar kürekleri çırpınan denizin içinden keskin bir şekilde geçirerek ilerledi, kasları gerginlikten şişmişti.

Kısa sürede kıyıya ulaştık. Kumlu okyanus tabanı teknenin altını sıyırdı ve Loth soğuk suya atlayarak tekneyi kıyıya çekti.

Hızla dışarı çıktım ve çevremizi taradım. Gökyüzü kurşun rengi bulutlarla kaplıydı, gök gürültüsü ve şimşekler aralıksız devam ediyordu, ama en azından yağmur durmuştu. Bir sonraki şimşek gökyüzünü aydınlattı ve gitmemiz gereken devasa, parlak siyah kuleyi ortaya çıkardı.

"Bu taraftan," diye bağırdım rüzgârın sesini bastırarak ve kuleyi işaret ettim. "O nedir?"

"Yolcular için konaklama yeri."

Kule, heybetli ve inanılmaz derecede yüksek bir şekilde gökyüzüne uzanıyordu. Tepesi alçak bulutlarla kaplıydı, ama tepesinde bir ışık yanıyordu, bulutların arkasında parıldayarak aynı zamanda bir deniz feneri görevi de görüyordu.

"Limbo'ya yaklaştık. Yola devam etmeliyiz," dedi Lothar.

"Burası her zaman karanlık, ama geceleri daha da kötü oluyor. Nox'un yaratıklarından herhangi biri hala buradaysa, bu saatlerde daha aktif olurlar. Sabaha kadar bekleyip sonra yola çıksak daha iyi olur."

Lothar başını salladı, sonra tekneye uzandı, Beelzebub'un ayak bileklerindeki prangaları yakaladı, onu sandaldan çekip çıkardı ve kayalık zeminde sürüklemeye başladı. Beelzebub ağzındaki tıkaçtan sonra kükredi, çırpınıp mücadele etti, gözleri alev alev yanıyordu. Lothar onu görmezden geldi ve yürümeye devam etti.

Çevremizi tararken, onun yanında yürümeye devam ettim. "Yolculuğun geri kalanında da bu öfke nöbetine devam edecek misin?" dedim, çünkü onun sessizliğini ve kızgınlığını daha fazla tahammül edemiyordum.

Gözleri bana dikildi. "Ben lanet olası bir yavru değilim, Roxy."

"Biliyorum, ama şu anda kesinlikle öyle davranıyorsun."

Aniden durdu, Beelzebub'un ayaklarını bıraktı ve bana döndü. "Ne söylenebilir ki? Görünüşe göre benim istediğim şeyin önemi yok ve senin bana karşı birdenbire soğuk davranmaya başlamanın nedenini açıklamaya bile değmezsin."

Tazılar, eşlerini bulmadan önce duygusal olarak incinmezlerdi. Bu tepki, birlikte olduğumuz zamanlarda geliştirdiği kalıntı duygulardan mı kaynaklanıyordu? Lucifer, bizimle ilgili anılarını aldığı anda bunu düzeltmişti. Ama Lothar ve Jagger, Lucifer'in deneyi sırasında yavrularını doğurduklarında bu tekrar oldu. Lucifer o zaman da onları bu rahatsızlıktan kurtarmıştı. Bu mümkün olmamalıydı, ama ondan yayılan duygular hissedilebilirdi.

Lothar bir şekilde ona tekrar bağlanmış mıydı? Yoksa başka bir şey mi onu bir av köpeğinin sahip olması gereken sınırlı duygulardan daha fazlasını hissetmeye başlamasına neden oluyordu? "Bunu açıklamak zorunda olduğumu düşünmemiştim," dedim, çünkü başka ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilmiyordum. Beni tamamen şaşırtmıştı.

Kaslı kollarını kavuşturdu. "Öyle mi? Yine de bir cevap istiyorum."

"Yola devam etmeliyiz."

Kolumu tutarak beni durdurdu. "Söyle bana."

"Sadece bunu daha ileri götürmek istemiyorum, tamam mı?" dedim, içimde panik yükselirken yalan söyledim.

Kolları daha da sıkılaştı. "Gerçekten benden istediğini saklayabileceğini mi sanıyorsun, Roxy? Lanet olsun, bunu senden koklayabiliyorum. Neden beni reddediyorsun? Neden beni istemiyormuş gibi davranıyorsun?"

Yıldırım başımızın üzerinde o kadar gürültülü çaktı ki, yer sallandı, sonra gökyüzü açıldı ve yağmur yağmaya başladı, anında tekrar sırlıslıkla olduk.

Lothar'ın tuttuğu kolumu çekip kayalık patıkaya doğru yola çıktım. O homurdandı ama öfkeli Beelzebub'u da peşinden sürükleyerek beni takip etti.

Neyse ki pusuya düşürölmeden kuleye ulaştık ve ben merdivenleri koşarak çıktım ve tahta kapıyı yumrukladım. Bu heybetli yapı, gezginler için güvenli bir yer, Gece Denizi'ne yelken açmadan önce dinlenebilecekleri bir yer olması gerekiyordu. Ama burası kesinlikle güvenli bir yer gibi görünmüyordu.

Lothar merdivenleri ikişer ikişer çıkıp bana katıldığında Beelzebub'un başı merdivenlerde zıpladı. İçeriden birinin geldiği sesi yankılandı, ardından kapı açıldı.

Sonunda, kapı gıcırdayarak açıldı ve kulenin sorumlusu olan iblis Horace, kırmızı gözlerini bana doğru kırıştırdıktan sonra Lothar'a doğru kaydıldı. Horace'ın insanımsı özellikleri vardı, ancak bunlar şişkin ve abartılıydı. Bu ve görünüşünün diğér özellikleri, onun tüm hayatı boyunca cehennemde hapsedilmiş olduğunu gösteriyordu. Kulenin yönetimini denetlemek için bir pozisyon açıldığında, gönüllü olmuştu ve Lucifer onun isteğini kabul etmişti. Onu çok uzun zamandır görmemiştim.

"Leydim," dedi, sesi neredeyse nefessiz kalmıştı. "Sizi gördüğüme çok sevindim."

Gölümsedim. "Uzun zaman oldu, Horace."

"Gerçekten, leydim."

Soğuk elini elimle tuttum. "İyi görünüyorsun, eski dostum. Bu haberi Lucifer'e bildirmekten memnuniyet duyarım." Onun türündeki iblisler boyları kısa idi. O benden bile kısaydı. Beline kadar uzanan, gri teninden sadece bir ton daha koyu renkli, ince gri saçları vardı.

Huysuz adam bana gülümsedi. Siyah dişlerini gösterirken ifadesi sertleşmişti, ama bu kesinlikle bir gülümsemeydi. "Çok minnettar olurum."

Elini tuttum. "Sana güvenebileceğimi biliyorum dostum, ama yakınlığımızdan dolayı Nox'a da sadakat geliştirdiğini biliyorum. Umarım bu bizim için sorun olmaz? O bizim burada olduğumuzu bilmezse çok minnettar olurum Horace." Nox kötü ve intikamcıydı. Bizi görür görmez üzerimizde Limbo'nun kokusunu alacaktı ve Ölüm'ün "dostları" onun düşmanlarıydı.

Şok olmuş gibi görünüyordu. "Sizi temin ederim, hanımefendi, benim sadakatim her şeyden önce Lucifer'e, Cehennem'e aittir."

Elini sıktım ve bıraktım. "Rahat ol, Horace. Ailene zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını biliyorum."

"Asla," dedi.

"Bu gece kalabileceğimiz birkaç odanız var mı acaba?"

"Elbette." Sıska ve şekilsiz vücuduna göre aşırı büyük olan ayakları üzerinde gergin bir şekilde hareket etti. "Burada sizin için her zaman bir oda olacaktır, hanımefendi." Bakışları Lothar'a kaydı ve tüm iblisler gibi, bir köpeğin yanında olmak onu açıkça tedirgin ediyordu.

"Lothar güvenilirdir," dedim.

O da başını salladı, sonra gözleri Beelzebub'u gördüğünde genişledi.

Şaşkınlıkla bir adım geri attı. "Bir lordunuz var, bağlanmış ve ağzı tıkanmış."

"O Lucifer'e ihanet etti," diye onu sakinleştirdim. "Onu cezalandırmak için Cehennem'e geri götürüyoruz."

Horace başını salladı ama ön kapısının basamaklarında bağlı duran B'den gözlerini ayıramıyor gibiydi.

"Dışarıda yağmur çok şiddetli yağıyor, Horace."

O atladı. "Özür dilerim." Ve hızla geri çekilerek kapıyı bizim için açık tuttu.

Ben yağmurdan kaçarak içeri girdim ve Lothar, Beelzebub'u hiç nazik davranmadan kapıdan içeri sürükleyerek fuayeye getirdi. Horace hızla masasının etrafından dolaştı ve arkasındaki duvardan iki anahtar çıkardı.

"Odalarınız yedinci katta. Merdiven çıkmanız için üzgünüm, ama 102 numaralı odada mahkumunuz için yararlı olacağını düşündüğüm ek bir hücre var."

"Harika, çok teşekkürler." Anahtarları aldım.

"İkinize yemek getirmemi ister misiniz?" diye sordu iblis.

"Harika olur. Çok zahmet olmazsa, basit bir şey olsun. Ekmek, et, biraz meyve ve peynir, oh... ve içecek bir şey. Acele etmeyin, akşam yemeğinden önce duş almak istiyorum."

Horace başını eğdi ve biz de yedi katlık oldukça dik merdivenleri çıkmaya başladık. Beelzebub yol boyunca ağzındaki tıkaçtan tıslayıp kükredi. En üste vardığımızda anahtarları kaldırdım. "Hainin gözetimini sen mi yapacaksın, yoksa ben mi?"

Lothar 102 numaralı odanın anahtarını aldı. "Ben bakarım."

Benden herhangi bir şikayet gelmeyecekti. Uzun bir duş ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacım vardı. Lothar kapısını açtı ve Beelzebub'u arkasına sürükleyerek içeri girdi.

"Yemek geldiğinde sana haber veririm," diye seslendim. O, tek kelime etmeden kapıyı tekmeledi ve kapattı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye seslendim ve kendi kapımı açıp içeri girerken başımı salladım.

Dekor, hatırladığım kadar etkileyiciydi. Yataklar dışında, tüm odalar birbirinden biraz farklıydı. Bu odada duvarlar kan kırmızısıydı ve altın telkari desenlerle süslenmişti, halı ise koyu bordo rengindeydi. Odanın her yerinde koyu renkli ahşap ve pirinç eşyalar vardı ve birkaç şamdan çoktan yakılmıştı, sanki kule kendi iradesine sahipmiş ve benim geleceğimi biliyormuş gibi. Büyük yatağı inceledim ve burnumu kıvırdım. Yatak çerçevesi, başlığın ortasında bir kafatası bulunan, farklı alemlerden yaratıklardan toplanan kömürleşmiş kemiklerin kaotik bir karışımıydı ve kesinlikle benim zevkime uygun değildi.

Ocakta bir ateş yanıyordu ve bir şekilde bu ürkütücü dekorasyona bu yerde kolayca bulunmayan bir sıcaklık katıyordu. Önünde durup iç geçirdim ve gergin kaslarımı gevşettim. Erken ayrılır ve hiç durmadan yol alırsak, yarın akşama kadar Cehennem'e geri dönebilirdik.

Telefonumu çıkarıp Luci'ye kısa bir mesaj attım, nerede olduğumuzu ve Beelzebub'u yakaladığımızı söyledim, ama Lucifer'i tanırıyorsa, muhtemelen zaten biliyordur.

Yüzümü ellerimle ovuşturdum. Geri döndüğümüzde Lucifer, B'yi tüm bunların arkasında kimin olduğunu söyleyene kadar işkence etti. Her şey bittiğinde, bir süreliğine başka bir yere gönderilmeyi talep ettim. Sadece kafamı tekrar boşaltmak ve kalbimi hissettiklerime karşı duyarsızlaştırmak için. Bunun zaman alacağını biliyordum, ama yine yapabiliyordum. Yapmak zorundaydım.

Bölüm

Yirmi

Roxy

Kapı çalındığında saçımı havluyla kuruluyordum. Hemen kapıyı açmak için koştum ve Horace bana çarpık bir gülümseme attı. Biraz dengesiz bir gülümsemeydi ama çabasını takdir ettim.

O anda, üzerimde sadece büyük beden bir tişört olduğunu fark etti. "Özür dilerim," dedi, şok olmuş gibi görünüyordu. "Gidebilir ve daha sonra yemeğinizi getirebilirim, hanımefendi."

"Sorun değil. İçeri getir."

"Nasıl isterseniz. Arkadaşınıza haber vereyim mi?"

Koridorun diğer ucundan bir kapının kapanma sesi geldi. "Gerek yok," dedi Lothar ve içeri girdi.

Hâlâ bana kızgın mıydı? O anda huysuz Lothar'la başa çıkabileceğimden emin değildim, kalbim zaten paramparça olmuşken.

Horace tepsideki yiyecekleri pencerenin yanındaki masaya koydu. "Bulaşıkları almak için geri geleceğim."

"Teşekkürler, Horace," dedim ve kapıyı arkasından kapattım. "Aç mısın?" Lothar'ın bakışlarının beni yakıp kavurduğunu hissettiğimde sordum.

"Çok."

Sesinin sert tonu ve açıkça ima ettiği şey karşısında titremeyi bastırdım ve masaya oturdum. Ağzıma bir parça peynir attım. "B yeni evini beğendi mi?"

Lothar karşımda oturdu. "Anlaşılan söyleyecek çok şeyi var. Neyse ki, hiçbirini anlayamıyorum."

Kıkırdadım. "Erkekler her zaman palavracıdır. Bir keresinde bana tek başına iki vyan ile güreşip öldürdüğünü söylemişti. Oh, ve

Diemos asi olduğunda Lucifer'in tahtını geri alanın kendisi olduğunu herkese anlatmayı seviyor, ama hepimiz bunun şövalyeler olduğunu biliyoruz. Lordlar biz dışarıda kilitliyken ellerini kavuşturup oturduk ve bize yardım etmek için hiçbir şey yapmadılar." Kafamı salladım. "Erkek delulu, cidden. Lucifer'in onun için ne planladığını bilmiyorum, ama her neyse, çoktan geç kalındı." Bir üzüm seçip şarabımdan bir yudum aldım, sonra Lothar hiçbir şey söylemeyince masanın karşısına baktım.

O arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu, gözleri kırmızıdan altın rengine dönüştü ve tekrar kırmızıya döndü, daha önce yaptıkları gibi garip bir şekilde hızla değişiyordu. Sanki içindeki canavar özgürlük için savaşıyormuş gibiydi, ki bu hiç mantıklı gelmiyordu. "İyi misin?"

O hiçbir şey söylemedi, ama gözlerini de kaçırmadı. Ben de gözlerimi devirdim ve içimden zorlukla kendimi tutarken, et ve yağ oranı mükemmel olan bir dilim et seçiyormuş gibi yaptım.

Sessizlik uzayıp gitti ve ben onu bozmak istemedim. Yemeye devam ettim ve sonunda o da aynısını yaptı, ama yine de beni sürekli inceliyordu. Beni korkutmak için yapmıyordu, av köpekleri böyle davranmazdı, özellikle de dişilere karşı. Sanki bir şey arıyor, bir şeyi anlamaya çalışıyor gibiydi ve bu beni çok korkutuyordu. Bir parça ekmek kopardım, ağzıma attım ve aniden talaş gibi tadı olmasına rağmen kendimi çiğnemeye zorladım. Kendinde değildi ve bu avda geçirdiğimiz her gün daha da değişiyordu. Ondan uzaklaşmazsam ve bunu çabuk yapmazsam, Lothar'ın her şeyi hatırlamasının sadece an meselesi olacağından korkuyordum.

"Az önce bana gözlerini devirdin, neden?" dedi aniden, sessizliği bozarak.

Kendi endişelerime o kadar dalmıştım ki, gerçekten irkildim. "Duygularının sınırlı olduğunu biliyorum Lothar, ama sen bile bu kadar kalın kafalı olamazsın." Köşeye sıkışmış hissetmek, şimdi bunu durdurmak için bir şey yapmazsam ne olabileceğini düşünmek, cevabımın istemediğim kadar sert çıkmasına neden oldu.

O, dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi. "Anlıyorum, beni reddettiğin için hiçbir şey yokmuş gibi davranmamı istiyorsun, ama bil ki, kesinlikle hiçbir şey yok değil."

Öfke ve korku dalgaları içimi kapladı. Onun bu konuyu kapatmasını istiyordum. "Bu reddedilmiş aşık saçmalığı artık eskidi, Lothar. Birkaç kez oynastık, hepsi bu. Birden fazla kez, bunun sadece birbirimizi tatmin etmek için olduğunu söyledin. İstedğin şey yüzünden kendi duygularımı görmezden gelmemi mi istiyorsun? Seninle birlikte olmak için kendimi zorlamamı mı istiyorsun, yoksa yapmazsam öfke nöbeti geçirip, ben pes edene kadar bana sessiz muamele mi yapacaksın?"

Kaşları yukarı kalktı. "Ben öyle demedim. Ve sen ve ben söz konusu olduğunda *zorla* kelimesini kullanma. Asla böyle bir şey yapmam..."

"Eh, davranışların öyle gösteriyor. En azından arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Belli ki bu sadece işler senin istediğin gibi gittiğinde geçerli."

O homurdandı ve masanın kenarında duran elime uzandı. Birisi kapıyı çaldığı anda elimi geri çektim. Ayağa fırladım, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu erkeğin yanında yalnız kalmaya güvenmiyordum, bana dokunmasına ise hiç güvenmiyordum. O benim Achilles topuğum, zırhımın zayıf noktası, kriptonitimdi ve her şeyi bilmeme rağmen, bana tekrar dokunursa, beni öperse, ona karşı koyamayacağımdan korkuyordum.

Odanın diğer ucuna koştum ve kapıyı açtım. Horace bana tuhaf bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı.

Onu başından büyük ayaklarına kadar süzdüm. "Her şey yolunda mı?"

Biraz irkildi, sonra başını salladı. "Yemeğinizi bitirdiyseniz, tabaklarınızı kaldırmaya geldim."

"Bitirdik, teşekkürler."

Odayı hızla geçip tepsiyi doldurdu ve odanın diğer tarafına doğru yöneldi, ama çıkmadan önce geri döndü ve sanki bir şey söylemek ister gibi görünüyordu.

"Horace? İyi olduğundan emin misin?" diye tekrar sordum.

"Bilmenizi isterim ki, hanımefendi, Lucifer'e olan sadakatim hiç sarsılmadı ve asla sarsılmayacak."

Gülümsedim. "O bunu biliyor. Bu yüzden buraya gelme isteğini kabul etti. Sadakati ödüllendirir."

İblis başını eğdi ve tepsiyi alıp geri çekildi. Kapıyı onun arkasından kapatmadım. Bunun yerine, kapıyı açık tutarak Lothar'a döndüm. "Şimdi biraz uyumak istiyorum."

"Konuşmamıza devam etmek istiyorum," dedi, çenesi inatçı bir şekilde. "Ben istemiyorum. Lütfen git."

Odanın diğer ucundan bana bakarken gözlerini kısarak baktı. Ben olduğum yerde kalarak kapıyı açık tutmaya devam ettim.

"Roxy..."

"Gitmen gerekiyor," dedim tekrar, daha sert bir sesle.

Burun delikleri genişledi, ama ayağa kalktı. Kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü, sonra önümde durdu ve başını eğip beni ciğerlerine derin bir nefesle içine çektiğinde kendimi hazırladım. Düşük bir sesle homurdandı. Yüzünde artık tiksinti yoktu, sadece açlık vardı.

Başka bir ses çıkardı, tamamen cinsel bir ses. "Bu konuşmayı sonra bitireceğiz, kedicik," dedi, sonra odamdan çıkıp kendi odasına kayboldu.

Bir sarsıntıyla uyandım, uzaktan gelen bir gürültü yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Yıldırım odamı stroboskop ışığı gibi aydınlattı, ben de yorganı geri itip pencereye koştum. Bir saniye sonra yine gök gürledi, o kadar şiddetliydi ki kulenin sarsıldığından emindim.

Buradaki hava her zaman çılgın ve fırtınalıydı, ama bir şeyler garip, tuhaf görünüyordu. Odanın diğer ucuna koşarak, botlarımı giydim, kapımı açtım ve koridora çıktım. Aşağıdan yüksek bir gürültü geldi, aynı anda bir başka şimşek karanlığı aydınlattı ve karanlık parlak duvarlarda ürkütücü, parlak mavi ışıklar yanıp söndü.

Lothar'ın kapısı açıldı ve o çıplak ayakla dışarı çıktı ve aceleyle kot pantolonunu giydi.

"Aşağıdaki gürültüyü duydun mu?" diye sordu.

"Ben de aşağı inip bakacaktım."

O da başını salladı ve beni takip ederek yedi kat aşağıya, fuayeye indi. Masada bir iblis vardı ve bizi selamladı. Lothar etrafı tararken ve havayı koklarken ben de ona doğru yürüdüm. "Aşağıda yüksek bir ses duydum, ne oluyor?"

İblis sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Sizi uyandırdığım için özür dilerim. Buradaki fırtınalar bazen çok şiddetli oluyor, temizlik personelimizden biri korkup bir şey düşürdü..."

"Gerçekten çok büyük bir şey," dedi Lothar arkamdan.

İblis başını salladı. "Evet, haklısın, ama seni temin ederim ki her şey yolunda."

"Horace nerede?" diye sordum.

"Uyuyor. Ben gece vardiyasında çalışıyorum."

Bu elbette mantıklıydı, ama Horace Lucifer'e sadıktı ve onun burada Luci'nin hizmetçilerinden biriyle dinlenip, izin aldığını hayal edemiyordum. "Bu gece görev yerini terk etmesine şaşırdım."

"Horace'ın altında yıllardır eğitim görüyorum," dedi iblis ve sinirlendi. "Sizi temin ederim ki her şey kontrolüm altında."

"Tabii ki, sizi kırmak istemedim. Şimdi geri dönelim." Uzun zamandır buraya gelmemiştim. Her şey değişmişti, ama yine de içimde bir tedirginlik vardı.

"İyi uykular," dedi iblis, dudakları kıvrılırken.

Geri dönmeye başladık. "Buradan nefret ediyorum," dedi yanımdaki Lothar.

"Benim de en sevdiğim yer değil. Sana da bir tuhaflık geldi mi?" dedim ve onun çıplak göğsüne ya da göbek deliğinin altındaki koyu renkli, kalınlaşan ve sonra zar zor tutunan fermuarının arkasında kaybolan kıl izine bakmamaya çalıştım. Fermuar, düğme yardımı olmadan tüm işi yapmak zorunda kaldığı için zorlanıyordu, çünkü Lothar onu ilikleme zahmetine girmede ve fermuar bu savaşı kaybediyordu.

"Buraya geldiğimizden beri değişmedi. Bana bu lanet yer tamamen tuhaf geliyor. Orada yeni bir şey hissettim mi diye soruyorsan? Hayır. Hiçbir şey."

Biraz rahatladım... sonra eli benimkine dokundu ve ben sıçradım, bakışlarım onun yüzüne kaydı. O ise dümdüz önüne bakıyordu. Dudaklarımı ısırdım ve ayaklarıma baktım. *Ona bakma*. Eli yine benimkine dokundu ve nefesim kesildi. Elinin arkası benimkine dokunsa bile dayanamıyordum, lanet olsun, bundan daha fazlasını yaparsa ona nasıl direnebilirim ki?

"Çok güzel kokuyorsun," dedi alçak sesle.

Boğazım kurudu. "Hala koku yok, ha?" diye zorla çıkardım.

O başını salladı. "Artık yok. Sanırım temelli olarak. Herkes sana böyle kokuyor olmalı."

Sahanlığı geçip başka bir merdiven çıkmaya başladık ve eli yine elime değdi. Nefesimi tuttum. Bunu bilerek yapıyordu. Aramızdaki mesafeyi artırmaya çalıştım ama merdiven dardı. "Bunu bir zafer olarak kabul edeceğim. Burayı kokutmak istemem."

Son kelime ağızımdan çıkar çıkmaz, Lothar bana döndü ve ilerledi.

"Ne yapıyorsun..." Sırtım duvara çarptı.

Kocaman vücudu benimkine yapıştı, göğsü hızla inip kalkarken kolunu belime doladı. Diğer elini saçlarıma geçirdi ve beni yerden kaldırdı. "Kedicik, temiz pamuk ve sabun gibi kokuyorsun, ve başka bir şey daha, daha önce sende hiç koklamadığım bir şey, ama tam da senin kokman gerektiğini hayal ettiğim gibi." Burnunu boğazıma doğru sürükledi, derin nefes aldı. "Ve tüm bunlarla karışık, tüm bunlar sensin, sıcak, davetkar bir kadın, ve bu lanet olasıca sarhoş edici."

Titredim ve nefes almaya çalışarak çabaladım. *Karşılamaya gelen diye selamladı.* Başka bir deyişle, kısa bir süre önce odasından çıkarken gördüğümde, onu ne kadar istediğimi kokusundan anlayabilmişti. "Lothar..."

Ağızını ağızıma bastırdı, dizleri bükülürken büyük vücudunu bana doladı, sanki kaçmaya çalışacağımı düşünerek kollarını sıkılaştırdı ve savaştan dönen zafer kazanmış bir savaşçı gibi beni öperken beni kendine daha da yaklaştırmaya çalıştı.

Onu durdurmam gerekirdi, ama bunu yapamadım, her ne kadar bunu hemen şimdi bitirmem için her türlü neden olsa da. Hayır, kollarımı boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim.

Onun açlığını karşılayabilmek imkansızdı, ancak teslim olabilirdim. Parmakları başımın arkasını okşarken, ağzı benimkini yutuyordu, dudakları başımı döndüren şiddetli, sahiplenici öpücükler veriyordu. O anda, bana olan ihtiyacının gücü karşısında yolumu kaybettim ve onun iradesine boyun eğdim. Buna karşı koymak imkansızdı, çünkü beni elde etme kararlılığı, ona direnme kararlılığımdan çok daha güçlüydü.

Belki bunu alabilir miyim? Sadece bir gece daha.

Yarın eve dönecektik ve Cehennem'e vardığımızda, birlikte geçirdiğimiz zaman sona erecekti. Gözlerimi sıkıca kapattım, merhamet diledim, tanrılardan bu geceyi bize herhangi bir sonuç olmadan geçirmemizi istedim.

Sadece bu geceyi bana verin, sonra onu bırakacağıma söz veriyorum. Gideceğim ve bir daha geri dönmeyeceğim. Onu sonsuza kadar bırakacağım.

Yapmam gereken buydu. Lothar'ın incinmeyeceğine dair başka hiçbir garanti yoktu. Lucifer, gerçeği öğrenirse korkunç sonuçlar olacağını söylemişti. Onu korumalıydım. Bu, benim duygularımdan daha önemliydi.

Tek istediğim, bu geceydi.

Bölüm

Yirmi Bir

Roxy

LOTHAR'IN ÖPÜCÜKLERİ, beni son iki kat merdiveni çıkıp odama taşırken çılgınca idi. Arkamızdaki kapıyı tekmeledi, odanın içinden geçerken göğsünde canavarı titriyordu. Beni yatağa indirdi, üzerine çöktü ve kocaman vücuduyla üzerimi kapattı, böylece yatağa sıkışıp kaldım.

"Beni istediğini söyle," diye cildime karşı homurdandı.

Kontrolümü kaybetmiş olsam da, yine de dikkatli olmak için yeterince akıllı başındaydım. "Seni istiyorum, Lothar," dedim, çenesini ısırarak ve kalçalarımı kaldırarak, daha fazla sürtünme için çaresizce. "Birbirimizi mutlu edeceğiz, ama hayır... seks yok."

Biraz homurdandı. "Ne istersen, Rox." Ama konuştuğunda sesinde öfke ya da hayal kırıklığı yoktu. Çenemi avuçladı, başparmağını alt dudağımın altına kaydırды, sonra beni nazikçe öptü ve başını kaldırdı. "Sadece seni boşaltmam lazım, bebeğim. Tek ihtiyacım olan bu. Seni çok iyi hissettireceğime söz veriyorum."

Onun dudaklarına, beni öpüşme şekline bağımlıydım. Uzun ve yavaş, vahşi ve kontrolsüz, ve az önce bana yaptığı gibi dudaklarını hızlıca bastırması. Kollarımı boynuna doladım ve onu tekrar kendime doğru çektim, ona yakın olmanın, dudaklarını tatmanın ve bana bastırдыğı sıcaklığını hissetmenin verdiği hazzı, ağzına inleyerek ifade ettim. Her anın tadını çıkardım, her dokunuşu, her sesi daha sonra hatırlamak için hafızama kazıdım.

Eli yanımdan aşağı kaydı, belimi sıktı, sonra büyük beden gömleğimi avuçladı ve yukarı çekti. Eli uyluğumdan yukarı doğru kaydı ve parmaklarını iç çamaşırımın beline taktı. Nefesim beklentiyle titriyordu. Beni bekletmedi.

Elini ön tarafıma kaydırđı ve o benim ihtiyaç duyan bedenime dokunduğunda, kalın parmağını kayganlığımın üzerinde gezdirdiğinde, ben onun ağızına doğru çığılık attım.

Ona daha fazlasını isteyerek bacaklarımı açtım ve o boğızıma doğru homurdandı.

"Bu kadar ıslanmana bayılıyorum, Rox." Bir parmağını içime kaydırırken çenemi ısırđı.

Yatağına doğru kıvrıldım ve nefes nefese kaldım. Tanrım, bu çok iyi geliyordu. "Lütfen..."

"Bir parmak daha ister misin, kedicik?"

İnledim ve başımı salladım. "Daha fazla."

İki kalın parmağını içime soktu ve ben daha fazlasını istemek için çaresizce kalçalarımı kaldırdım. "Daha hızlı. Tanrım, daha fazla."

Başparmağı klitorisimin üzerinde tekrar tekrar kaydı ve beni nefes nefese bıraktı. "Daha fazla mı?"

Yeterince tatmin olamıyordum, hiçbir şey yeterli gelmiyordu. İnledim.

"Evet."

Parmaklarını çekti ve tekrar içeri girdiğinde, üçüncü parmağını da ekledi ve ben çığılık attım, o parmaklarla beni hızlı ve derin bir şekilde siktiğinde bacaklarım titriyordu.

"Bunu seviyorsun, değil mi kedicik? Nefes alamayacak kadar dolu hissetmeyi seviyorsun. Benim sikim de içinde öyle hissettirir. Bu amcığı sınırlarına kadar gererim. Seni o kadar derine sikerim ki, yıldızlar görürsün."

Gömleğimi tamamen yukarı çekti ve meme uçlarımdan birini ağızına aldı, sonra hassas ucu dişleriyle okşadı. O anda kendimi kaybettim, amım parmaklarını sıkıca kavradı ve çığılık attım, onun için sertçe boşaldım.

"Seni sikmemi istediğini söyle," diye homurdandı. "Söyle."

Nefes nefese, başımı sallayarak, hala kendime gelmeye çalışırken, hala zevkin dalgaları üzerinde sörf yapıyordum.

"Bana bir şey söylüyorsun, ama bu kıvrımlı, sıkı küçük vücut bana başka bir şey söylüyor," diye homurdandı. "Bırak kendini, bebeğim."

"Yapamıyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledim, çok geç olmadan bunu durdurması için ona yalvardım.

"Bana teslim ol, kedicik," diye emretti. "Lütfen, Lothar, yapamayız."

O homurdandı, sonra havada uçtum, kucağına kaldırıldım. Kot pantolonunu açmış ve aşağı indirmişti, böylece aramızda neredeyse hiçbir şey kalmamıştı, sonra iki eliyle kalçalarımı kavradı ve beni sabit tuttu, sert penisini boxer şortu ve iç çamaşırımın üzerinden klitorisime doğru itti. Kollarımı boynuna doladım, başım dönüyordu, onu hala istiyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı ve ona karşı sallanarak, kontrolsüz itişlerine karşılık verdim.

Parmakları saçlarıma kaydı ve ağzımı derin bir öpücükle kapattı, bu öpücük tüm vücudumda kıvılcımlar saçtı. Tanrım, o kadar hassastım ki, birkaç dakika içinde tekrar doruğa ulaştım. Ağzımı onunkinden ayırdım ve onun adını haykırarak boşaldım, onu bırakacağım düşüncesi kalbimi yeniden parçaladı.

Parmakları kışıma sertçe gömüldü ve bana doğru sallandı, sonra beni orada tuttu ve neredeyse acımasızca itti.

Oh, lanet olsun. Oh, hayır.

Onun ve benim iç çamaşırlarımın arasından hissedebiliyordum.

Ona olanlar, bir av köpeğinin eşini bulduğunda başına gelenlerdi. Lothar daha büyük, daha kalın hale gelmişti, içindeki canavar eşiyle birleşmeye çalışıyordu, hiç tam olarak sahip olamadığı bir eşle, varlığından haberi bile olmadığı bir eşle. Bu olmamalıydı, mümkün olmamalıydı, ama oluyordu. *Kahretsin, oluyordu.*

"Roxy... Lanet olsun. Lanet olsun," diye hırıltı çıkardı. Gözleri büyüdü. Şok, anlayış ya da tanıma gibi bir şey gözlerinde parladı, sonra yüzünü boğazıma gömdü ve düşük, acı dolu bir iniltiyle boşaldı. Benimkine sarılmış büyük vücudu titredi, kasları sıçradı, tüm vücudu seğirdi, penisi ise bana karşı atıp zonkluyordu.

Nefeslerimizin hırıltısı dışında her şey sessizleşti.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Ne halt etmiştim ben?

Eli sırtımdan yukarı kaydı, saçlarıma girdi ve yumruğunu sıkarak başımı geriye doğru çekti, benden bir inilti kopardı. Gözleri kırmızı parlıyordu, içimi yakıyordu. "Düğümüm... Ben sadece..." Boğazını temizledi. "Hissettin..." Kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. "Bu daha önce hiç olmamıştı. Beni hissettin... Hissettin, değil mi Roxy?"

Dudaklarımı ısırdım. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum.

"Hissettin, değil mi?" diye tekrar, daha sert bir şekilde söyledi.

Gözlerimi hızla kırıştıtararak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Ağlama. Ağlama.

Beni inceledi. "Ama bu imkansız, değil mi? Bana az önce olanların imkansız olduğunu ve bunun bir açıklaması olduğunu söyle, söyle bana," dedi alçak sesle, ölümcül bir şekilde.

Ben başımı salladığımda beni daha sıkı tuttu. "Bilmiyorum..." "Artık yalan yok," dedi ve beni salladı. "Aramızda oluyor, açıklayamadığım bir şey. Aylardır aramızda bir şeyler ters gidiyor. Ama bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Lanet olasıca biliyorsun."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ben... ben öyle düşünmüyorum. Sen hayal kuruyorsun..."

"Sen benim eşim olamazsın. Değil mi, Rox? Çünkü olsaydın bilirdim. Bilirdim, değil mi, Roxy?" Artık neredeyse kükrüyordu.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "Sen bilirsin," dedim, yüzümden daha fazla gözyaşı akarken bile yalan söylemeye çalışıyordum. "Kafan karışık. Bu sadece bu alem yüzünden. Biz... biz..."

Hırladı. "Bana gerçeği söyle," diye bağırdı.

Pencere parçalandı, karanlık içeri doldu ve odayı donduran bir rüzgar esti. Karanlık ve gölgeler hareket etmeyi bırakıp uzun, heybetli şekillere dönüşürken saçlarım yüzümde dalgalandı.

Hayaletler.

Siktir. Lothar'dan uzaklaştım ve bıçaklarımı kapmak için daldım.

Acı ve öfkeyle dolu korkunç bir ses odada yankılandı. O kadar korkunçtu ki, dinlemek bile acı veriyordu. "Bizimle geleceksin, yoksa o ölecek." Yüzümden sıcak bir şey süzülüyordu ve ben onu sildim. Kan, burnumdan ve gözlerimden damlıyordu.

"Roxy!" Lothar odanın diğer ucundan bağırdı.

Ona doğru döndüm, her tarafa dağılan saçlarımı geriye attım.

Hayaletler onu çevreliyordu, tanrıların kılıcı boğazına dayalıydı. "Yapma," diye bana bağırdı. "Sakın bunu yapmaya cüret etme.

Onlarla gitme."

"Eğer itaat etmezsen, köpek ölecek," diye bağırdı ses.

Seslerden uzaklaşmaya çalıştım, kulaklarımı kapattım. Onların istediklerini yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Onların Lothar'a zarar vermesine izin veremezdim.

Lothar'a zarar vermelerine izin veremezdim. Kimsenin ona zarar vermesine izin veremezdim, bir daha asla.

Ne kadar savaşmak istesem de, bu kadar çok hayaleti yenemezdim, Lothar'ı kaybetmeden olmazdı ve bunun olmasına izin veremezdim. O iyi olduğu sürece, ben de iyi olurdum, sonra ne olursa olsun, onu bir daha asla göremesem bile.

Hayaletler etrafımda dönüp saçlarımı, giysilerimi yırtıp derimi çizdiler. Beni kaldırdılar, farklı yönlele çekip iterek pencereye doğru sürüklediler.

Lothar'ın kükremesi, beni pencereden soğuk geceye doğru sürüklerken duyuldu.

Bölüm

Yirmi İki

Lothar

Pencereye koştum ve yedi kat aşağıda, kayalık ovaların üzerinden ormana doğru uçan, Roxy'yi de beraberinde taşıyan karanlık bir kütle gördüm. Kapıya doğru koşarak, onu itip açtım. Horace diğer tarafta duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri havada. Durmadım ve beni o kadar sert bir şekilde geriye savuran görünmez bir güce çarptım ki, odanın diğer ucuna uçup kırımın üstüne düştüm.

Ayağa kalkıp tekrar ona doğru koştum ve o beni daha sert bir şekilde geriye fırlattı, vücudum karşıdaki taş duvara çarptı.

"Efendi Lothar," dedi Horace. "Lütfen sakın olun."

Geri koştum ve kapı çerçevesine tutundum. "O nerede? Onu kim kaçırdı? Neler oluyor lan?" O zaman nihayet iblisin morarmış ve kanlar içinde olduğunu, kollarında ve bacaklarında kesikler olduğunu fark ettim.

Koridora ve bana bakarak eğildi. "Seni nasıl kurtaracağımı bilmiyorum," diye aceleyle söyledi. "O izin vermiyor."

"Kim?" diye bağırdım. "Roxy'yi kim aldı?"

"S-sss..." Boğazını tuttu, ağzını hareket ettirdi ama hiçbir ses çıkmadı. Kan, nefes nefese dudaklarından fışkırdı. Eğildi ve kanı akmaya başladı. Bana baktı, elini uzattı, boğuldu, sonra yere düştü.

Bir an sonra, Horace küle dönüştü, Roxy'yi benden alan kişi tarafından susturuldu. Omuzumu aramızdaki görünmez bariyere çarptım, ama geçemedim. Kapı yüzüme çarptı ve tekrar açmaya çalıştığımda açamadım. Yedi kat yukarıda, kaçış yolu olmayan ve Roxy'ye ulaşmanın hiçbir yolu olmayan bu odada mahsur kalmıştım.

Roxy

Beelzebub çenemi sertçe kavradı. "Hadi ama Rox, konuşma zamanı." Başını sallarken, dövülmüş ve kanlı vücuduma bakışları kaydı. "Berbat görünüyorsun." Elimi kaldırdı ve tırnaklarımın koparıldığı etli uçları dürttüğünde yüzümü buruşturmamaya çalıştım. "Çok acı çekiyor olmalısın?"

Bana hayaletleri gönderen kişi Beelzebub'u da serbest bırakmıştı. Lothar'ın ve benim telefonlarımızı da almışlardı. Beelzebub'un arka cebine tıkmışlardı. Bu da Lothar'ın Lucifer'e haber veremeyeceği anlamına geliyordu.

Lucifer'in güçlerinin nasıl işlediğini, onu bu kadar uzun süredir tanıdıktan sonra bile bilmiyordum — neden bazen bazı şeyleri biliyordu da bazen bilmiyordu. Şu anda bir şeylerin ters gittiğini hissettiğini ummaktan başka bir şey yapamazdım, ama o zaman bile bana yardım etmeyebilirdi, istemediği için değil, bazen işlerin nasıl korkunç olursa olsun, kendi akışına bırakılması gerektiği için.

Lucifer büyük resmi görüyordu ve bu bazen fedakarlık yapmak anlamına geliyordu, o fedakarlık ben olsam bile. Bu ne kadar korkunç ve kabul etmesi ne kadar zor olsa da, onun tarafından terk edildiyimi hissetmesem de, bundan sonra ne olursa olsun, bunun olması gerektiği gibi olduğuna inanmak zorundaydım.

Bu korkunç oniks kaleye getirildiğimden beri Beelzebub'a tek kelime bile etmemiştim. Buradan yayılan enerji, buranın yeni olduğunu, çok güçlü ve zevksiz biri tarafından yaratıldığını gösteriyordu. Burası kime ait olursa olsun, Dış Alemi kendine ait ilan etmişti. Bu da, en az Nox kadar güçlü biri ya da Nox'un istediği bir şeye sahip biri olduğu anlamına geliyordu. Evet, Nox, Death ile hesaplaşması sırasında bu alemden çekilmişti, ama ona bağlılıklarını garanti etmeden, başka kimsenin Gece Alemi'ne bu kadar yaklaşmasını istemezdi.

Beelzebub elini kafama koydu ve bir yandan diğer yana salladı. "Beni dinliyor musun?"

Ben ise dümdüz önüne baktım. Ona yardım eden hayaletler olmasaydı, o orospu çocuğunu hayatı için yalvartırdım. Beni yakalayıp zincirleyebilmesinin tek

beni yakalayıp zincirleyebilmesinin tek nedeniydi. Yıllar boyunca, Lucifer'e olan yakınlığımdan dolayı birçok kişi bunu denedi, ama şimdiye kadar hiçbiri başaramadı.

"Görünüşe göre seni çığlık attırmak zorunda kalacağım, Roxana."

Asla.

Bana ne yaparsa yapsın, asla çığlık atmayacaktım. Düşmana bu zevki asla tattırmayacaktım.

Beelzebub, kapıyı koruyan iblise parmaklarını şıklattı. Bu, Skull Forest'ta bana saldıran iblisin aynısıydı. "Buradaki arkadaşımın çok keskin dişleri var," dedi. "Sanırım onları kullanma zamanı geldi."

"Uzun zaman oldu, domuz suratlı," diye hırıltılı bir sesle gülümsedim, ama yüzüm o kadar şişmişti ki, bunu anlayabileceğinden emin değildim.

İblis hızla yanıma geldi, öfkeli bakışları beni yakıp kavurduktan sonra Beelzebub'a yöneldi. B başını sallayarak iblise devam etmesini işaret etti.

Domuz suratlı sol elimi yakaladı, küçük parmağımı ağzına soktu ve *mmm* diye bir ses çıkararak emdi.

"Yap şunu," dedi Beelzebub.

O parmağımın eklemine ısırıldığı anda kendimi hazırladım, keskin dişleri derimi ve etimi parçaladı. Keskin bir acı avucumu kesip koluma yayılırken dişlerimi sıktım. Kemik kırılma sesi mide bulandırıcıydı, ısırıktan sonra başını yana çevirip kopardı. Elimden kan yere döküldü.

"Ye onu," dedi Beelzebub.

İblis yüksek sesle çiğnedi.

"Domuzlar her şeyi yer," diye boğuk bir sesle söyledim. "Tabii ki, açsan, afiyet olsun."

Bana kanlı dişleriyle alaycı bir gülümseme attı.

Ben de ona aynı şekilde sırtarak karşılık verdim. "Şaka sana. Ben onunla burnumu karıştırırım."

Beelzebub yine çenemi yakaladı. "Komik olduğunu mu sanıyorsun? Kaç parmağını kaybetmek istersin?"

Hepsini, orospu çocuğu.

Lucifer benim yaratıcım, arkadaşım, ailemdi. O benim her şeyimdi. Ona olan sevgim tarif edilemez, sarsılmazdı. Kralımı ihanet etmektense ölmeyi tercih ederdim, ona zarar verecekleri bir fırsat vermektense.

Ağzımı sıkı kapalı tuttum ve içimde yanan nefreti bastırdım. Onlara Luci'nin tahtını ele geçirmek için ihtiyaç duydukları silahı asla vermeyecektim. Asla.

Beelzebub kıkırdadı. "Lucifer için ölürsün, değil mi?" sanki aklımı okumuş gibi dedi. "Sana asla aynı şeyi vermeyen birine bu kadar sadık olmak. Keşke gerçeği bilseydin." Pençelerini şişmiş yüzümde hafifçe gezdirdi. "Keşke onun yaptıklarını bilseydin..."

"Beelzebub," diye bir kadın sesi keskin bir şekilde seslendi.

Bütün vücudum kaskatı kesildi. Seraphina. Tabii ki oydu. Biliyordum, değil mi? Hayaletler Oldwood Ormanı'nda ortaya çıkmadan önce bile. Cehennemde Verahn saldırısı olmuştu, bu bir uyarı olmalıydı. Domuz suratlı adam ve arkadaşları bana saldırdıktan sonra ortadan kaybolması, ancak çok güçlü biri tarafından yapılabilecek bir şeydi. Ama en büyük uyarı işareti, Lothar'ın garip davranmaya başlaması olmalıydı. Lucifer'in Lothar'da kilitlediği duyguları yavaş yavaş ortaya çıkararak, ikimizi de kasten yıkmaya çalışıyordu. Ona hatırlatmaya çalışıyordu. Evet. Onun yaptığını şüphelenmiştim, ama bunun doğru olamayacağına kendimi ikna etmeye çalışmışım. Lucifer, ihtiyacımız olan bilgileri meleklerden alamayınca, kendime onun hala kilitli olması gerektiğini, Cennet'teki hapishanesinden kaçmasının imkansız olduğunu söyledim.

—ama işte buradaydı.

Uzun hayatımda hiç bu kadar soğuk ve kalpsiz bir varlıkla karşılaşmamıştım. Bugün ölecektim, ama o bana o kadar korkunç işkenceler çektirecek ki, önce aklımı kaçıracağımdan neredeyse emindim.

"Hayaletler mi?" diye sordu B.

"Anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdiler. Onları serbest bıraktım," dedi. Beelzebub rahatlamış görünüyordu. Onlar tarafından buraya getirilmiş ve

onlar tarafından dokunulduğumda, nedenini anladım. Ama eğer onlar özgürdü ve şimdi en yüksek teklifi verene satılacaklarsa, başımız ciddi beladaydı.

"Uzun zaman oldu, Roxana." Soğuk bakışları beni iliklerime kadar ürpertti. "Çok uzun, değil mi? Ellerimi kirletmeden tüm bunları halletmeyi ummuştum, ama ne yazık ki Poe ve Tarrant sandıkları kadar zeki değillerdi ve Beelzebub cehennemden kaçmak zorunda kaldığına göre, her şeyi kendim yapmak zorunda kalacağım gibi görünüyor."

Beelzebub'un dayaklarından sonra içinde bulunduğum duruma rağmen, onun önünde zayıf görünmeyi reddederek çenemi dik tuttum.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Senin için eğlenceli bir gün planladık, Roxy. Başlamak için sabırsızlanıyorum." Açık elinin üzerinde bir küre belirdi. Çapı en az bir metre olana kadar giderek büyüdü. Görünmez bir bariyerin arkasında siyah dumanlar kıvrılıyordu. Duman incelmeye başlayıp tamamen dağılınca Sera, "İzlemeye devam et," dedi.

Kuledeki odam göründü. Lothar'ı görünce bağlarımdan kurtulmaya çalıştım. Elleri kesik ve kanlıydı, saçları dağınıktı, göğsü inip kalkıyordu. Sonra başını kaldırdı, gözlerini kırıştırdı, kırmızı parlayan gözleri doğrudan bana bakıyordu.

"Bak, seni gördü," dedi Seraphina.

Lothar'ın ağzı sessiz bir kükremeye açıldı. Küreye doğru koştu, ona çarptı, sonra yumruklarını tekrar tekrar ona vurdu.

"Dur," diye bağırdım, parmak eklemleri yarılınca. "Lothar, lütfen. Durmalısın."

Sera kıkırdadı. "Birbirinizi görebilirsiniz, ama o sizi duyamaz." Başını yana eğdi. "Sence onu ne kadar zorlayabiliriz? Tamamen çöküp, senin ve Lucifer'in ona yaptıklarının gerçeği bir kabus gibi geri gelene kadar ne kadar zaman geçmesi gerekir?"

"Yapma," diye boğuk bir sesle söyledim. "Lütfen."

"Konuşuyor," dedi. "Ama ne yazık ki, yeterince çabuk değil." Başını salladı. "Beni aldattığını hatırlıyor musun? Beni hapse attırdığını hatırlıyor musun? Yüzyıllar boyunca tek başına çürümeye terk ettiğinizi. Bu cezasız kalamaz, Roxana, bunu bilmelisin."

Aklını kaçırmıştı. Onun hapse girmesiyle benim hiçbir ilgim yoktu, Lucifer'in de yoktu. Yakalanması kendi hatasıydı.

"Ne olacak? Uzun zaman önce yapmam gerektiği gibi Lucifer'i devirmeme yardım edecek misin, yoksa eşinin ruhunu ikiye mi böleceksin?"

Bana zarar verecekler ve Lothar'a izlettireceklerdi. Ben yapmayacağım için onu zorlayacaklardı. Bağlarımı çekerek kurtulmaya çalıştım.

Her iki seçenek de düşünülemezdi. Lucifer tahtını kaybederse, tüm alemlerde dalgalanmalar hissedilecek, Cennet ile Cehennem arasındaki denge bozulacak ve her şey kaosa sürüklenecekti.

Lothar'ın çılgın, panik dolu bakışlarını küre aracılığıyla karşıladım ve ne kadar üzgün olduğumu anlatmaya çalıştım. Ağzını açarak yine sessiz bir kükreme attı. Sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzüldü. Ben bunu atlatamayacaktım, ama Lothar atlatacaktı. Lucifer onu yeniden bir araya getirecekti, buna inanmak zorundaydım. Bundan sonra ne kadar yıkılmış olursa olsun, Lucifer'in beni ve Lothar'ı sevdiğini biliyordum, ikimiz de onun yaratıklarıydık ve Lothar'ın acı çekmesine izin vermezdi.

Ben ağzımı sıkıca kapalı tutarak ona istediğini vermeyi reddedince Seraphina domuz suratlıya başını salladı ve iblis öne çıktı, elimi kaldırdı, yüzük parmağıma ağzına soktu ve çiğnedi, bir sonraki parmağıma da kopardı. Lothar, kürenin diğer tarafında öfkeyle patladı. Damarları şişmiş, dişleri uzamış, sessizce kükreyerek kürenin yüzeyine defalarca çarptı ve bana ulaşmak için tekrar tekrar denedi.

"Biraz daha yaratıcı olmanın zamanı geldi," dedi Seraphina, mükemmel dudaklarında ürpertici bir gülümseme belirdi. "Ama önce." Beelzebub'a tanrılar tarafından yapılmış bir bıçak uzattı; yıllar önce beni kesip neredeyse öldüren yarayı açtığı bıçakla aynıydı. Yarayı tekrar acı verici ve kanayan hale getiren şeyin onun kaçıışı olduğundan hiç şüphem yoktu. "O parmakların tekrar çıkmamasını sağlayalım."

Beelzebub bıçağı aldı ve bıçağın düz tarafını kanlı kütüklerin üzerine bastırdı. Dişlerimi sıktım, Cennet'in yarattığı silahın zehirli gücü Cehennem'de doğmuş bedenime yayılırken titredim. Acı, onlara olan nefretimi daha da alevlendirdi. Gülümsedim, hala çılgılık atmayı reddediyordum.

Sera'nın öfkesi arttı. İyi, belki öfkesi o kadar artar ki, daha çabuk tükenir.

İşkence başladığında gözlerimi kapattım, böylece Lothar'ı ve bunun ona yaptıklarını göremezdim.

Bunun onu ne kadar incittiğini görürsem, bu beni zayıflatırdı ve ben dayanmam gerekiyordu, çünkü tüm zorluklara rağmen pes edip ölmeyecektim.

Lothar

Dizlerim yere çarptı, parçalanmış ellerimden kan fayanslara damladı. Nefes nefese, kırmızı öfkeyi gözlerimden silip, yıkılmış odayı süzdüm. Etrafımda dumanlar dolaşıyordu. Duvarlar kömürleşmiş, mobilyalar küle dönmüştü. Bu durumda, canavar ve ben mükemmel bir uyum içindeydik. Bu odadan kaçmak için savaşıştık, lanet olası bu odayı yakıp kül etmek için cehennem ateşimi kullanmaya kadar gitmiştik, Roxy'ye ulaşmak için her şeyi yapardık, onlar onu acımasızca işkence ederken. Küre yok olduktan sonra bile durmamıştım.

Bunun ne kadar zaman önce olduğunu bilmiyordum. Öfke ve korku o kadar baskındı ki, en son ne zaman mantıklı düşünebildiğimi ya da şu anda bunu nasıl başardığımı bile bilmiyordum, dürüst olmak gerekirse. Düşünmek zorundaydım. Roxy'ye yardım etmenin tek yolu buydu. Canavar içimde hırlıyor ve savaşıyordu ve onu daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyordum.

Beelzebub'un dövüp kesmesini, yüzme havuzundaki o lanet iblisin Roxy'yi ısırmasını izlemek zorunda kalmak ve bunu durdurmak, ona yardım etmek için hiçbir şey yapamamak, akıl sağlığımın dayanabileceğinden fazlasıydı.

Evet, tatlı ve küçüktü, kırılması kolay görünüyordu, ama boyutuna rağmen Roxy, vahşi ve acımasız bir savaşıydı. Güçlüydü, inanılmaz derecede kuvvetliydi ve aşırı derecede sadıktı, bu da ölçülemez acılara ve işkencelere dayanıp bir milim bile geri adım atmayacağı anlamına geliyordu. Beelzebub ve onunla birlikte olan kaltak ne yaparsa yapsın, onu kırmaya yetmezdi. Hiçbir şey onu Lucifer'i devirmelerine yardım etmeye ikna edemezdi. Bu asla olmazdı. Roxy bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Bu yüzden ben de çok korkuyordum.

Şu anda ona ne yapıyorlar? Ona ne kadar acı çektirecekler?

Bir kükremeyle, pençelerimi uzatarak tekrar kapıya koştum ve tüm gücümle kapıyı parçalamaya çalıştım, ama ne yaparsam yapayım kapı açılmadı ve penceredeki cam kırılmadı.

Lucifer'i defalarca çağırmaya çalıştım, ama gelmedi.

Bir sandalyeyi kaldırıp pencereye fırlattım, sonra ona doğru koştum ve geriye fırladım, odanın diğer ucuna kadar savruldum.

Kükreyerek başımın iki yanını tuttum.

Daha ne kadar dayanabilirdi?

Bölüm Yirmi Üç

Roxy

Sera işkencemi devralalı birkaç gün geçmişti. B'ye benim telefonumu kullanmasını ve benim kimliğimi taklit ederek Lucifer'e bir gecikme olduğunu, bir süre ulaşamayacağımı ve yakında iletişime geçeceğimi söyleyen bir mesaj atmasını söylemişti.

Lucifer bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı ve beni ya da hizmetçilerini bulmak isterse bulabilirdi. Gerçek bir tehlikeye girdiğimizi anlardı. Bu da şu anda burada olmamasının bir nedeni olduğu anlamına geliyordu, sadece onun bildiği ve benim güvenmem gereken bir neden.

Uzun süredir bu tahta rafa zincirlenmiş, aynı dik pozisyonda kaldığım için kaslarım seğiriyor ve kramp giriyordu. Sera'nın paslı eski bir bıçakla etime kestiği yaralar, üzerine zehirli bir sıvı sürdüğü için iyileşmiyordu ve sürekli zonklayarak iltihaplanmaya başlamıştı.

Uyluklarım titriyordu, vücudum hayatımda hiç olmadığı kadar zayıflamıştı, ama en azından iç yaralarımın iyileşmeye başladığını hissedebiliyordum.

Seraphina aramızdaki mesafeyi kapatıp gözlerimin içine derinlemesine bakarken çenemi kaldırdım. O, bana vermeyi reddettiğim bilgileri bulmak için daha derine inmeye çalışırken bilinçaltımda bir çekişme hissettim. Asla bulamayacaktı. Böyle bir an için hazırlanmak, zihnimi güçlendirmek için yüzyıllarım vardı. Benden istediği her şey, Lucifer hakkında arzuladığı tüm bilgiler, benim yarattığım bir kasada kilitliydi ve benden başka hiç kimse ulaşamazdı.

"Bir zamanlar arkadaş olabileceğimizi ummuştum. Kolay kolay güvenmem, ama sana ve Lucifer'e güvenmişim, ve ikiniz de bana ihanet ettiniz."

Saçmalık. Hapsedildiği süre boyunca, çarpık zihni tarihi yeniden yazmıştı.

"Senin yüzünden düştüm, senin yüzünden cennetteki yerimi kaybettim. Affedilmek istiyorsan, suçlarının bedelini ödemelisin, Roxy."

Affetmesini güneşin parlamadığı bir yere sokabilirdi. O, hain ve onursuz bir kaltak olduğu için düştü. Bunun benimle veya Lucifer'le hiçbir ilgisi yoktu.

"Sıradaki aşamaya geçme zamanı," dedi ve başını yana eğerek yüzümü inceledi. "Gerçekten çok güzelsin... yani, öyleydin." Gülümsedi. "Lucifer'in sende ne bulduğunu, seni neden bu kadar özel gördüğünü hiç anlayamadım, Roxana. Belki de bundan sonra olacaklardan sağ çıkarsan, bunu öğrenme fırsatım olur?"

Kolayca nefret etmem ve bende bu duyguyu uyandırabilenlerin sayısı azdı, ama bu kaltağı anlaşılmaz bir şekilde nefret ediyordum. Sırf acımasızlık için acımasızlık yapmak benim tarzım değildi ve Seraphina şimdiye kadar karşılaştığım en acımasız varlıklardan biriydi.

"Lucifer seni neden bu kadar çok seviyor?" diye devam etti. "Kader neden senin eşin olarak bu kadar yakışıklı ve güçlü bir erkeği seçti?" Boğuk bir kahkaha attı. "Ah... doğru ya, sen aslında hiç çiftleşmedin, değil mi? Onunla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorsun." Eğildi, ağzı kulağıma bir santim uzaklıktaydı. "Ben biliyorum." Kulağıma sertçe ısırıldı, sonra yaladı. "Ama sen de gördün, değil mi? Bizi yakaladığında neyi kaçırdığını gördün." Başını kaldırdı, sözlerinin neden olduğu acıyı görünce gözleri şeytani bir zevkle parladı.

Bunu saklamaya çalıştım, ama başaramadım ve o bir anlık zayıflık gösterisi onun için yeterliydi.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onun sadakatsizliğini hiç unutmadın, değil mi? Onun acı çekmesini izlemekten zevk aldın. Küçük avınız sırasında onun gözlerinin önünde yavaş yavaş parçalanmasını izlemekten zevk aldın," dedi, soğuk nefesi yanağıma okşadı.

Ne haltlardan bahsediyordu bu kadın?

Gözleri dramatik bir şekilde büyüdü. "Aman Tanrım, bilmiyor musun?" "Neyi bilmiyorum?" kendimi tutamayıp sertçe sordum.

Sera zaferle gülümsedi. "Fark etmediğine inanamıyorum." Yavaşça etrafımda dolaştı. "Gözlerinin sürekli kırmızı parlaması, sürekli homurdanması, derisinin altında özgür olmak isteyen canavarın kıvranması."

Haklıydı, Lothar tam da öyle davranıyordu. Kontrolünü ne kadar zor tuttuğunu görmüştüm, ama bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum. Aramıza biraz mesafe koymazsam geçmişimizin gerçeğinin yeniden ortaya çıkma tehlikesi olduğunu ve bunun onu rahatsız ettiğini düşünmüştüm, ama Sera başka bir şey demek istiyordu, değil mi?

"Lothar bilmiyor olsa da, onun canavarı senin gerçekte kim olduğunu biliyor," dedi Sera sonunda, benim sormadığım soruyu cevaplayarak. "Lucifer, Lothar'ın anılarını bastırmış olabilir, ama kaderi durduramaz. Yüzyıllardır eşinden ayrı kalan bir canavarın içgüdülerini bastıramaz, ya da böyle bir işkencenin bir cehennem köpeğinin hayvan tarafına verebileceği zararı, *senin* cehennem köpeğine verdiği zararı bastıramaz."

Söylediklerine, Lothar'ın yaşadıklarına midem bulandı. Tanrım. Şu anda çok kafası karışık olmalı. Lothar'ın davranışları, garip tavırları, Sera'nın söylediklerine inanmamak imkansızdı. O parçalanıyordu ve ben onunla canavarı arasındaki çatlağı görmemiştim.

Sera katalizör olmuştu. Hapishanesinden kaçtığında onu kendini yok etme yoluna sokan oydu ve onun yanında olduğumda tekrar mücadele etmeye başlamamın, tekrar bu kadar öfke duymamın sebebi oydu. "Bunu bize sen yaptın," dedim.

"Bu senin hak ettiğin bir şey. Suçlu olan sadece sensin." Bakışları keskinleşti. "Senin yüzünden, o ikiye bölünüyor, Roxy. İki ayrı ruh. Canavar, kadınına ulaşmak için savaşıyor, bu, kendini kurtarmak anlamına gelse bile. Sonunda başardığında ne olacağını düşünüyorsun? Canavar ikisini de kontrol altına aldığında ve ben Lothar'ı o kuleden kurtardığımda ne yapacağını düşünüyorsun?" Eğilip, kanla ıslanmış ve birbirine yapışmış saçlarımı kulağımın arkasına itti. "Sonunda sana ulaştığında ne yapacağını düşünüyorsun?"

Tanrım. Kalbim göğsüme çarptı. "Lütfen, yapma," boğazım kuruyarak söyledim. "Lütfen, Sera, ona bunu yapma." Hiç yalvarmamıştım, ama ona bunu yapmasını engellemek için gerekirse yalvarırdım.

"Bana istediğimi verecek misin?"

Öfkeden çılgılık atmak istedim. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Ama ona Lucifer'i alt etmek için gerekli olan şeyi veremezdim. Bunu yapmak, sadece onu ve beni etkilemekle kalmayacaktı.

"Hayır mı? O zaman canavarı serbest bırakıp ona ödülünü sunmanın zamanı geldi, tam burada, alması için." Elini kaldırdı ve küre tekrar ortaya çıktı, bana kuledaki Lothar'ı gösterdi.

Çıplaktı ve tamamen vahşi görünüyordu. Beelzebub ve Sera'nın bana işkence etmesini izlemişti. Bana yaptıkları her kesik ve ısırik, her kırık, her sapkın kötülüğü görmüştü. Bu olurken, defalarca köpekten insan formuna dönüşmüş, giysilerini ve kontrolünü parçalamıştı. Ve şimdi beni görür görmez, gözleri altın ve kırmızı arasında parlamaya başladı, vücudu sarsıldı ve büküldü. Ön kolları ve uyluklarında tüyler çıktı, ayakları uzadı ve dişleri dışarı çıktı, daha önce gördüğümde daha uzun ve daha vahşi görünüyordular. Artık tamamen Lothar değildi, tamamen köpek de değildi, başka bir şeydi.

Lothar'ın bununla mücadele ettiğini görebiliyordum, ama kırılmanın eşiğindeydi, onu tamamen uçurumun kenarına itmek için fazla bir şey gerekmezdi.

Sera, odanın diğer ucunda sessizce bizi izleyen ve dinleyen Beelzebub'a parmağını kıvırdı. Devasa iblis, sert yüz hatlarında beklenti dolu bir ifadeyle büyük adımlarla yaklaştı. Sera elini uzattı ve Beelzebub bıçağını eline koydu. Sera etrafımda daire çizerek arkamda durdu, sonra kolunu boynuma doladı, çenemi tuttu ve başımı yana doğru çekti. "Bak, bizi izliyor," dedi kulağıma.

Yukarı baktım ve gözleri benimkilere kilitlendi, öfke, korku ve acı doluydu. Dişlerimi sıktım ve dayanmaya çalıştım, Lothar'ın iyi olacağına, ne olursa olsun bunu atlatacağına inanmaya çalıştım.

"Bir kez kırılırsa, tekrar bir araya getirilebileceğinden emin değilim," dedi sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Konuşmak ve ikinizi sonsuz acıdan kurtarmak için son şansınız."

Lothar tanıdığım en güçlü erkekti. Eğer kırılırsa, geri dönüş yolunu bulurdu. Bulurdu. Şimdi buna her zamankinden daha fazla inanmak zorundaydım, çünkü Lucifer'i ihanet etmekten, Sera'ya istediği her şeyi vermekten ve Cehennem'in düşmesine izin vermekten, tüm alemlerin kaos ve yıkıma sürüklenmesine izin vermekten bir saniye uzaktaydım.

"Hâlâ hayır mı?" dedi.

Ağzımı sıkıca kapattım.

"Peki." Bıçağı cildime bastırdı.

Bunu yapar yapmaz Lothar aklını kaçırdı. Küreden onun kükremesini duyamıyordum, ama göğsü genişlemeye devam ediyordu ve ağzı sonuna kadar açılmıştı, boğazındaki damarlar ve tendonlar bu kuvvetten dolayı şişmişti.

Sera bıçağı indirdi ve ben, bıçağı köprücük kemiğimin hemen altındaki derime sürerken dişlerimi sıktım. Kan hemen yüzeye çıktı ve göğsümden aşağı aktı.

"Yala," dedi Beelzebub'a.

O kıkırdadı ve eğilerek çıplak tenime dilini sürerek kanımı yaladı. Lothar'ın daha önce kontrolünü kaybettiğini sanmıştım. Hiç de öyle değildi. Omuzlarında daha fazla kürk çıktı ve pençeleri tırnaklarının yerini aldı.

Gözleri altın sarısı ve kırmızı arasında defalarca parıldarken başını tuttu, sonra sonunda durdu.

Altın rengi kaybolmuştu. Kan kırmızısı irisler kalmıştı, bana bakıyordu

Canavar kontrolü ele geçirmişti.

"Hadi gel, canavar," dedi Sera ve elini dikkatsizce salladı.

O bunu yapar yapmaz, Lothar'ın başı kapıya döndü.

başını geriye eğdi ve onun uluduğunu duymama gerek kalmadan anladım, sonra ortadan kayboldu.

Siktir. Sera onu serbest

bırakmıştı. Bana geliyordu.

Çıplak ve kirliydim, işkence sehpası yerine, onun kalesinin altındaki bir hücreye tıkılmıştım, demir parmaklıklar beni çaresizce tutuyordu.

Sera, ihanet olarak gördüğü şey için Lothar'ı ve beni yok etmek istiyordu. Lothar'ın beni paramparça etmesini istiyordu ve eğer kontrolünü geri kazanmayı başarsa, yaptıklarının bilinciyle yaşamasına izin vermek istiyordu. Acı çekmemizi istiyordu, ama en çok cezalandırmak istediği kişi Lucifer'di.

Bunun olmasına izin veremezdim. Lothar'a veya Lucifer'e zarar vermesine izin veremezdim, ne pahasına olursa olsun.

Uzaklarda bir uluma yankılandı.

Lothar yakındaydı ve hızla yaklaşıyordu. Beni bulmak için tek ihtiyacı olan şey kokumdu ve günlerdir odamda kilitli kalmıştı, etrafında sadece benim kokum vardı. Sera onu kuleden serbest bırakmadan önce bile tam olarak nerede olduğumu biliyordu.

Sera odaya girip bizi ayıran parmaklıklara doğru yürürken, içimi kaplayan ağırları ve acıları görmezden gelerek ayağa kalktım.

"Heyecanlı mısın? Lothar ile yeniden bir araya gelmek üzeresin." Gözleri sapkın bir zevkle parlıyordu. "O büyük pençeleri ve çok uzun dişleri var, sence sana önce hangisini kullanacak? Görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir uluma daha duyuldu. Daha yakından.

Yukarıdan odun parçalanma sesi yankılandı.

"O burada." Sera'nın gözlerinde heyecan parlıyordu. "İyi eğlenceler," dedi, sonra odayı geçip bir kapıdan çıktı. Kapıyı kapattığı anda, kapı kayboldu ve duvarlarla kusursuz bir şekilde birleşti.

Sinirlerim titriyordu. Yaralıydim, ama hala güçlüydim. Ne olursa olsun, dayanabilirdim. Dayanabilirdim.

Yüksek, boş bir gürültüyle, odanın karşısındaki çelik kapı bükülmeden bir an önce, kendimi parmaklıklara tutunarak hazırladım. Bir gürültü daha duyuldu, çelik biraz daha esnedi ve sonra kapı patlayarak açıldı.

Nefesimi keserek, sonunda onu canlı canlı gördüğümde tüylerim diken diken oldu. Kocaman biriydi. Vücudu her zamanki gibi güçlü ve kaslıydı, ama şimdi omuzlarında, uyluklarında ve ön kollarında tüyler vardı. Yüzü sevdiğim yüzüydü, ama kaşları daha kalındı ve dişleri daha uzundu.

Gözleri bana kilitlendi, sonra odanın karşısına atladı ve beni yakalamaya çalışarak parmaklıkların arasından elini uzattı.

Geriye doğru sendeledim. "Lothar?"

O hırladı ve bana çılgınca saldırdı.

"Orada olduğunu biliyorum," dedim. "Bana zarar vermek istemediğini biliyorum. Savaşmana ihtiyacım var. Benim için savaşmana ihtiyacım var. Bana geri dön."

Başını geriye eğdi ve uludu, beni duymuyordu, anlamıyordu. Ona yaklaşmaya çalıştım ama hala ulaşamayacağım bir mesafedeydim, böylece onu dinlemesini sağlayabilirdim.

"Lothar," diye daha yüksek sesle bağırdım. "Beni dinle." Bana pençeli ellerini sallamayı bıraktı ve hareketsiz kaldı. Kırmızı gözleri yanan, yırtıcı ve tamamen kararlıydı. "İşte böyle. Sesimi dinle. Lothar geri dönmeli, onun geri dönmesine izin vermelisin."

Gözleri bir anlığına altın rengine döndü, sonra tekrar eski haline döndü.

"Mücadele ettiğini biliyorum Loth, pes etme, tamam mı? Sana burada ihtiyacım var.

Geri gelmeni istiyorum..."

Metalik bir kilidin açılma sesi beni olduğum yerde dondu. Bakışlarım kapı açılırken kapıya kaydı.

Siktir.

Canavar tereddüt etmedi, içeri daldı ve doğrudan bana doğru geldi, aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni o kadar güçlü bir şekilde duvara çarptı ki, kaburgalarımı kırmadığına şaşırdım. Nefes nefese kaldım ve uzanarak yüzünü tuttum, vahşi, kırmızı bakışlarını yakaladım. "Lothar," diye bağırdım. "Geri dön, hemen şimdi!"

Bir başka altın rengi parlama daha oldu, ama yine sadece bir saniye sürdü.

Burnunu çıplak omzumda gezdirdi ve içinden derin bir gürültü geldi. "Benim dişim. *Benim*," dedi bozuk ve anlaşılmaz bir sesle, sonra yüzüme kükredi.

Lanet olsun.

Kalbim deli gibi çarpıyordu, o ise tekrar kokumu aldı, sonra omzumu ısırdı ve cildimi yaladı. Başını geriye attı, bakışları Sera'nın üst kolumda açtığı derin kesiklerden birine kilitlendi ve sanki onu korkutup yok edebilecekmiş gibi ona hırladı.

Yarayı yaladı. "Seni iyileştireceğim," dedi sertçe ve beni tekrar yaladı, beni korumak için içgüdüleri onun dikkatini dağıttı.

Tamam, belki her şey yoluna girerdi? Bir sonraki adımımı düşünürken onun dikkatini yaralarım odaklayabilirsem... Sertleşmiş penisi sıkıca kenetlediğim uyluklarımın arasına giriyordu.

Siktir.

"Lothar?"

Kafasını havaya kaldırdı ve gözleri altın rengi parladı. "Roxy," diye homurdandı, kafası karışmış ve korkmuş gibiydi, sonra altın rengi gözleri tekrar kayboldu. "Eş," dedi sonra, sesi tekrar canavara döndü. "Sahip ol," dedi ve sert penisini karnıma sürttü.

Başı aniden geriye doğru sıçradı, çenesi köpek burnuna uzarken ağzı açıldı, sonra geri çekildi ve normale döndü. Dişleri geriye kaydı, sonra tekrar dışarı çıktı. Lothar tam oradaydı, yüzeyin hemen altında, ve elinden gelen her şeyle savaşıyordu, ama canavar güçlüydü — ve şu anda, onun o kısmı, kim olduğumu bilen ve çok uzun zamandır acımasızca bastırılmış olan kısmı, kazanıyordu.

Yine de Lothar'ın beni duyabildiğinden emindim.

"Ne olursa olsun," dedim, yüzünün iki yanını tutup gözlerime bakmasını sağlayarak, "sorun yok. Ben iyi olacağım. Bu senin hatan değil, bunların hiçbiri senin hatan değil."

Onu sakinleştirmeye çalışırken, zihnimde Lucifer'i çağırdım, gelip bunu durdurması için yalvardım.

Lothar'ın gözleri yine altın rengi parladı ve acı dolu bir çığlık atarak geri çekildi ve dizlerinin üzerine çöktü. Başını geriye eğdi ve bana baktı. "Roxy?" Kafasını salladı, yüzünde karışıklık, farkındalık, ihanet, kalp kırıklığı gibi duygular belirdi ve tanrılar, bunu hissettim, sanki o anda yaşadığı her şey doğrudan göğsüme saplanmış gibiydi.

"Lothar, buradayım. Benimle kal."

Kükreyerek başını tuttu, ama tekrar yukarı baktığımda, gitmişti. Canavar ayağa fırladı ve beni kendine doğru çekti, bacaklarımı beline doladı. Ona karşı koymadım, bunu bana zorla yaptığını düşünmesine asla izin veremezdim. Canavarı,

eşini sahiplenme içgüdüğü. Ben onun eşiydim, onun kadınıydım, ondan çok uzun süre uzak tutulmuştum.

Kollarımı boynuna doladığımda yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "Sorun yok," dedim tekrar. "Yapabilirsin. Beni sahiplenebilirsin." Alternatif, onunla savaşmaktı ve onun bu halindeyken, kaybetme ihtimalim yüksekti. Bunun sonucu yıkıcı olurdu. Lothar'a bunu yapamazdım.

Hırlayarak yüzünü boynuma dayadı. "Kedicik," diye tiz bir sesle konuştu, Lothar yine ortaya çıkmıştı. "Ben... özür dilerim." Sonra yine hırladı.

Başını kaldırdığında, gözleri kırmızı, sonra altın rengi parlıyordu, canavar ve köpek içlerinde savaşırken tek bir renkte kalmıyordu. Lothar dehşete kapılmıştı, olanlardan, engelleyemediği şeylerden çok korkuyor olmalıydı.

Lucifer'in bunu durdurmayacağını anladığımda içimi acı kapladı. Tanrım, bu çok acı vericiydi. Belki de bunun bir nedeni vardı, o anda daha büyük bir iyilik için. Ama ben daha büyük iyiliği umursamıyordum. Tek umursadığım Lothar ve bunun ona ne yapacağıydı.

"Sorun yok. Ben seninim," diye tekrar boğuk bir sesle söyledim, ona ihtiyacı olan izni vererek. "Seninim, beni al. Beni, eşini al."

Kalın penisinin başı bacaklarımın arasında dürtünce göğsü benimkine çarptı. Daha sıkı sarıldım, beni duvara sertçe bastırırken kendimi hazırladım, sonra içime girdi.

Bu saldırıya karşı çığlık attım. Lothar her yerinden kocaman biriydi ve başka biri olsaydım, ikiye bölünmüş olurdum. Ama ben cehennem doğumluydum ve en önemlisi, onun için yaratılmıştım. O, sanki hiç kontrolü yokmuş gibi, o anda olduğu gibi bir hayvan gibi beni sahiplenmekten başka seçeneği yokmuş gibi, bana çılgınca girerken ben sıkı sıkı tutundum. Boğazımı, omzumu yalayıp ısırırken hırladı ve ben yapabileceğim tek şeyi yaptım, mümkün olan her şekilde teslim oldum ve ona sarıldım, nefes nefese kalmamı ve acı çığlıklarımı bastırarak, bildiğim tek yolla onu sakinleştirmeye çalıştım.

Lothar bana asla zarar vermezdi. Bana zorla sahip olmazdı ve ben de Seraphina'nın kazanmasına, ikimizi de bu şekilde incitmesine izin vermedim.

Bu onun suçu değildi, Sera'nın suçuydu ve o kaltak bunun bedelini ödeyecekti.

"D-duramıyorum," dedi sertçe yanağıma. "Oh lanet olsun, kedicik, d-duramıyorum."

Lothar benimle konuşurken, canavar ikimizi de sahipleniyordu. Kollarımı boynuna daha sıkı doladım ve ağzımı kulağına dayadım. "Durmana gerek yok. Durmanı istemiyorum, aşkım," dedim, yüzümden daha fazla gözyaşı akarken. "Her şey yoluna girecek," dedim, onu sakinleştirmeye, bu durumu atlatmasına, ikimizin de bu durumu atlatmasına yardımcı olmaya çalışarak, ama söylediklerimin doğru olup olmadığını bilmeden.

Başını kaldırdı ve kırmızı gözleri benimkilere çarptı. "Eş," dedi canavar, ama sesi daha yumuşaktı. "Eşim."

"Evet," dedim ve tekrar yüzünü tuttum. "Ben seninim."

Yüzünü benim yüzüme sürterek kokusuyla beni işaretledi ve itişlerinin şiddetini azalttı. "Eşimizi incitmek istemeyiz," dedi ve başparmağını yanağımda gezdirdi.

Lothar bir şekilde canavara ulaşıyordu, iletişim kuruyorlardı.

"Eşin bunu takdir ediyor," dedim. "Bu çok daha iyi hissettiriyor." Ve tüm bu durum ne kadar berbat olsa da, gerçekten daha iyi hissettiriyordu. İlk girişinin verdiği acı gitmişti ve yerine yavaşça yayılan bir sıcaklık, karnımdan ve bacaklarımın arasından yayılıyordu. Bu, içimde giderek artan bir zevkti. Nefesimi tuttum, ama bu sefer onu bastırmadım, çünkü bu iyi bir zevkti.

Canavar inledi. "Eşin iyi hissettiriyor. Güzel kokuyor." Derinlemesine girdi ve kalçalarını sürttü, nefes nefese kalarak hızlandı. "Eşinin gelmesini istiyoruz," dedi ve kalçalarını tekrar bana sürttü. "Eşinin bizimle gelmesini istiyoruz."

Biz. Bu, canavar hala baskın olsa bile, ikisinin de şu anda burada olduğu anlamına geliyordu.

Yaralarım ve henüz iyileşmemiş bedenime rağmen, Lothar ile çiftleşmek için en son isteyeceğim yol olmasına rağmen, içimi bir sıcaklık kapladı ve karnımın derinliklerinde zevk dalgaları yükseldi. Lothar içimde kalınlaşmaya başlayıp beni sınırlarıma kadar gerdiğinde uyluklarım titredi. O tekrar tekrar derinlemesine girerken ben omuzlarına sarıldım.

Sonra dışarı çıkmaya çalıştığında, kalçalarını onunla birlikte öne doğru çekildi. Anında denemeyi bıraktı ve yerine geri itti, nefes nefese kalçalarını benimkilere doğru yuvarladı.

"Bizi hisset," dedi sertçe. "Bağımızı hisset."

"Hissediyorum," diye inledim. Tanrım, birbirimize kilitlenmiştik.

Bana daha güçlü bir şekilde sürtündü ve sıcak tohum içime fıskırarak beni doldurdu. Çığlık attım, kollarımı ve bacaklarımı ona daha şiddetle doladım, hem canavara hem de Lothar'a istediklerini, ihtiyaçlarını verdim ve onunla birlikte şiddetle boşaldım. Nefes nefese kaldım, o da inledi, birbirimize sürtünerek, birbirimize kilitlenmiş, orgazmlarımız hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Ağzını omzuma sürükledi, emdi, öptü, cildimi yaladı. Ne olacağını biliyordum ve bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

Dişlerini bana geçirdi ve vahşi bir çılgınlıkla patladı. Çeneleri etime daha derine battı ve heyecanla omzumu parçaladı. Lothar için durumu daha da kötüleştirmek istemediğimden, acı çığlığımı geri tuttum. Sonunda beni bıraktığında, ısırıldığı yeri yaladı ve kanamayı durdurdu, ama bu yara farklıydı, bu, onun salyasının iyileştiremediği tek yaraydı. Herkesin benim ona ait olduğumu bilmesi için, bu yara sonsuza kadar kalacaktı.

O olduğu yerde kaldı, beni sıkıca tuttu, biz hala birbirimize kenetlenmişken içinden düşük bir gürültü sesi geliyordu.

Birkaç dakika geçti, sonunda düğümü beni bıraktı ve penisini çekebildi.

Ancak saniyeler geçmesine rağmen kıpırdamadı. Konuşmadı da, sadece orada nefes nefese durdu, iri vücudu titriyordu, her kas granit gibi sertti.

"Lothar?" diye fısıldadım.

Sanki adını bağırmışım gibi sıçradı, sonra sonunda başını kaldırdı. Mücadelesini hissedebiliyordum. Zar zor dayanıyordu, hala canavarla savaşıyordu, ama gözleri artık parlak altın renginde yanıyordu ve benim gözlerime delici bir şekilde bakıyordu.

"Lothar?" diye tekrar söyledim.

Göğsü inip kalkıyordu, altın rengi bakışları benimkileri arıyordu. "Ne yaptın Roxy? Bana ne yaptın lan?"

Sonra altın rengi kırmızıya dönüştü ve o gitti.

Bölüm

Yirmi Dört

Roxy

Kafesin tekerleklerinden biri bir çukura düştü ve kafes aniden durdu. Ben yana doğru yuvarlandım, omzum gümüş çubuklara çarptı ve cildim yandı. Acı anında vücudumu sardı ve ben de kendimi çekip dizlerimi kollarımla sardım. Gümüş, meleklerin kutsadığı bir metaldir ve ben cehennemin derinliklerinde doğduğum için, uzun süre temas halinde kalırsam küle dönüşürdüm. Arabayı çeken iblisler zorladılar ve kafes sonunda öyle bir güçle sıçradı ki, yerden havalandım ve sonra tekrar yere çakıldım, ikinci kez parmaklıklardan kıl payı kurtuldum.

Gümüş bizi sadece kafeste tutmakla kalmadı, güçlerimizi de bastırarak bizi neredeyse insanlar kadar çaresiz hale getirdi ve iyileşmemi daha da yavaşlattı. Elim ve yanımdaki yara en kötüsüydü. Lothar'ın ısırtığı omzumda zonkluyordu, ama ona dokunmamaya çalıştım. Lothar orada izliyorsa, bunun beni rahatsız ettiğini bilmesini istemedim.

Birkaç metre uzakta oturuyordu, bakışları bana dikilmişti. Akli başında olduğu anlar vardı, vahşi takıntısı kırmızı bakışlarından kaybolup yerine altın rengi bir parıltı belirliyordu — bu bakışlar öfkeyle doluydu, ama en kötüsü dehşetle doluydu.

Ondan tekrar uzaklaştım, Seraphina ve Beelzebub'un palanquinlerinde eski tanrılar gibi önümüzde taşınmasını izledim. Ahşap kutunun kadife perdeleri vardı ve dengesiz arazide yürürken ağırlığını taşımak zorunda kalan dört kaslı iblisin omuzlarında duruyordu. Eski dostum domuz suratlı da dahil olmak üzere, birkaç ağır silahlı iblis küçük grubumuzun yanında yürüyordu, sözde bizi

Yine de, benim sayımlara göre yol boyunca en az iki kişiyi kaybetmiştik.

"Lucifer, o benim içgüdülerimi, senin benim eşim olduğunu bildiğimi bastırdı mı?" diye sordu Lothar ve ben irkildim. Bir saatten fazladır sessiz kalmıştı. "Ve ikiniz de bunu yüzyıllar boyunca benden sakladınız mı?"

Hayvan gibi sertleşmiş sesi tüylerimi diken diken etti. Sesi her zaman derin ve sertti, ama böyle değildi. Bu kısa ve ikna edici anlarda, sesi normale dönmeye vakit bulamıyor gibiydi.

"Evet," dedim, ona bakmadan. Aynı soruyu birkaç kez sormuştu zaten. Akli başında olduğu anlarda sorduğunu unutup unutmadığını bilmiyordum, ya da ona bunu yaptığımız için o kadar şaşkın ki, farklı bir cevap umuyordu.

"Neden?" diye homurdandı.

"En iyisi böyleydi," diye cevap verdim, ona şimdiye kadar birkaç kez verdiğim aynı cevabı vererek. Gerçek ona yardımcı olmazdı. Yaptığını bilmek ona sadece zarar verebilirdi ve ben ona zaten yeterince zarar vermiştim.

"En iyisi miydi?" diye sordu. "Benim... benim... diye sürüklendiğimde en iyisi olduğunu mu düşündün?" Sesli bir şekilde yutkundu ve tısladı.

"Dur." Ona döndüm. "Sen yanlış bir şey yapmadın..."

"Canavar beni ele geçirdi, seni hücre duvarına itmemi ve... ve seni zorlamamı sağladı..." Acı içinde inledi, sonra kusmamak için kendini tutmaya çalışır gibi nefes nefese kaldı.

"Beni zorlamadın Lothar, bana zarar vermedin. Lütfen, ben iyiyim. Sana izin verdim..."

"Bana izin mi verdin?" Bakışları ısırığı yere, bir erkeğin eşine bıraktığı izlere düştü ve dişlerini gösterdi. "Sana lanet olası bir seçenek sunmadım."

Gömleğim, ısırığın büyüklüğünü ve pürüzlülüğünü gizliyordu. Sonunda ısırığı iyice gördüğünde onu üzecek başka bir şey daha.

Ama bu sefer öyle olmadı, çünkü geçen sefer olduğu gibi duyguları onu ele geçirdi, gözleri kırmızıya döndü ve canavar geri döndü, kontrolü ele geçirdi ve Lothar'ı geri itti. Eli uzandı, kolumu yakaladı ve beni kendine doğru çekti. Direnmedim, eğer bu ona bir şekilde yardımcı olacaksa, beni yanına yapıştırmasına izin verdim. Canavar saçımı kokladı ve bana yaptığı ısırığın üzerine dudaklarını bastırdı.

dilini açıkta kalan kısmın üzerinde gezdirdi, sonra kocaman kolunu bana doladı ve beni orada tuttu, göğsü düşük bir uyarı hırıltısıyla titriyordu, etrafımızdaki ibislere bakıyordu.

Sonraki bir saat boyunca, sık sık hırladı, bazen bana daha sıkı sarılmadan önce kendi kafasının yan tarafına yumruk attı. Hiç şüphesiz Lothar, onu beni bırakması için ikna etmeye çalışıyordu. Ne yapacağımı bilemeden, elini tutup ikisini de sakinleştirmeye çalıştım.

Lothar, Lucifer'in birbirimize olan ilişkilerimizi sakladığını biliyordu, evet, ama bildiği tek şey bu gibiydi ve öyle kalması gerekiyordu. Diğer her şeyi henüz hatırlamamışsa, o anıların sonsuza dek yok olduğunu umarak tanrılara dua etmekten başka bir şey yapamazdım. Gerçek şu anda ona zarar vermekten başka bir işe yaramazdı. Çok fazla zaman geçmişti ve o, tüm korkunç ayrıntıları bilmeden yeterince bedel ödemişti.

Sera, palanquinin perdesini geri çekti ve onu ve Beelzebub'u taşıyan ibislerden birine seslendi. Onlar hemen durdular ve kutuyu yere indirdiler. Kafesimizi taşıyan ibisler de durdu. Başka bir iblis, Sera'nın değerli ayaklarını kirletmemesi için bir halı serdi ve Sera palanquinden indi ve bize doğru büyük adımlarla yürüdü.

Lothar ona hırladı ve beni daha sıkı tuttu.

"Haydi ama," dedi. "Eskiden çok iyi arkadaştık Lothar ve tüm hırlamana rağmen, yine öyle olacağımızı hissediyorum, ama o zamana kadar." Bir tasma kaldırdı. "Bu iş görür."

Hayatta olmaz.

"Al şunu," diye bana bağırdı.

"Siktir git," dedim. "Ve o saçmalıkları bacaklarının arasındaki rüzgar tüneline sok."

Elini kaldırdı, parmaklarını yumruk haline getirdi. Boğazımı tuttum, anında boğulmaya başladım. Sanki boynumu görünmez bir el sıkıyormuş ve sıkıca sıkıyormuş gibiydi. Lothar'ın canavarı şaşkın bir şekilde kükredi. Beni yakaladı ve salladı, beni kurtarmak için o kadar sert salladı ki neredeyse omurgamı kırıyordu.

Sera gevşedi ve ben nefes almaya çalıştım. Kutsal gümüş, işkenceye göre beni çok daha fazla zayıflatmıştı. Cennet'in

dokunduğu her şeyi böyle yapıyordu ve ben kendimi ya da Lothar'ı bu lanet olası cadıdan koruyacak hiçbir yolum yoktu.

"Onu hemen tak yoksa geceyi bu şey kaburgalarının arasında geçirecek." Birkaç kısa çivi kaldırdı.

Aynı gümüşten yapılmışlardı, birkaç santim uzunluğunda ve her iki ucu da sivriydi. Onun etine batacak, sonunda kasları ve kemikleri delip geçeceklerdi. Onu öldürmeyeceklerdi, ama çok fazla hasar verecek ve korkunç bir acı yaratacaklardı, ama bu onları çıkarmak için çekilecek acıya kıyasla hiçbir şeydi.

"Tamam," dedim, çünkü o bunu yapacaktı ve benim acı çektiğim her anın tadını çıkaracaktı. Elimi parmaklıkların arasından uzatıp onu ondan aldım, sonra Lothar'a döndüm. "Bunu sana takmam gerekiyor, tamam mı?"

Onu boynuna kaldırdım, ama o onu kapıp parmaklıkların arasından yere attı.

"Bir sorun çıkabileceğini düşünmüştüm," dedi Sera ve elini salladı.

İblisler ileri atıldılar ve parmaklıklar arasından Lothar'ın kollarını yakalayıp onu orada tuttular. Lothar, derisi gümüşe değince cızırdayarak yanarken, mücadele etti ve kükredi. Sera bana başka bir tasma uzattı.

"Önce kendininkini tak, böylece anlasın." Onun dediğini yapmaktan başka seçeneğim yoktu, gümüş onu öldürebilirdi.

İki parmağım ve tırnaklarım olmadan bu çok zordu, ama onu boğazıma takmayı başardım ve bunu yapar yapmaz iblisler Lothar'ı serbest bıraktı. Lothar yanıklarını umursamadan beni tekrar yakaladı ve yakama saldırarak onu çekip, hırlayarak beni boğmaya başladı.

"Lothar," diye bağırdı Sera.

Onu görmezden geldi, hala yakamla boğuşuyordu ve giderek daha da sinirleniyordu. Oksijenim o kadar kısıtlanmıştı ki, gözümde siyah noktalar görmeye başlamıştım. Bayılmak üzereydim.

Lothar aniden kükredi, sarsıldı ve beni bıraktı. Nefes nefese kaldım ve boğuluyordum, çaresizce çok ihtiyacım olan oksijeni soluyordum.

Şeytanlardan biri, sanki lanet olası bir sığır çubuğu gibi bir çubuk tutuyordu. "Lothar," diye bağırdı Sera tekrar ve onun yakasını tuttu.

"Eğer buradaysan

bir yerlerdeysen, bu canavarı bunu takmaya ikna etsen iyi olur. Eğer yapmazsan, eşin kafasını kaybedecek." Elini salladı ve uzun,

ince gümüş çiviler, parmaklıklar gibi kutsanmış, tuttuğu yakasının içinden fırladı.

Eğer giydiğim kıyafete bunu yaparsa, sivri uçlar o kadar uzundu ki, sonunda kafamı tamamen kaybedene kadar yakıp yakacaklardı ve bu hayatta kalabileceğim bir şey değildi.

"Bunu tak, canavar, yoksa eşin bedelini öder." Onu kafese attı ve Lothar'ın canavarı onu aldı. Sonra ona hırlayarak, onun dediğini yapmaya çalıştı, pençeleri ve kalın parmaklarıyla beceriksizce uğraşıp boğuşarak, sonunda onu bana uzattı.

Onu aldım ve ona giydirdim.

"Ne tatlı," dedi Sera, sonra bana soğuk bir gülümseme attı. "Biraz uyumaya çalış, yarın büyük bir günümüz var." Sonra Beelzebub'a parmaklarını şıklattı.

İblisin bakışları bana kaydı ve dudakları kıvrıldı. Cesur görünmeye çalışıyordu, ama ben onun saklamaya çalıştığı gerçeği gördüm. Seraphina başarısız olursa, o da mahvolacaktı. "Lucifer seni çığlık attıracak, bunu biliyorsun, değil mi B?" dedim ona ve gülümsedim.

Gözlerinde bir anlık bir korku belirdi, ama sadece bir saniye sürdü.

"Kendi durumun için daha çok endişelenmelisin, Roxy. Şu anda senin için durum pek iyi görünmüyor." Sonra Sera'yı kucakladı ve iblislerinin aceleyle kurdukları dev çadıra doğru büyük adımlarla yürüdü ve içinde kayboldu.

Dış Alemin üzerine baskıcı bir karanlık çökmesi uzun sürmedi. Aç, üşümüş ve bitkin durumdaydım. Yorgunlukla mücadele etmeye çalıştım, ama sonunda kafesin ortasına uzandım, böylece yanlışlıkla parmaklıklara dokunmayacaktım ve bir top gibi kıvrıldım.

Lothar'ın canavarı son birkaç saattir ibislere ve gölgelere hırlayarak meşgul olmuştu, ama şimdi iblisler birkaç metre ötedeki ateşin etrafında toplanmışlardı ve o da biraz sakinleşmişti.

Titreyerek ateşe baktım ve onun sıcaklığını hissedebilmeyi diledim.

"Arkadaşım üşüyor," dedi canavar, sonra yanıma uzandı ve beni kollarına aldı.

Karşı koymadım. O çok sıcaktı ve neyse ki şeytanlar çok yakın olmadığından beni çok sıkı sıkıyordu. "Teşekkür ederim."

Boynuma burnunu sürttü. "Güzel kokuyorsun," dedi ve sertleşmiş penisinin bana bastırdığını hissettim.

Hızla kollarında döndüm ve o da bana izin verdi. Ona baktım, o kırmızı gözlere. "Eşini incitmek istemezsin, değil mi?"

Kafasını salladı, dişlerini gösterdi ve sanki bu düşünceye saldırmak istermiş gibi hırladı. Sonra boynuma burnunu sürttü ve ereksiyonunu tekrar bana bastırdı. "Eşim, bacaklarını aç benim için."

Ursula'nın bana verdiği haplar, Drake'e verdiğim ucuz yüzüğün içinde saklıydı, şu anda çok işime yarardı, ama çoktan bitmişlerdi. Giysilerim ıslaktı, kanla kaplıydı, çıkarılmış ve bir kenara atılmıştı. Nereye gittiklerini bilmiyordum. Sakinleştirici kullanmak mümkün olmadığına göre, Lothar'ın canavarına seksin iyi bir fikir olmadığını bir şekilde ikna etmem gerekiyordu. "İşkence gördüğüm için hala biraz ağrım var, dinlenmem lazım. Şu anda seninle o şekilde birlikte olmak bana zarar verebilir." Kollarımı ona doladım. "Beni sadece kucaklayabilir misin? Böyle mi?"

Canavar burun deliklerini genişletti, ama sonra kollarını bana doladı. "Böyle mi?"

Gözleri hala kırmızı olmasına rağmen, o anda daha çok Lothar gibi konuşuyordu. "Evet, aynen öyle. Teşekkür ederim." Ona sıkıca sarıldım ve gözlerimi kapattım. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım ve Lothar'ın beni duyduğunu umdum.

Evet, yıllar önce kalbimi kırmıştı, ama ben de onu birçok yönden kırmıştım. Çektiği ceza, işlediği suça uygun değildi. Anılarını elinden almak, onu cehalet içinde yaşamaya zorlamak, canavarını delirtmek, kimsenin çekemeyeceği bir şeydi ve şimdi bana da kendini zorla kabul ettirdiğini düşünüyordu.

Suçluluk duygum dayanılmazdı. Bir şekilde onu çiftleşme bağından kurtarmanın bir yolunu bulacaktım. O iyi bir kadını hak ediyordu, Asher gibi, ona layık, onun için savaşacak ve onu sevecek birini. O zamanlar yaptığı şey affedilemez görünüyordu ve şimdi bile bunu düşünmek acı veriyordu, ama o bunu hak etmiyordu. Hayır. Kendini bir şey daha için suçlamaktansa, benim kötü, bencil bir kaltak olduğumu düşünmesi daha iyiydi.

Aramızdaki bağı şimdi çok güçlü hissediyordum, ama Lothar kadar kırılmıştı. Aramızda kolayca akmiyordu çünkü Lothar tüm gücüyle direniyordu.

Bunu kendisi seçmemişti. Önce bu seçenek elinden alınmıştı, şimdi de ona zorla dayatılmıştı.

Onu hak etmiyordum, onun sevgisini hak etmiyordum ve onu serbest bırakmanın bir yolu olmasa bile, o artık benim olamazdı. Bu kadar berbat bir durumda olamazdı.

Paylaşabileceğimiz güzellik çoktan yok olmuştu. Bu, seçilmeyen bir yol, kaçırılan ve sonsuza dek kaybedilen bir fırsattı. İkimiz de bunu çoktan yok etmiş, saygısızlık etmiştik.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, kollarımı ondan çektim ve derin ve yavaş nefesler alarak, kalbimin etrafındaki duvarları yeniden inşa etmenin yavaş ve acı verici sürecine başladım.

Lothar yeterince acı çekmişti ve onu daha fazla acıdan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Onu benden kurtarmak için.

Bölüm

Yirmi Beş

Lothar

ŞAFAK, Dış Alemin karanlık gecesini koyu griye çevirdi. Roxy bütün gece olduğu gibi bana sıkıca sarılmıştı. Onu bırakıp uzaklaşmam gerekiyordu, ama o kadar iyi hissettiriyordu ki.

Neyse ki canavar artık beni dinlemeye başlamıştı, ona daha nazik davranması konusunda, ama daha da önemlisi, dün gece onunla çiftleşmek istediğinde. Onu durdurabileceğimden emin değildim, ama Roxy bir şekilde onu ikna etmişti ve o da çiftleşme dürtüsünü görmezden gelip onu kucaklamıştı.

Bu sabah canavar daha uzak görünüyordu ve benim öncülük etmeme izin vermekten memnun gibiydi. Hâlâ oradaydı ve ara sıra öne çıkıyordu, ama dünden beri öncülüğü daha kolay üstlenabiliyordum. Bunun nedeninin Roxy'nin artık gerçekten benim eşim olması olduğunu varsaymak zorundaydım. Canavar o zamandan beri daha sakindi, tabii ki onu tehlikede olduğunu düşündüğü ve korumak istediği zamanlar hariç. Ben lanet olası bir kargaşa içindeyken, canavar benim yapamadığım şeyi yapmak için devreye girmişti.

Yavaş bir ilerlemeydi, ama onun bana geri döndüğünü hissedebiliyordum, sanki parça parça, benim o parçam geri dönüyor, benim yaptığım gibi bizi tekrar bir bütün yapmak istiyordu.

Titredim. Bir an için kendimi sonsuza kadar kaybettiğimi düşündüm.

Bakışlarım Roxy'nin eline, iki parmağının kesildiği yere kaydı. Gömleğinin altından bir parça koparıp yarayı sarmıştı. Diğer parmaklarının tırnakları yoktu, yaralar kanlı ve iltihaplı görünüyordu. Dudaklarım geri çekildi, dişlerim ortaya çıktı. Çekmiş olduğu acı, korku... Omzuna baktım ve derin bir titreme geçirdim. Yara izimin sadece kenarını görebiliyordum ve

gömleğini yana kaydırıp daha iyi görmek, kontrol etmek için parmaklarım kıpırdanıyordu.

Kendimi durduramadan elimi kaldırdım - Roxy inledi, kışını geriye doğru kıvırdı ve sertçe benim sikime bastırdı. Kalçalarımı geriye doğru çekince Roxy birden uyanıverdi.

"Ne oluyor?" diye sordu uykulu bir sesle.

Dün gece çok üşümüştü, elleri buz gibiydi ve titremesi durana kadar bir saat boyunca onu kucağımda tuttum. Kutsal gümüş kafes ve yaraları onu giderek zayıflatıyordu.

"Sera ve Beelzebub'un çadırda hareket ettiklerini duyabiliyorum," dedim alçak sesle. Bana dönerek baktı. "Lothar?"

Onun bu kadar yakınımda olması işkence gibiydi. Ondan af dilemek istedim. O hücrede yaptıklarım kesinlikle affedilemezdi. Ayrıca hayatımda hiç kimseyi bu kadar istememiştim... ya da bu kadar *nefret etmemiştim*. O ve Lucifer zihnimi karıştırmış, bana yalan söylemiş, beni manipüle etmişlerdi ve bunun sonucunda beni dönüştürdükleri şey, sonsuza kadar beni rahatsız edecekti.

Yine titredim ve Roxy'nin çok daha küçük vücudunun o hücre duvarına bastırıldığı, canavarın yüzüne hırladığı, bacaklarını açıp kalçalarına doğru ittiği düşüncesi midemi bulandırdı...

Hayır. Şu anda bunu düşünmeme izin veremezdim. Bu düşünceyi derinlere gömdüm. Önce bunu atlatmalıydık. Sera ve Beelzebub'u alt etmeliydik, sonra kafamda tekrar tekrar canlanan bu korkunç görüntüyle başa çıkabilirdim. "Kontrolü ele alıp tutmayı daha kolay buluyorum," dedim alçak sesle, boğazımı temizleyerek. "Artık güvende olmalısın. Ben..."

"Lothar, aramızda olanlar..."

"Elin iyi mi? Acıyor mu?" diye hızlıca sözünü kestim, bu konuyu kesinlikle açmak istemiyordum.

"Halledemeyeceğim bir şey değil."

"İyi." Çadıra bir göz attım. "Dışarı çıktıklarında, kontrolün tekrar bende olduğunu belli etme, tamam mı?"

Dudaklarını ısırdı ve başını salladı. "Anladım."

Düşmüş melek beni kontrol edebileceğini sanıyordu, ama yanılıyordu. "Beni buraya kapatmadan önce, bana savaş köpeği dedi." Boğazımdaki tasmaya dokundum. "Beni kontrol etmek istiyor

. Eşleşme bağının beni seni korumaya iteceğini biliyor ve bunları kullanarak beni kendi iradesine boyun eğdirmek istiyor."

Roxy'nin boğazı hareket etti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Elini göğsüme bastırdı ve ben burnumdan sertçe nefes aldım. "Bana dokunma," diye boğuk bir sesle söyledim. Kontrol bendeydi, ama yine de hassas bir durumdu.

Elini hızla çekti. "Çok üzgünüm, Lothar."

"Üzgün müsün?" Sesimde yutamadığım bir hırıltı vardı.

"Evet, üzgünüm, ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Aramızdaki mesafeyi ne kadar çabuk açarsam o kadar iyi olurdu. "Bir özürle bu durumu düzeltebileceğini mi sanıyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Hayır, elbette düzeltmez, ama beni dinlemen gerekiyor, söylediklerimi gerçekten dinlemen gerekiyor."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedim.

"Ama konuşmamız gerek. Bana zorla sahip olmadığının, yapmadığının farkında olmanı istiyorum..."

"Zorladım ve ikimiz de bunu biliyoruz. Beni yatıştırmak için daha fazla yalanına ihtiyacım yok. Ben azgın bir hayvana dönüştüm Roxy. Seni duvara ittim ve seni çiftleşmeye zorladım..."

"Kes şunu," diye bağırdı. "Sana travma geçirmiş gibi mi görünüyorum? Yaralı ya da korkmuş gibi mi görünüyorum?"

Dişlerimi sıktım. "Bunu konuşacak vaktimiz yok." "Evet, var."

Başını salladı. "Lothar..."

"Belki de istemediğin halde canavarlarla sevişmeye alışmışsındır?" diye ona ateş ettim. "Lucifer seni fahişesi yaptı, senin için seçtiği herkesi, değil mi? O yüzden belki de bu konuda en iyi yargıç sen değilsindir."

O irkildi.

Ona o kadar kızgındım ki, kasten acımasız davrandım. Her kelime, ona zarar vermek için söylenmişti. Onun yüzüne attığım canavarlar kadar ben de bir canavardım. Onu fiziksel olarak birçok kez incitmiştim, ama belli ki bu benim için yeterli değildi. "Öyle demek istemedim," diye aceleyle söyledim.

"Benden nefret ediyorsun, anlıyorum. İnan bana, ben kendimden daha çok nefret ediyorum, ama sana söylediğim diğer hiçbir şeyi duymasan bile, benimle bir daha asla konuşmasan bile, lütfen şunu dinle: Bana zorla sahip *olmadın*. Daha iyisi

ya da daha kötüsü, sen benim eşimisin Lothar ve o hücrede, o anda, sana her şekilde boyun eğdim. İsteyerek boyun eğdim. Ben de seni istedim."

Bunun doğru olmasını, onun da beni istediğine, benim bir erkeğin olabileceği en kötü canavar olmadığımı inanmak için çaresizdim. "Buna inanmak istiyorum."

"İnan."

Bu yüzden benimle sevişmekten kaçınmıştı, değil mi? Bu yolculukta birlikte olduğumuz zamanlarda. Benim gerçeği anlayacağımı, vücudumun gerçeği ele vereceğini korkuyordu, ki tam da öyle olmuştu. "O zaman neden?" diye bağırdım. "Neden sen ve Lucifer kafamı karıştırdınız? Neden bu kadar uzun süre kim olduğumuzu sakladınız?"

İnce boynu hareket etti. "Hâlâ o zamana ait hiçbir şeyi hatırlamıyor musun?"

"Tabii ki hatırlamıyorum."

Dudaklarını ısırdı ve ben, ihanet ve yalanlara rağmen, onu hala öpmeyi o kadar çok istediğim için kendimden nefret ettim ki, bu beni çok acıttı.

"O zamanlar bunun doğru şey olduğunu düşündüm," dedi.

Başka bir deyişle, beni değil Lucifer'i seçmişti. Her zaman herkesten ve her şeyden önce Lucifer'i seçerdi. Aramızdaki kutsal bağı hiç sayarak beni bir kenara atmış, kralına hizmet etmek, onun ihtiyaçlarını ve isteklerini öncelikli kılmak için, bunu itiraf edecek cesareti bile yoktu.

"Hayır, sen ve Lucifer bu seçimi benden almaya karar verdiniz. Yaptığın her şey onun için, değil mi? O her zaman önce gelir." Onu bıraktım ve oturdum, aramıza biraz mesafe koymak için çaresizce çabaladım. Canavar hala değişkendi ve çiftleştiğimizde içimde uyanan tüm yeni duygularla, yepyeni bir düzeyde mücadele ediyordum.

"Lothar, lütfen." Koluma dokundu.

Öfke ve kafa karışıklığıyla hırlayarak geri çekildim. Aklım karışmış, bedenim beni hiç gerçekten istememiş bir eş için acıyordu. Onu tekrar kendime çekmek istediğim için kendimden, ondan nefret ediyordum.

"Biz eşiz, ama hepsi bu kadar," diye homurdandım, artık ona bakamıyordum bile. "Sen ve Lucifer mutlu olabilirsiniz."

sonsuzu kadar birlikte. Benimle eşleşmekten o kadar tiksinen, benim lanet olası anılarımı silmeyi, lanet olası içgüdülerimi bastırmayı ve yüzyıllar boyunca bana yalan söylemeyi tercih eden biriyle birlikte olmaktansa, sonsuzu kadar yalnız kalmayı tercih ederim." Başımı kaldırdım ve onun geniş gözlerle bakışlarıyla karşılaştım. "Beni sarsan tüm bu yeni duyguları hala anlamaya çalışıyor olabilirim, ama şu anda en güçlü hissettiğim duyguyu çözdüğümde eminim. Nefret. Bana yaptıkların için senden nefret ediyorum, Roxy. Buradan çıktığımızda, benden uzak durmanı istiyorum."

Bölüm

Yirmi Altı

Lothar

ROXY ELİNİ KESTİ, sonra parmaklarını yumruk haline getirip gözlerini kapattı ve kanının ayaklarının yanındaki taşların üzerine damlamasına izin verdi. Taşlar hemen canlanarak yuvarlanıp yeniden şekillendiler, ta ki Dış Alemin'den Limbo'ya geri dönüş kapımızı yaratana kadar.

Kafesten Rox'un titrediğini izledim, kutsanmış gümüşle uzun süre çevrili kaldığı için güçleri hala çok zayıftı ve onu tutmakta zorlanıyordu. Onu öyle görmek içimde bir ateş yaktı ve öfkemi daha da artırdı.

Sera, Roxy geçmeden önce kolunu tuttu ve eline el koyulan telefonunu tutuşturdu. "Ölüm'ün eşini ara, ona Lothar'la birlikte geçeceğini, Beelzebub'u yakaladığını ve sohbet etmek için duramayacağını söyle."

Roxy telefonu aldı. "Eğer 'nezaket' kelimesini kullanırsam, kışına sopa sokulmuş biri tarafından bedenim ele geçirildiğini düşünecek, o yüzden sen senaryoyu bana bırak."

Öfke Sera'nın yüzünü değiştirdi. "Bana nasıl konuştuğuna dikkat et, hizmetçi."

"Ne yapacaksın, bana işkence mi edeceksin?" dedi Roxy, telefonundan başını kaldırmadan mesajını yazarken. Bitirdiğinde telefonu Sera'ya geri verdi. "Bu senin onayını alıyor mu?"

Sera mesajı okudu. "Gönder."

Roxy telefonu geri aldı ve gönder tuşuna bastı. "Bazen teknolojiye ne kadar geride olduğunuzu unutuyorum. Sanırım siz en son yeryüzünde dolaşırken, onlar hala parşömen ve mürekkep kullanıyorlardı, değil mi?"

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun, Roxana? Çünkü emin ol, hoşuna gitmeyecek..."

Roxy'nin telefonu bip sesi çıkarınca elini kaldırdı ve onu susturdu. "Cevap geldi." Mesajı açtı. "Bize yeşil ışık yaktı." Seraphina'ya baktı. "Peki planın ne? Öylece içeri girip, Ölüm'ün krallığında bir düşmüş melek olduğunu fark etmemesi için dua mı edeceğiz?"

Seraphina, Roxy'yi parçalamaya hazırmış gibi görünüyordu. Sanırım uzun zamandır kimse ona bu kadar saygısız davranmamıştı. Neler olduğunu bilmiyordum, ama Roxy onu zorluyor, onu sınıyor gibi görünüyordu. Ya da ölüm arzusu geliştirmişti.

Canavar, mutsuz bir şekilde hırladı, ona yaklaşmak, onu korumak istedi, ama ben fazla çaba harcamadan onu sakinleştirebildim. Kesinlikle bir şeyler değişmişti. Artık eskisi kadar gürültülü değildi, sanki düşünceleri ve duyguları benimkiler tarafından bastırılmış gibiydi, özellikle de tam olarak anlaşılamadığımız zamanlarda. Eminim, hayır, kesinlikle eminim ki, neredeyse tamamen yeniden bir bütün olmuştuk. Benim için bu yeterince hızlı olamazdı.

"Bunu çok isterdin, değil mi?" dedi Sera, yüzünde zafer dolu bir ifadeyle. "Ama benim güçlerim, hapsedildiğim süre boyunca bile daha da güçlendi. Ölüm, ben istersem Limbo'da olduğumu bilecek." Sonra Beelzebub'a döndü. "Kafese gir," diye bağırdı, sonra bakışları bana kaydı. "Arabayı sen çekeceksin ve sen ya da Roxana kaçmaya çalışırsanız, tasmalarınızı etkinleştiririm ve ikiniz de kafanızı kaybedersiniz."

Beelzebub kafesi açtı ve ben dışarı çıktım. Kafamdaki uğultu ve güçlerimin tükenmesi anında azaldı. Esnedim ve boynumu çıtlattım, sonra Beelzebub'un arkasındaki kafesi tekmeledim ve o pisliği ait olduğu yere, içeriye kilitledim.

Sera cüppesini çıkardı, altında deri pantolon ve ceket giyiyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Roxy, neredeyse kendisinininkiyle aynı olan kıyafeti inceleyerek.

"Herhangi bir nedenle durdurulursak, Ölüm'e benim senin kız kardeşlerinden biri olduğumu söyleyeceksin," dedi Sera.

Roxy güldü. "Kimse buna inanmaz." "Ben de seninle aynı giyiniyorum," diye tersledi Sera.

"Evet, ama biz savaşçılarız, sen ise sadece giyinip süslenen bir kaltaksın."

"

Sera'nın kolu önünden fırladı ve Roxy yere düştü. Sera ilerledi, elini kaldırdı ve Roxy, yakasından kan akarken boğazını yakaladı.

"Dur," diye bağırdım ve ileri atıldım.

Sera'nın diğer eli havaya kalktı ve bana nişan aldı. "Olduğun yerde dur, canavar, yoksa eşini kafasını keserim."

Yerimde durdum ve Roxy'nin nefes nefese kalmasını izleyerek hırıldadım. Sonra, hala boğazını tutarken, Roxy dişlerini kanla kaplayarak geniş bir gülümseme attı. Sonra diğer elini kaldırdı ve Sera'ya orta parmağını gösterdi.

"Dur," diye tekrar kükredim, ve sadece Seraphina'ya değil.

Tek istediğim meleği kanlı parçalara ayırmaktı, ama Sera ikimize de ihtiyaç duyuyordu ve ben onun Roxy'yi öldürecek kadar aptal olmayacağına inanmak zorundaydım, en azından şimdilik. O kötü kalpli kaltak eğilip Roxy'nin kulağına bir şey fısıldarken parmaklarımı sıkıca yumruk yaptım.

Rox dişlerini gösterdi ama başını salladı.

Sonunda Sera onu bıraktı ve Roxy'nin rahatlamış bir şekilde vücudunun çöküşünden anlaşıldığı kadarıyla, Sera en azından kısmen Roxy'nin boğazına saptığı gümüş çivileri geri çekmişti.

Seraphina doğruldu, yüzünde çarpık bir sükunet maskesi vardı. "Burada şeytani arkadaşlarımızdan ayrılıyoruz. O kafesi çekmeye hazırlan," dedi bana.

Roxy ayağa kalktı ve Sera kolunu tutup onu geçitten itti.

"Yürü, köpek, yürü!" Beelzebub, kafesi onların peşinden sürüklediğimde böyle dedi.

Tepki göstermedim, ama bu bana pahalıya mal oldu. Sera, benim hala canavarın kontrolünde olduğumu, bir hayvandan başka bir şey olmadığımı düşündü ve ben de tam olarak onun böyle düşünmesini istiyordum. Canavarın kırmızı irislerini ön planda tuttum, ki öfkeyle doluyken bunu yapmak zor olmadı. Ama daha da önemlisi, bana güvenmesini, tüm kontrolün onda olduğunu düşünmesini istiyordum.

Kapıdan geçtim ve kapı arkamızdan kapandı. Beelzebub'un sarsıntılı yolculukla ilgili şikayetlerini görmezden gelerek Roxy ve Sera'yı takip ettim.

Roxy, şiddetli bir savaşçıya yakışır bir kibirle yürüdü ve Sera'ya, uysal davranmasına rağmen tetikte olması gerektiğini belli etti. Ve öfkeli... acı çekmiş, incinmiş... Kahretsin, içimde dönen tüm duyguları henüz adlandıramıyordum, ama hissettiklerime rağmen, Seraphina'ya söylediği saçmalıkları düşündüğümde gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. En azından onun kendine güveni beni rahatlatmayı başardı. Geçici bir planım vardı, başarısızlıkla sonuçlanabilecek bir plan, ama aklıma gelen tek şey buydu ve zamanı geldiğinde Roxy'nin de bana uyması gerekecekti.

Sera ve Beelzebub'un Cehennem'i ele geçirmesine izin vermedim ve onları durdurmak için ne gerekiyorsa yapardım, Lucifer için değil, kardeşlerim ve sürüm için, çünkü Cehennem'i Sera'ya kaptırmak hepimizi mahvederdi, sadece şu anda tahtta oturan bencil herifi değil.

Roxy'nin de aynı şekilde hissettiğinden hiç şüphem yoktu, sadece nedenleri çok farklıydı. Geçmişte birçok kez evini korumuştı ve kralına hizmet etmek ve onu korumak için defalarca kendini en sona koymuştu, hatta hafızamdan bağımızı silmeye kadar gitmişti. Evet, sevgili Lucifer'i korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Hırlayarak kafesi devrilmiş bir kütüğün üzerine sürükledim, tekerlekler yerden sekerek. Beelzebub bana küfretti, ama onu görmezden gelip devam ettim. Bu iş bittiğinde, Roxy ile aramıza olabildiğince mesafe koyacaktım. Ona o kadar çok istediği özgürlüğü verecektim.

Lucifer, bizim bağımızla ilgili tüm bilgileri silmeden önce, benim onun eşi olduğumu ne kadar zamandır biliyordu? Onlar benim kafamı karıştırmadan önce ben bunu biliyor muydum? O dönemle ilgili anılarım bulanıktı, belli ki o da benim anılarımı karıştırmıştı. Bana ne yapacağımı düşünüyordu? Onu odama kilitleyip çıplak ayakla ve yavru olarak mı tutacaktım? Ona cehennemi ya da kız kardeşlerini terk etmesini asla istemezdim. Beni gerçekten bu kadar küçümsüyor muydu? Hiçbir fikrim yoktu, çünkü bana hiçbir şey söylemiyordu.

Roxy elini ceketinin altına soktu ve omzunu, benim ısırdığım yeri ovuşturdu ve sonunda onu iyice görebildim. Büyük, pürüzlü ve kanlıydı. Canavar dikkatsiz davranmış, heyecanla onun etini parçalamıştı ve utanç daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde beni sardı.

Bağırsaklarım acı verici bir şekilde gerildi. Yara izi kalıcı olacaktı, omzuna yaptığım bu karışıklığı düzeltmenin bir yolu yoktu. Genellikle erkekler bu yarayı düzenli olarak temizler, yalar ve eşlerimizin rahatsızlık hissetmemesini sağlarlar. O benden çok şey almıştı, sadece kendime ait sessiz anlarda umut edebileceğim pek çok şeyi. Kadınımı bulmanın, onun güvenini kazanmanın, sonunda onu eşimin yapmanın, ilk kez düğümümü hissetmenin ve ona damgamı vurmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim. Kardeşlerimin eşlerinin yaptığı gibi, o da bu damgayı gururla taşıyacaktı. Kadınımın yavrularımı taşımasını, geceleri yatağa girip onu kollarıma almayı, neredede olursak olalım, onun teninin kokusunun beni nasıl cezbedeceğini hayal etmiştim.

Bunun yerine, yalanlar, utanç ve acı aldım.

Gözlerim Roxy'nin güçlü vücudunda gezindi ve kalbim göğsümde sertçe çarptı, çünkü o ana kadar hissettiğim şeyin, eşime olan bağımın farkına vardım ve onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, ona o kadar çok çekildiğimi anladım.

Tadı bağımlılık yapıcıydı, sanki benim için yaratılmış gibi bana tam uyuyordu ve evet, değiştiği andaki kokusu kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu, ama ben bu bağı hissedemiyordum.

Koku meselesi de Lucifer'in işiydi, değil mi? Onu benden uzak tutmak için kokusunu beni iten bir hale getirmişti. Tekrar kükredim ve bu sesin tamamen bana ait olduğunu fark ettim. Canavar ve ben tekrar bir olmuştuk ve bunun için şükrediyordum.

Roxy ve ben bunu atlatmak, Seraphina'yı yenmek istiyorsak, eylemlerimi tamamen kontrol altında tutmam gerekiyordu. Bakışlarım yine Roxy'ye kaydı ve midem sıkıştı. *Söylemesi kolay, yapması zor.* Daha önce ona tüm berbat, karmaşık ve karışık duygularımı kusmuşumdan beri bana bir kez bile bakmamış ya da konuşmamıştı. Söylediklerimden pişman olmamalıydım, o benim öfkemi fazlasıyla hak etmişti, ama pişmandım. Ondandır nefret ettiğimi söyledim, ama hissettiğim şey o değildi, ne olduğunu bilmiyordum. Her şeye rağmen, o benim eşimdi ve onu herhangi bir şekilde incitmek tamamen yanlış geliyordu.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Kafam karışmıştı ve kızgındım. O, benim istediğim mesafeyi bana veriyordu. Yine de, bu durumdan hiç hoşlanmıyordum.

bana bakmasını istiyordum. Sanki onun gözleri benim hayatta kalmam için hayati bir parça haline gelmiş gibi, buna gerçekten ihtiyacım olduğunu düşündüm.

Bana bak. Dön ve bana bak.

Tabii ki bakmadı, zihnimi okuyamazdı. Tanrıya şükür.

Kendimi on dan uzaklaştırmaya zorladım. Eş olmak bizim için hiçbir şey ifade etmiyordu. O gerçekten benim değildi.

Ve asla da olmayacaktı.

Roxy

Limbo'yu sorunsuz geçtik. Yazık. Ölüm'ün ortaya çıkıp Seraphina'yı boğazından tutup kafası kopana kadar sıkmasını umuyordum. Ne yazık ki, övündüğü kadar güçlüydü ve evet, hapsedilmeden öncekinden çok daha güçlüydü, ki bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Aksine, daha zayıf olması gerekirdi.

Limbo'nun kafatası yolunun sonuna ulaştık ve ben elimi kesip bizi Roxburgh'a götürecek geçidi açtım. Arkama baktım, umut dolu küçük kalbim hala Ölüm'ün virajdan fırlayarak gelmesini istiyordu — Sera beni itti — ama Ölüm'ün gelmediği belliydi.

Oldwood Ormanı'na girip kapı arkamızdan kapandığında Beelzebub, "Beni bu lanet kafesten çıkarın!" diye bağırdı.

Sera Lothar'a başını salladı ve o da hemen onun dediğini yaptı.

Gözleri kırmızı parlıyordu, ama onlardan bakan canavar değildi, hayır, hepsi Lothar'dı, Sera'nın göremediği bir şeydi ve bunun için şükürler olsun.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, sonra Sera'nın yanındaki dev, kırmızı pislik Beelzebub'a işaret ettim. "O bu haldeyken şehre giremeyiz, ve cehenneme adımını attığı anda Lucifer onun peşine düşecektir."

Sera donakaldı.

O kadar ileriye düşünmemişti.

Gözlerindeki panik beni mutlu etti, kısa süreli de olsa.

Lothar bize döndü, dişlerini gösterdi ve omuzlarını silktilti. Ona bakanlar, kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu düşünebilirdi. Ama o numara yapıyordu. Ben o canavarla yakından tanışmıştım ve o böyle biri değildi.

"Bize yardım edecek birini tanıyorum," dedi.

"Kim? Nasıl?" diye sordu Sera.

"Lucifer'in torunu."

Vay canına. Bir planı vardı.

Beelzebub homurdandı. "Onun çok sevdiği torunu mu? Sen tam bir yalancısın, köpek. Onun oyunlarına kanma," dedi Sera'ya.

"Zenon'la ne kadar zaman geçirdin?" Lothar, Beelzebub'a hırladı.

Büyük iblis kaşlarını çatı. "Onunla vakit geçirmemiş olabilirim, ama biliyorum ki..."

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Zenon Lucifer'den nefret ediyor. Babasının düşüşünden onu sorumlu tutuyor. İyi davranıyor, ama Diemos'a yaptıklarının bedelini ödettirme şansı olsaydı, bunu yapardı."

Lothar'ın az önce söylediği her kelime tamamen yalandı. Zenon, babasına karşı sadece nefret duyuyordu. Babası, karanlığa o kadar çok batmıştı ki, yaptığı korkunç şeylerin ardından artık cehennemde kilitli kalmış ve oradan çıkma şansı kalmamıştı. Zenon ve Lucifer çok yakındı, evet, bu zaman almıştı, ama onlar ailediler.

"Saçmalık," dedi Beelzebub.

Lothar'ın kırmızı bakışları bana yöneldi. "Anlat onlara."

"Ne halt ediyorsun?" diye bağırdım, rolümü oynayarak. Lothar'ın planı ne olursa olsun, ona güveniyordum, ama Luci'yi isteyerek ihanet edeceğime asla inanmazlardı.

"Lucifer bana yaptıklarından sonra ona hiçbir şey borçlu değilim," diye bağırdı Lothar. "Sera o pisliğin tahtını alsın. Onunla işim bitti."

"Bildiğini söyle," diye Sera bana ateş püskürdü.

Lothar'ın kırmızı gözleri beni delip geçti. O da benim kadar iyi biliyordu ki, konuşmam için onları zorlamam gerekecekti. İşkence işe yaramamıştı, ama Lothar'a, eşime yönelik bir tehdit işe yarayabilirdi. Midem bulandı. Bunun inandırıcı olması için onlara onu incitmelerini sağlamalıydım. "Siktir git," diye bağırdım. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Tam da o anda, Sera Lothar'a istediğini verdi. Elini yumruk yapıp ona doğru uzattı. Lothar nefesini tuttu, dizlerinin üzerine çöktü, boğazını tırmaladı ve kan anında göğsünden aşağı aktı.

"Dur!" diye bağırdım ve üzgünmüş gibi davranmam gerekmedi. Onu öyle görmek beni öldürüyordu. "Onu rahat bırak."

"Konuş yoksa kafasını uçururum."

Onun yanına yere çöktüm. Onun ne kadar acı çektiğini de bizzat biliyordum. "Tamam!" diye bağırdım ona.

"Ve Roxy, Lucifer'in tahtını nasıl ele geçireceğimi bana söyleyeceksin," dedi, artık zayıflığını bildiği için. "Yoksa o ölür."

"Ne istersen. Sadece ona zarar vermeyi bırak."

Sera Lothar'ı bıraktı ve o yere düşerek nefes nefese kaldı. Kafasını kucağıma çekip kırmızı gözlerine baktım ve anında daha da derine çekildim. Elimi kontrolsüzce titreyerek saçlarını geriye doğru taradım. "İyi misin?"

O, boğazını temizledi, sonra gözlerini sertleştirdi ve başını salladı. "Konuş!" diye bağırdı Sera.

"Bu gerçek, tamam mı?" diye ona ateş püskürdüm. "Zenon, Luci'den nefret ediyor... Onların bağlantısını öğrenmeden önce cehennemin şövalyesiydi."

Seraphina sessizleşti. "Dinliyorum."

Şövalyeler yarı iblis, yarı melekti ve uzun zaman önce cehennemden kaçıp dünyayı istila eden ilk iblisleri kontrol etmek için yaratılmışlardı. "Torunlarım, ikisi de şövalyelerle evli, Zenon ile aynı yerleşkede yaşıyorlar ve bana gerçeği anlattılar. Zenon, Lucifer'den nefret etmeyi hiç bırakmadı. Ben sadece Luci'ye bunu söylemeye cesaret edemedim." Gözyaşlarım yüzümden akarken, sanki günlerdir pes edip akmalarını bekliyormuş gibi, kolayca akıyorlardı. "Şövalyeler şeytanları hor görüyorlar, bu açık. Lucifer'in bazen dikkatsiz tavırları ve bencil kararları da eklenince, bu onları daha da uzaklaştırdı. Zenon, melek Silas ile yakın bir ilişki kurdu ve kardeşleri de sonunda aynısını yaptı. Sadakatlerini kime vereceklerini seçtiler. Lucifer bunu görmek istemiyor."

"Silas kanatlarını kaybetti," dedi Sera. "Bu melek kesinlikle Cennet'le uyumlu değil."

"Aynen öyle, çünkü onlar ne Cennet'i ne de Cehennem'i istemiyorlar. Lucifer'e olan ortak nefretleri nedeniyle bir araya geldiler ve Silas, Lucifer yüzünden kanatlarını kaybetti," dedim, yalanları üst üste ekleyerek. "Silas, kız kardeşlerimden biri olan Ursula'ya aşıkta, ama Ursula onu sadece bilgi almak için kullanıyordu. Cennet, onun düşmanla işbirliği yaptığını öğrendi ve bedelini ödedi." Yarı gerçekler en iyi sonucu veriyordu. Silas kesinlikle Urs'a aşıkta, ama Lucifer onların kısa süreli ilişkisinde hiçbir rol oynamamıştı.

Sera'nın Cennet ile arası bozuk olduğu için, benim hikayemi doğrulamasının imkanı yoktu.

"Roxy bana Lucifer'i nasıl devireceğimi söyleyecek, onun torununa ne ihtiyacım var ki?"

"Sana Lucifer'in zayıflığını söyleyebilirim, ama bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak, bir orduya ihtiyacın olacak. O cehennemde en güçlüdür. Eğer gerçekten onun tahtını ele geçirmek istiyorsan, onu yer üstüne çıkarmalısın ve bunu yapmanın tek yolu budur."

"Ne dersin?" diye Beelzebub'a sordu.

Soğuk bakışları üzerimde, sonra Lothar'da durdu. "Bilmiyorum." Başını salladı. "Eğer doğruyu söylüyorlarsa, güçlü müttefikler edinebiliriz. Şövalyeler her zaman Cehennem'i ve iblislerini daha sıkı kontrol altında tutmak istemişlerdir. Onlara senin de bunu istediğini ve Lucifer'i alt etmek istediğini garanti edebilirsen, bu işe yarayabilir. Ama ya Roxy yalan söylüyorsa? Ya Zenon, Lucifer'in sadık torunuysa?" Burun delikleri genişledi. "O zaman öldük demektir."

"Roxana haklı, bir orduya ihtiyacımız olacak," dedi Sera. "Bizimle savaşmaya hazır iblislerimiz var, ama şövalyeler ve av köpekleri de yanımızda olursa? Mükemmel bir şansımız olur. Kardeşlerin de sana katılacak mı, Lothar?"

Burun delikleri genişledi. "Onlara Lucifer'in bana yaptıklarını anlattığımda, evet. Biliyorum ki ölecekler. Biz bir sürüyüz. Birimize bulaşırsan, hepimize bulaşmış olursun," diye homurdandı. "Ve bil ki Sera, bu sen de dahil. Bir dahaki sefere kafamı koparmakla tehdit ettiğinde bunu iyi düşün."

Midem düğümlendi. Bu iş bittiğinde, tüm av köpekleri Lothar kadar benden nefret edeceklerdi. Relic beni hor görecekti.

onun babasına yaptıklarım. Kalbim biraz daha kırıldı ve acıyı hızla bastırdım. Şu anda bunu düşünemezdim.

Sera'nın bakışları keskinleşti. "Sen birdenbire bir çok çok daha kontrol altında gibi görünüyor, Lothar."

Dişlerini gösterdi, gözleri hala kırmızı parlıyordu. "Kendimi gayet iyi kontrol edebiliyorum... şimdi." Göğsünü yumrukladı.

"Peki ben kiminle konuşuyorum? Lothar mı, yoksa onun canavarı mı?" Sera, onu kurnazca süzerken sordu.

"İkisiyle de," dedi. "Lucifer konusunda tamamen hemfikiriz."

Onun kolunu tuttum, yapmam gerekeni yaptım, Lucifer'in yaralı eşi ve sadık savaşçısı rolünü oynadım. "Lütfen, bunu yapma."

Kolunu çekip uzaklaştırdı. "Ben söylemedikçe bana dokunma. Seni hayatta tutan şey eşleşme bağıdır ve tek şey budur, anladın mı?" diye bağırdı.

İnce bir çizgide yürüyordu. Beni koruma içgüdüsüne rağmen, intikam arzusunun benimle olan bağından daha ağır bastığını Sera'ya ikna etmek zorundaydı ve o anda, artık rol yapıp yapmadığını bilmiyordum.

Sera'nın bakışları aramızda gidip geliyordu, gözleri sadist bir zevkle parlıyordu. Gördüğü şey hoşuna gitmişti. "Zenon neden Cehennem'i ele geçirmiyor? İsteddiği her şeyi yapıp, iblisleri içeriden kontrol etmiyor?" diye sordu Sera.

"Çünkü Zenon en son Cehenneme girmeye çalıştığında, bu onu neredeyse öldürüyordu. Bunu kendi gözlerimle gördüm." Bu doğrudu. Ölümsüz birinin kafası kesilmeden ölebileceği kadar ölüme yaklaşmıştı.

Bana doğru ilerledi. "Göster bana," diye talep etti, sonra elini kafama koydu, tırnakları kafa derimi çizdi. Bunca zamandır onu dışarıda tutmuştum ve onu herhangi bir şekilde kafamın içine sokma fikri tüylerimi diken diken ediyordu, ama ona bu anıyı göstermek, onun bunu kabul etmesini sağlamanın tek yolu olabilirdi.

Anıyı zihnimde canlandırırdım ve ona Zenon'un cehenneme girişini, kardeşlerinin paniğini, dehşeti ve sonunda bir süre sonra cansız ve ölümün eşiğindeyken dışarı atılmasını gösterdim. Sera daha fazlasını öğrenmeye çalıştı, ama ben kapıyı yüzüne kapattım ve onu dışarıda bıraktım.

Birkaç saniye boyunca beni inceledi. "Bence bu Zenon ile görüşüp durumu yoklamak faydalı olabilir," dedi Sera Beelzebub'a, sonra

telefonumu bana attı. "Görüşmeyi ayarla, ama ona ne hakkında olduğunu söyleme. Ve yalnız gelmesi gerekiyor. Söyleyeceklerime nasıl tepki vereceğini kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Nerede?" dedim.

"Ben hallederim," dedi Beelzebub. "Ona yeri sana bildireceğini söyle."

Başımı salladım ve Eve ve Kyler ile olan aile mesaj zincirimi açıp hızlıca bir mesaj yazdım.

Sonra telefonu geri verdim. Sera ona baktı. "Lucifer için sürpriz parti mi?"

"Zenon ondan nefret ediyor, ama sadık torun rolünü iyi oynuyor. Böylece kimse benden doğrudan benimle iletişime geçmesini istememden şüphelenmez."

Kızlarım bunu okuduklarında hemen şüphelenirlerdi, ben de buna güveniyordum.

Şimdi tek yapmamız gereken beklemektir.

Yirmi Yedi

Lothar

ZENON bir saat içinde Roxy'yi geri aradı. Konuşmaları kısa sürdü, ama onunla buluşmayı kabul etti. Zenon tüm bu olayı çok garip bulsa da, ki kesinlikle öyle bulacaktı, bunu belli etmedi. Onu kısa bir süre önce barda görmüştük. Lucifer için bir görevde olduğumuzu biliyordu ve ben de zamanı geldiğinde onun da bize uyacağını umuyordum.

Roxy ile baş başa kalacak fazla vaktim olmamıştı, ama o bana torunlarına gönderdiği mesajın onları şüphelendireceğini söyledi. Erkek aptal değildi, bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı ve hazırlıklı gelecekti.

"Daha ne kadar beklemem gerekiyor?" dedi Sera, şu anda saklandığımız harap kulübede bir ileri bir geri yürüyerek. Beelzebub ormandan çıkıp görülme riskini göze alamayacağı için, burada yaşayan iblisleri çağırmış ve bize barınak sağlamalarını emretmişti.

"Her an burada olabilir," dedi Roxy.

Kulübe şeytanlar tarafından kuşatılmıştı. Beelzebub dışarıda otururken, diğerleri heyecanla vızıldıyorlardı, sanki o lanet bir ünlüymüş gibi.

Roxy'ye tekrar baktım. Dışarıdan sakin, neredeyse huzurlu görünüyordu. Ama ben gerçeği biliyordum. Sanki onun hissettiklerini hissedebiliyordum. Nedense, karnının düğümlendiğini ve kalbinin hızla attığını biliyordum. Ayrıca benim için korktuğunu da biliyordum.

Sera yine odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Roxy'nin buluşmak için seçtiği yerden Zenon'un şüphelenmesinden endişe duyuyorsa, bunu söylememişti. Belki de bu kadar uzun süre hapis kaldıktan sonra bu kadar saf kalmıştı. İnsanlar arasındaki ilişkiler konusunda kafasının çok karışık olduğunu hissettim

ama çoğu melek insan ilişkilerinde oldukça beceriksizdi. Evet, çok güçlüydü ama çok uzun süre hapis yatmıştı ve safça algılanabilecek şeyler söylüyor ve yapıyordu. Ya da belki de sadece güç arzusu gözünü kör etmişti?

Dışarıdan bir kargaşa geldi.

Zenon, Beelzebub'un hayranlarının toplandığı yerin tam ortasına indiğinde pencereye doğru yürüdüm. Deri gibi yarsa kanatlarını katladı ve dövmeli elini savaş baltalarından birinin sapına uzattı, sarı gözleri Beelzebub'un üzerinde kaydı. Başını yana eğip dudağını kıvrırken uzun siyah saçları öne düştü. "Kaybettiniz mi, Lord Beelzebub?"

Roxy koşarak kapıyı açtı. "Zenon! Geldiğine çok sevindim."

Beelzebub'a birkaç saniye daha baktı, B ise onun buz gibi bakışları altında donakaldı.

"Lütfen, içeri gel," dedi Roxy.

Zenon ona döndü, sonunda lordun soğuk bakışlarından kurtuldu ve kulübeye doğru büyük adımlarla yürüdü. Beni gördü ve başını kaldırdı, sonra Lucifer'inkine benzeyen sarı gözleri Seraphina'ya takıldı.

"Zen, kardeşim," dedim.

"Loth." Baltasının sapını daha sıkı kavradı. "Geldiğin için teşekkürler," dedim.

"Öyle mi?" Benimle Roxy'ye baktı. "Biri bana ne haltlar döndüğünü anlatmak ister mi?"

Sera öne çıktı. "Ben Seraphina."

"Umurumda değil," dedi. "Konuşmaya başla."

Sera öfkелendi. "Anladığım kadarıyla sen Lucifer'in torunusun?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece ona dik dik baktı. Birkaç yıl önce, erkek göz teması kurmaktan kaçınırdı. Eşi Mia'yı bulduğundan beri çok şey değişmişti.

"Onu pek sevmediğini de biliyorum," dedi kız.

Zenon hiç tereddüt etmedi. Bakışları Roxy'ye, sonra bana, sonra tekrar Sera'ya kaydı. Bunun yalan olduğunu biliyordu. Rox'un Lucifer'i ne kadar sevdiğini, ne kadar sadık olduğunu da biliyordu. Bunun nereye varacağını anlaması sadece bir saniye sürdü.

bir saniye sürerdi. "Beni oldukça berbat bir şeyle suçluyorsun, Seraphina," dedi. "Sadede gelmeye ne dersin?"

Seraphina omuzlarını düzeltti. "Sana bir teklifim var."

"Hadi canım."

"Roxy, Lucifer'in babana yaptığı şeylerden dolayı ona kin beslediğini ve birisi onu tahtından indirirse mutsuz olmayacağını, hatta onu hor gördüğünü söyledi."

Başını yana eğdi. "Roxy'nin söyleyecek çok şeyi varmış, anlaşılan." İnkâr etmedi, umduğunu gibi oyuna geldi.

"Bu bilgiyi gönüllü olarak vermedim," diye Roxy aceleyle konuştu.

Sera elini uzattı ve Roxy duvara doğru uçtu, oraya sıkışıp kalmadan önce sertçe çarptı.

Vücudumdaki her kas taş gibi sertleşti ve Zenon'un burun delikleri genişledi, ama neyse ki Roxy'nin hafifçe başını sallayarak ona vazgeçmesini söylediğini gördü.

"Sessiz olacaksın," diye Seraphina ona sertçe seslendi.

"Onu nefret ettiğini biliyorum Zen," diye Roxy aceleyle konuştu. "Ama Lucifer'i tahttan indirmek ne anlama gelir bir düşün. Lütfen onu dinleme." Rolünü mükemmel oynuyordu.

Sera tısladı ve elini havada salladı, Roxy'nin kemeri belinden koparıldı, ağzına doğru uçtu ve kafasına dolandı. Sera Zenon'a döndü, ne yapacağını görmek için bekledi, Roxy'nin yardımına koşacak mıydı yoksa onu acı çekmeye terk mi edecekti?

Zenon kıpırdamadı. Roxy'ye yardım etmeye çalışmadı ve bunun onu çok üzdüğünü biliyordum, ama beni üzdüğü kadar değil.

"Dikkatimi çektin," dedi Zenon, Sera'ya dönerek. "Ama bunu yapmak istiyorsan, sağlam bir planın olsa iyi olur. O pisliği tahtından indirmek kolay olmayacak."

Sera gülümsedi.

"Bu durum devam ederken nasıl uyuyabilirim ki?" Roxy kulübenin diğer tarafında mırıldandı.

Zenon'un ziyaretinden bu yana birkaç saat geçmişti ve biz o süreyi odanın iki ucunda zincirlenmiş halde geçirirken, Beelzebub ve Sera zaferlerini *kutluyorlardı*.

Ne yazık ki duvarlar kağıt kadar inceydi. Sera, Beelzebub'a başka bir emir verdiğinde yüzümü buruşturdum, sonra çılgınca inledim.

Roxy'yi görebilmek için başımı kaldırdım, ki bunu bilerek yapmamıştım, ve onu görür görmez tek yapabildiğim bir homurtu çıkarmak oldu. Ona planımızı anlatmıştım, sonra onunla konuşmaktan kaçınmıştım. Onunla tekrar konuşursam, söylememem gereken bir şey söyleyebilirim diye korkuyordum — mesela, belki konuşmalıyız? Ya da lütfen bana neden beni değil de Lucifer'i seçtiğini söyle?

Ne kadar aptalım. Onun söylediklerine nasıl güvenebilirdim ki?

Dışarıdan kahkahalar geliyordu. Dışarıda ateş çukuru etrafında içki içen iblisler vardı. Beelzebub onlara kulübeyi korumalarını emretmişti. Bizi kurtarmaya gelen olsa bile, onlar tamamen işe yaramazdı ve taktığımız kutsanmış gümüş kelepçeler ve zincirler gücümüzü tüketmiş, bizi zayıf ve kendimizi koruyamayacak hale getirmişti. Kafamın arkasında uğultu yapan çiftleşme bağı, çaresizlik hissine yardımcı olmuyordu ve Roxy ile aramızdaki küçük mesafeyi dayanamayacağım kadar büyük hale getiriyordu.

Çiftleşmemizin koşulları canavar için önemli değildi. Yeni çiftleşmiş bir köpek, koruma içgüdüleriyle hareket ederdi ve bugün Sera'nın Roxy'yi incitmesini görmek beni paramparça etmişti. Canavarın kontrolünü yeniden ele geçirmemiş olsaydım, o kaltağa saldırmaktan kendimi alıkoyamazdım ve büyük olasılıkla kendimi öldürttürürdüm.

Eşinden fiziksel olarak ayrılmaya zorlanan bir av köpeği, onu bu kadar yakınında olup da ona dokunamamak, canavarı çok mutsuz ediyordu.

Ellerimi yüzüme sürdüm, paletime geri uzandım ve gözlerimi kapattım. Ona bakmazsam, belki de içimdeki bu düğümü görmezden gelebilirim? Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için nefes aldım ve ciğerlerimi onun mükemmel, baş döndürücü kokusuyla doldurdum.

"Şimdi de sessizliğe mi büründün?" dedi Roxy. "Gerçekten mi?"

Lanet olsun. "Konuşacak havamda değilim, Roxy."

Uzun bir nefes verdi. "Anlıyorum, gerçekten, ama Beelzebub ve Sera yan odada çılgınca sevişirken ve insanlık tarihinin en tuhaf müstehcen sözlerini sarf ederken nasıl hiçbir şey söylemezsin?"

Kendimi durduramadan gülümsedim. Haksız değildi.

"Kendi sikine alevli sıcak Cheeto dedi, Lothar. Yani dostum, küçük kırmızı, garip şekilli, parmak sikin olduğunu söylemeden, küçük kırmızı, garip şekilli, parmak sikin olduğunu söyle."

Beni şaşırtan bir kahkaha attım.

"Ona 'annenin ambrosiasını ye' dediğinde titrediğim titreme," diye ekledi.

Bir kez daha kahkaha attım. "O boktan sesi çıkarırken ne olduğunu hala anlamaya çalışıyorum..."

"Mutlu bir fok gibi," diye bitirdi ve kıkırdadı.

"İşte o." Bir kahkaha daha içimden yükseldi. Ben böyle gülmezdim. Ama bu iyi bir duyguydu. Gerçekten iyi. Roxy'nin kıkırdamaları müzik gibiydi ve göğsümü ısıttı, karnımı sıkılaştırdı ve sikimi demir gibi sertleştiriyordu. Tüm mizah kayboldu ve kıkırdamalarının sönmesini dinledim.

"Aferin oğlum," dedi Sera diğer odadan. "Sen benim çok iyi oğlumsun." Sonra diğer odadaki tüm sesler de sonunda kesildi.

Bir titreme içimi kapladı, ses tonundaki bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etti ve cildim sanki milyonlarca karınca üzerinde geziniyormuş gibi hissettim. Göremediğim ve ulaşamadığım bir his, bir an, zihnimde bir saniye için parladı, sonra kayboldu, ulaşılamaz hale geldi ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu geri çağıramadım. Bu da neydi böyle?

"Lothar?" Roxy sessizliği bozarak seslendi.

"Evet?"

"Her şeyin bu kadar karışık olduğu için üzgünüm."

"Ben de," dedim, sesim çok kaba çıkmıştı.

Birkaç dakika daha sessizlik hakim oldu. "Geri dönüp olanları değiştirebilseydim..."

"Ama yapamazsın."

Ve bunun için ne onu ne de Lucifer'i asla affedemezdim.

Bölüm

Yirmi Sekiz

Lothar

SERA ROXY'YE YAKLAŞTI ve Rox'un o kaltağın boğazına yumruk atmamak için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum. Bunun yerine sakın bir şekilde Sera'ya telefonu geri verdi.

"Zenon ne dedi?" diye sordu Sera sertçe.

"Kardeşleri, bu konuda karar vermeden önce seninle görüşmek istiyorlar. Kendini daha güvende hissedeceksen şeytanlarını da getirebileceğini söyledi, ama bu görüşme gerçekleşmeden hiçbir şey ilerlemeyecek."

Sera'nın gözleri heyecanla doldu. "Onları ikna ettik, değil mi?" dedi Beelzebub'a. "Şövalyeler bize katılacak. Onlar ve av köpekleri varken, bu savaşı kaybedemeyiz."

"Ben de kardeşlerimle konuşmam gerekecek," dedim. "Durumu açıklamam gerekecek. Beni körü körüne takip etmeyeceklerdir." Zincirlerimi salladım. "Ama bu" —bağlı bileklerimi gösterdim—"bizi bekleyen şey buysa, bunu yapmayacağım. Bize saygılı davranırsanız, size sadık kalırız, ama zincirlenmiş ve koruma altında onlarla konuşmaya gidersem, kabul etmeleri imkansız."

Soğuk bakışları üzerimde dolaştı. "O zincirlerin çıkarılmasını istiyorsan, bana kendini kanıtlaman gerekecek, Lothar." Yaklaştı, meme uçları göğsüme değene kadar durmadı. Tiksinti içinde titremek için kendimi zor tuttum. Çenemi kavradı. Roxy'nin zincirleri odanın diğer tarafında tıkırdadı, öfkeli homurtusu midemi burktu. Tepkisi gerçek miydi yoksa Sera'nın yararına mıydı? "Anlaşmamızı mühürlemek için beni öpecek misin, Lothar? Benim senin için zavallı küçük eşinden daha önemli olduğumu bana kanıtlayacak mısın?"

Dudaklarımı kıvrarak ona küstahça gülümsedim, ama tek istediğim onu itip kakmaktı. Bunu yapmazsam, beni

bekçi, yoksa kardeşlerimi uyarmam gerektiğinde beni burada zincirli tutacaktı, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım, elimi omurgasına kaydardım ve ensesini kavradım, ve istediğim gibi boynunu kırmak yerine - çünkü o kaltak o kadar kolay ölmezdi - eğildim ve onu sertçe öptüm.

İçimdeki her şey şiddetle geri çekildi, tamamen tiksindi, ama onu bıraktığımda, kızarmış yüzüne ve şimdi kırmızı, şişmiş dudaklarına bakarak, şehvetle dolu ağır gözlerine sııttım. "Bu senin için yeterli bir kanıt mı?"

"Şimdilik." Dudaklarını yaladı. "Bir kızı öpmeyi her zaman iyi bilmişsindir," dedi boğuk bir sesle.

Onun bu sözleri, sanki onu daha önce öpmüşüm gibi bir izlenim uyandırdı, ama öyle bir şey olsaydı, o korkunç anı kesinlikle hatırlardım. Beni Roxy ile birlikte mi görmüştü? Bu da pek olası görünmüyordu. Onun sözleri, geçmişini ima ediyordu, onun da parçası olduğu bir geçmiş. "Öyle mi düşünüyorsun?" dedim, ne diyeceğimi bilemeden ve onu doğrudan sorgulamak istemeden, sonunda onu ikna edebileceğimi düşündüğüm bir anda onu kızdırma riskini almak istemeden.

"Oh, hiç unutmadım. Seninle ilgili anılar, hapis hayatımda bana güç verdi."

Benim hakkımda anılar mı? Ne halt ediyor bu kadın? Roxy acı dolu bir ses çıkardı ve ben ona döndüm. Yüzündeki tüm renk kaybolmuştu. Sanki ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi yanındaki sandalyeyi sıkıca tutuyordu. Yüzünü, gözlerindeki vahşi bakışı inceledim. Çiftleşme bağı onu da benim gibi etkiliyor muydu? O öpücüğün saçmalık olduğunu bilmeliydi. Her saniyesinden nefret ettiğimi bilmeliydi.

"Tarih tekerrür ediyor gibi, değil mi Rox?" dedi Sera ve güldü, soğuk ve tiz bir sesle, tıpkı dün geceki gibi tüylerimi diken diken eden, içimde aynı hissi uyandıran, bir şeylerin yanlış olduğu hissi.

Hayır, Roxy'nin tepkisi sadece öpücükle ilgili değildi, başka bir şey vardı. Tutunamadığım aynı anı birdenbire zihnime geldi ve ensemdaki tüyler diken diken oldu.

Sera çenemi tuttu ve beni tekrar ona bakmaya zorladı. "Beni hayal kırıklığına uğratırsan, bana ihanet edersen, tüm sürünü katlederim, ama

Onların eşlerini, çocuklarını ve sevdikleri herkesi önce deşip parçalarken onları izleteceğim," dedi Sera. "Sana sahip olduğum gücün sadece bir kısmını gösterdim ve beni hayal kırıklığına uğratırsan, bu gücü sana ve seninkilere hiç tereddüt etmeden kullanacağım." Elini göğsümden aşağı kaydırды. "Bir saatin var. O zamana kadar geri dönmezsen ya da en ufak bir aldatma kokusu alırsam, ilk giden Roxy olacak ve sözlerimi iyi dinle, çılgılık atarak ölecek. Anladın mı?"

İçimde yanan öfkeyi bir şekilde bastırdım. "Anladım." Elini salladı ve bileklerimdeki gümüş kelepçeler ve boğazıma takılı olan tasma düştü ve beni serbest bıraktı. "Başarılı olursan Lothar, sarayımda sana önemli bir yer vereceğim. Yanımda oturacak ve hayal bile edemeyeceğin zenginlik ve şöhretin tadını çıkaracaksın. Seni en çılgın hayallerinin ötesinde ödüllendireceğim." Parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sonra tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. "Sana kutsal söz veriyorum." Gülümsedi. "Şimdi git."

Başımı salladım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Ve Lothar?" diye seslendi, ben çıkamadan.

"Alfa'yı da yanında getir. Onun ağzından duymam gerek."

Çenemi kaldırıp dışarı çıktım.

Oda içinde yüksek sesli homurtular yankılandı. Roxy ve ben Beelzebub'u aramak için ayrıldığımızdan beri olan biten her şeyi hızlıca anlattım ve kardeşlerim tahmin ettiğim gibi çok öfkeliydi.

War kollarını kavuşturdu. "Savaşacağız, onu durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağız, ama bu düşmüş meleği bizden daha iyi tanıyorsun, planın nedir kardeşim?"

"Lucifer'i çağırmak için birini göndermeli miyiz?" diye sordu Relic.

Kafamı salladım. "Bu riski göze alamayız. Onun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorum. Ama hissediyorum, ondan sürekli bir akım gibi, giderek büyüyen bir güç yayılıyor. Eğer Lucifer'den daha güçlüyse, onu alt edebilecek güçteyse, alemlerde yaşanacak kaos hayal bile edilemez. Bence en iyi seçenek meleklere haber vermek,

bu gece neler olacağını anlatmak ve onların gelip çöplerini almaları gerektiğini söylemek. Onlar onu arıyor olmalılar."

War başını salladı. "Katılıyorum. Silas?"

"Ben de öyle düşünüyorum. O düştü, ama iletişim kurmanın bir yolunu bulacaktır."

"Ne yapabiliriz?" Willow odaya girerken sordu. Alfa'nın eşi, işler kötüye gitmek üzereyken boş boş oturacak biri değildi, Jagger ve Relic'in eşleri de öyle. Fern ve Sutton, Wills'in yanında duruyorlardı ve onlar da aynı kararlılıkla bakıyorlardı.

War başını salladı ve hem Jag hem de Relic hiç de mutlu görünmüyorlardı.

"Bir orduya ihtiyacın var ve bizim emrimizde iki güçlü cadı grubu var," dedi Willow.

"İşler ters giderse korunmaya ihtiyaç duyacak dişiler ve yavrular var burada. Eğer işler istediğimiz gibi gitmezse, burayı koruma altına alıp herkesi güvende tutman gerekecek."

Ben başımı salladım. "Seraphina kadar güçlü biriyle tek başına savaşmak, kargaşaya neden olacaktır. Denge kaybının, hatta sadece bir dalgalanmanın, o serbest kaldığında bu şehirdeki insanları ve iblisleri nasıl etkileyeceği belli olmaz. Bu yerleşke savunulmalıdır."

Willow'un gözleri eşine kilitlenmişti, sanki sessizce iletişim kuruyorlardı. O da başını salladı. "Ailemi buraya çağırayım, böylece hepimiz bir arada oluruz."

"Lenny'yi buraya getirecek birini bulabilir misin?" dedi Jag.

Kurgan'ın kadını yalnız yaşıyordu ve Jagger ona göz kulak oluyordu. "Tabii ki." Wills bana döndü. "Rox nerede?"

"Sera onu tutuyor."

Willow, kardeşlerimden birkaçı onun adını duyunca homurdandığında kaşlarını çattı. "Sorun ne? Rome neden çürümüş yumurta yiyormuş gibi görünüyor?" Bana döndü. "Loth? Ne oluyor?"

"Roxy benim eşim," dedim, çünkü bunu saklayamazdım. "Birkaç gün önce çiftleştik."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"O ve Lucifer, çok uzun zaman önce aramızdaki bağı benden gizlediler. Hafızamı sildiler."

"Ne yaptılar?" diye bağırdı, gözlerinde öfke parıltıyordu.

"Bağı koparmanın bir yolunu bulabilirsen, sana çok minnettar olurum."

Gözlerindeki öfke acıya dönüştü. "Loth, hayır, ikinizin de bir yolu olmalı..."

"Bana yalan söyledi, Wills. O ve Lucifer *yüzyıllardır yalan* söylüyorlar. Bundan geri dönüş yok."

Yüzümü inceledi, sonra başını salladı. "Ne yapabileceğime bakacağım."

War, onunla özel olarak konuşmak için yanına gitti, şüphesiz benimle birlikte ayrılacağını söylemek için. Onu kollarına aldı ve öptü, ben de arkamı döndüm ve Relic'in Fern'e, Jag'ın da Sutton'a aynı şeyi yaptığını gördüm. Onları öyle görünce, Roxy'nin yüzü hemen aklıma geldi ve lanet olsun, evet, bu göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi.

Şu anda bunu düşünemezdim. Kendimi onunla o şekilde hayal edemiyordum, bu bizim geleceğimiz değildi.

"Relic, şövalyelere planımızı anlat. Onlara her şeyi anlat, tesislerini kapatmalarını söyle ve Zenon'a Silas'ı aramasını söyle," dedim.

O başını salladı ve Fern'e son bir öpücük verdikten sonra bana geldi. Omzumu tuttu ve ilk kez gözlerinde ne olduğunu, ondan neyin aktığını fark ettim. Relic beni seviyordu. Oğlum beni bir yavru köpeğin babasını sevdiği gibi seviyordu. Orada benim için korku da vardı.

"Çok dikkatli ol," dedi sert bir sesle. "Beni duyuyor musun, Loth?"

Yutkundum, yeni duygularım boğazımı sıkıştırıp göğsümü kavradı ve başımı salladım. "Sen de, evlat."

Burun delikleri genişledi, bakışları keskinleşti ve benim gözlerimde de aynı şeyi görebildiğini anladım. Omzumu sıktı, sonra dışarı çıktı.

Kısa bir süre sonra War ve ben kulüp binasından ayrılırken, Willow çoktan ailesini arayarak onları çağırmaya başlamıştı.

Bölüm

Yirmi Dokuz

Roxy

WAR İÇERİ GİRDİ, Lothar hemen arkasındaydı. Cehennem köpeği alfasının bakışları anında duvara zincirlenmiş halime yöneldi ve dudakları geri çekildi. Onun mutsuzluğu iki şeyden biri olabilirdi. Bir köpek olarak, kadınların kötü muamele görmesinden nefret ediyordu, ya da Lothar ona benim ona yaptıklarımı anlatmıştı ve beni görmek öfkesini uyandırmıştı.

Benim tahminim, ikisinin de birazı. Beni zincirlenmiş görmek, hoşuna gitse de gitmese de koruma içgüdülerini harekete geçirirdi.

İçimde giderek derinleşen utanç ve suçluluk duygusuyla mücadele ettim ve Sera'nın kendini beğenmiş tavırlarını, War'ın Beelzebub ile el sıkışmasını izledim. Sanki o, gezegendeki en büyük ve en hain pislik değilmiş gibi, Lucifer'e ihanet etmeye razıymış gibi davranıyordu.

Lothar'ın planı iyiydi — işe yararsa tabii. Ya yaramazsa? Bunu düşünmeye bile tahammül edemiyordum. Av köpekleri ve şövalyeler Seraphina'yı tek başlarına alt edecek kadar ateş gücüne sahip değillerdi ve ben lanet olası meleklerle güvenmekten nefret ediyordum. Lucifer'in Sera'nın yanına yaklaşmasının kötü bir fikir olduğunu hepimiz biliyorduk, ama işler ters giderse onu alt edebilecek kadar güce sahip tek kişi oydu.

"Şövalyelerle yapacağımız toplantıya geleceksin. Alfa av köpeğinin bu savaşa katılması davamıza yardımcı olacaktır," dedi Sera.

War çenesini kaldırdı. "Orada olacağız."

Lothar, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana, sonra da Sera'ya bakıp duruyordu. O sapık kaltak, onu öpmeye zorladıktan sonra, gitmeden önce ona ne söylemişti ki, şimdi zihninde cevaplar arıyordu. Bunu gözlerinden açıkça okuyabiliyordum.

"Gitme zamanı," dedi Sera. "Roxy, yeni arkadaşlarımızla burada kalıp ona eşlik edecek," dedi ve kötü bir kaltak gibi gülümsedi.

Lothar bana hırladı, sonra büyük adımlarla yanıma geldi. Bana yukarıdan baktı, dişlerini gösterdi. "Hak ettiğin şey, değil mi Rox?" dedi bana, sonra çömeldi, üstüme çullandı. Eli hızla uzandı, yakamın hemen üstünden boğazımı kavradı.

Elim hızla uzandı ve bileğini kavradı. "Özür dilerim," diye boğuk bir sesle söyledim, gözlerim yaşlarla doldu, çünkü bu çok acı vericiydi. O Sera'nın tarafında değildi, ama benim tarafımda da değildi.

"Değersiz özürlerini kendine sakla," diye hırladı.

O anda boğazımı sıkıca tutmadığını ve gözlerinde öfke değil kararlılık olduğunu fark ettim. Bakışları aşağıya indi, ben de onu takip ettim. Bıçağı botunun üstünden çıkmıştı. Bana hafifçe başını salladı. Boğazımı bıraktığı anda, dramatik bir şekilde öne doğru düştüm, boğazımı tutarak bacaklarını yakaladım.

"Lütfen, lütfen beni affet," dedim ve bıçağı çekip uyluğumun altına sakladım.

Beni itti, nefret dolu bir bakış attı ve Warrick'in yanına geri döndü. Sera'nın beni burada bırakmaya karar verebileceğini tahmin ederek bunu planlamışlardı. Zincirlenmişim, güçlerim tükenmişti, ama ben Roxana the Blade'dim ve onunla birlikte burada bıraktığı pisliklerin hiç şansı yoktu.

Yine de Lothar kapıya doğru yürürken tekrar bana baktı ve gözlerinde benim için duyduğu korkuyu görebiliyordum. "Belki de onu da yanımızda götürmeliyiz," dedi. "Teminat olarak."

Sera çenesini tutup ona bakmasını sağladı. "Ona ihtiyacımız yok, senin de yok. O bir hiç. Artık sen benimsin, Lothar."

Warrick'in bakışları sertleşti, ama tiksinti ile yüzünü buruşturmamayı başardı ve ben de bir şekilde tamamen hareketsiz kalmayı başardım, ayağa fırlayıp kelepçelerimden kurtulmak için çaresizce ellerimi koparmadım ve boynunun yanında nazikçe atan karotis arterini ısırmadım.

Lothar başını salladı, ama elleri sıkı yumruklar halindeydi.

"Hadi gel sevgilim," dedi Sera ona, sonra önde yürümeye başladı.

Sera bunu söyler söylemez Lothar donakaldı, başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu.

Korku beni sardı.

Hatırlıyordu. Tanrım,
biliyordu.

Lothar tekrar bana doğru bir adım attı ve ben başımı salladım.

Warrick elini göğsüne koydu. "Yürümeye devam etmelisin," diye düşük sesle homurdandı.

Lothar kendisiyle mücadele ederken, görünür olan her damar ve tendon gerildi.

"Git," diye fısıldadım.

"Sera seni görmeden git lan," diye bağırdı War.

Lothar, War'ın onu kapıdan dışarı itmesine izin verdi, ama yüzündeki ifade beni ikiye böldü. Aşk hikayemiz bir trajediydi, el ele gün batımına doğru yürüdüğümüz güzel bir romantizm değildi ve o zaman olduğu gibi şimdi de imkansızdı. Birbirimizi çok derinden incitmiştik, çok fazla yalan, çok fazla acı vardı. Mutlu son için her türlü şansı yok etmiştik.

Ondan sonra düşünmeye zaman yoktu, çünkü kulübenin dışındaki iblisler pencerelere doğru hareket etmişlerdi, burada yalnız olduğumu fark etmişlerdi. Ayağa kalktım, bir zamanlar bana ait olan, son tuttuğumda Lothar'ın kanıyla kaplı olan bıçağı sıkıca tuttum. En azından zincirler biraz hareket edebilecek kadar uzundu, çok değil, ama yeterliydi.

Kapı açıldı ve en büyük iblis içeri girdi. "Babam eve geldi," diye bağırdı ve sivri dişlerini gösterdi.

Lothar

Anılarım geri gelince kusmamak için kendimi zor tuttum.

Hâlâ bulanıktı ama birbirimizi sevdiğimizi biliyordum. Roxy ve ben. Birbirimizi sevmiştik. Onunla kollarımda geçirdiğim geceler zihnime doldu, öpüşmeler, dokunuşlar, karanlıkta fısıldanan sözler. Plan yapmak

birlikte bir gelecek, gerçekte çiftleşme dürtüsüne direnmek zorunda kaldık, çünkü Lucifer beklememizi ısrarla istedi.

Sadık askerler olarak emirlere itaat ettik.

Hizmetçilerin eşleri olmaması gerekiyordu, ama kader Lucifer'in kararını geçersiz kılmış ve o çok öfkelenmişti.

Her şeyin ters gitmeden hemen önce olanlarla ilgili anılarım hala karışık ve eksik parçalar var. Lucifer benden Sera'yı "büyülememi" istemişti, eğer ona onun hakkında bildiklerini anlatmasını sağlarsam, sonunda bizim gerçekten çiftleşmemize izin verecekti. Henüz çiftleşmediğimiz için sadakatsiz davranmadığımı bana ikna etmişti. Roxy'nin anlayacağını, yıllar boyunca onun için birçok kişiyi baştan çıkardığını, bunun Cehennem'in iyiliği için olduğunu ve tahtını güvence altına alacağını, kardeşlerimin iyiliği için olduğunu, ama daha da önemlisi, Roxy'nin güvende kalmasını sağlayacağını söylemişti.

Detayları hatırlamıyordum, ama bunu yaptığımı biliyordum. Lucifer'in istediğini yaptım.

Göğsümü ovuşturdum, hayalet bir acı sanki yüzyıllar önce değil de şu anda yaşanıyormuş gibi içimi parçaladı.

Roxy bana hiçbir şey yapmamıştı.

Suçlu bendim.

Bunu bize ben yaptım.

Lucifer'e görevini siktir etmesini, emirlerini görmezden gelip Roxy'yi eşim yapmamı söyleyecek kadar güçsüzdüm. Her şeyi mahveden bendim.

"Loth?" War sessizce konuştu. "Neler oluyor?"

Güneş batmıştı ve biz bir minibüsteydik. Relic sürüyordu. Sera onun yanında ön koltukta oturuyordu. Beelzebub onların arkasındaki koltuğa oturdu, War ve ben ise en arkada oturduk. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. "Rox ve benim birlikte olduğumuzu hatırlıyor musun?"

War kaşlarını çattı. "Hayır." Sonra sanki bir ışık yanmış gibi kaşları yukarı kalktı.

"Bir şey hatırladın mı?"

Bakışları Sera'ya kaydı ve kaşları yukarı kalktı. "Ne oluyor lan?" Kafasını salladı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Hatırlıyorum." Gözleri nefretle doldu. "Nasıl? Ne oluyor lan? Nasıl şimdiye kadar hatırlamadım?"

"Lucifer'in koyduğu engel ne olursa olsun, artık ortadan kalktığını varsayıyorum. Benim ve Rox'un anılarını aldı, ama sadece benden değil, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilen herkesten aldı." Boğazım kurumuş gibi, yutkundum. "Ayrıntılar hala bulanık, ama yeterince hatırlıyorum."

O küfretti. "Neden yaptı bunu? Ne oldu?" "Onu en kötü şekilde ihanet ettim, War."

"Siktir," diye mırıldandı War.

"Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Parmaklarını sıkıca yumruk haline getirip bacağıma vurdu. "Bu geceyi atlatmalıyız kardeşim, sonra onu geri kazanmak için sonsuz bir zamanın olacak. Şu anda odaklanman lazım. Onun için bunu kazanmalısın."

Sakinleşmek için nefes almaya çalıştım ama başaramadım. "O orada, yapayalnız."

"O bir savaşçı. Zincirlenmiş olsa bile, o iblislerin hiç şansı yok," dedi War, sonra telefonunu açıp ekranı bana çevirdi. "Ve yardıma geliyor."

Asher'a mesaj
atmıştı. Tanrıya
şükür.

Minibüs, şehrin dışındaki büyük bir boş alana girdi. Yedi iri erkek bekliyordu. Şövalyeler gelmişti. Zen ve Chaos birkaç adım önde duruyordu, kardeşleri hemen arkalarındaydı.

Sera heyecandan neredeyse titriyordu. Minibüs durur durmaz kapıyı açtı. Biz de hemen arkasından çıktık. Burada çok fazla sokak lambası yoktu ve otoparkın kenarları yoğun gölgelere bürünmüştü.

Seraphina sanki orası zaten ona aitmiş gibi büyük adımlarla yürüdü. "Zenon, beni tanıştır."

Zen'in sarı gözlerinde nefret parlıyordu, ama fiziksel olarak kendini kontrol ettiğini gördüm. "Chaos," dedi, yanındaki traşlı ve dövmele kafalı iri erkeği işaret ederek. "O bizim liderimiz. Lazarus, Gunner, Tobias, Rocco ve Kryos arkamızda duruyor," dedi, arkasına bakmadan.

Dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Kökenlerinizi biliyorum, annelerinizin hepsi benim gibi düşmüş meleklerdi

. Tabii sen hariç, Zenon." Kollarını uzattı. "Sonunda beni hepinizin annesi olarak göreceğinizi umuyorum. Bana olan sadakatiniz ve bağlılığınız, hayal bile edemeyeceğiniz şekilde ödüllendirilecek, söz veriyorum," dedi, bana yaptığı gibi aynı saçma sapan konuşmayı onlara da yaptı.

Chaos'un bakışları Beelzebub'a kaydı, sonra tekrar Sera'ya döndü. "Cehenneme giremeyiz. Ne kadar yardımcı olabileceğimizi bilmiyorum."

Keskin bakışları şövalyelerin üzerinde dolaştı. "İki kardeşin girebilir, bunu hissedebiliyorum. Onlar oraya daha önce gitmişler. Üzerlerinde bir leke gibi görebiliyorum."

"O çok uzun zaman önceydi," dedi Chaos. "Biz birbirimize bağlıyız."

"Eminim sen de bunu tercih edersin, ama onların benimle Cehennem'e gelmelerine ihtiyacım var, Chaos." Gözleri kısıldı. "Lucifer'i dışarı çıkarmam lazım ve korumaya ihtiyacım var. Ne kadar çok kişi benimle gelirse o kadar iyi. Başka yolu yok."

Chaos oyalanırken, sürüm yaklaşp bizi çevreledi.

Melekler gelene kadar onu tutmamız gerekiyordu, sonra her şey bitecekti.

Sera'yı ait olduğu cennetteki hapishanesine geri götürdükleri anda, Roxy'nin yanına gidebilirdim ve ona beni affetmesi için yalvarırdım.

Roxy

Bıçağımı salladım ve şeytan kanı yüzüme sıçradı.

Elini boğazına götürdü ve hırladı. "Sürtük!" Sonra tekrar bana saldırdı.

Eğildim, zincirimi boynuna doladım, başını geriye doğru çektim ve bıçağımı kalbine, karnına, cinsel organına defalarca sapladım, sonra geri döndüm ve onu, daha önce hallettiğim diğer üç şeytanla birlikte yere düşürdüm. Bu onu öldürmezdi, ama bir süreliğine etkisiz hale getirecekti. Bıçak kafasını kesmek için yeterince büyük değildi, kolayca kesemezdi ve etrafımda öfkeyle tıslayan üç iblis daha vardı.

"Biraz daha yaklaşırsan, aşağıdaki arkadaşın gibi hayaların delinir." Buradan gitmem gerekiyordu. Cehenneme, Lucifer'e gitmem ve ona olanları anlatmam gerekiyordu. Bu olayda bir terslik vardı. Beni rahat bırakmayan rahatsız edici bir his vardı. Bir şeyi gözden geçiriyorduk, bundan emindim.

Uzakta bir uluma yankılandı. Köpek değil, kurt.

Önümdeki üç iblis donakaldı ve bana en yakın olanı başını eğip dinlemeye başladı.

"Yardım gelmiş gibi görünüyor," dedim. "Şimdi kaçmak için iyi bir zaman."

"Siktir," diye homurdandı iblis, sonra döndü ve kapıya doğru koşular, dışarı fırlayıp ormanın korumasını aradılar.

Onlar oraya ulaşmadan dört kurt açıklığa fırladı ve sürü üyeleri onları paramparça ederken, onların hırlamaları ve iblislerin çığlıkları duyuldu. Kurtlardan birini hemen tanıdım.

Asher.

O, çıplak ve kanlar içinde, kulübeye doğru büyük adımlarla yürüdü. Bakışları bana takıldı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim ve sesimden hırıltıyı zorla çıkardım. Asher iyi bir kadındı ve Lothar'ın arkadaşıydı. Kıskançlık şu anda hissetmem gereken bir duygu değildi, bu yüzden onu acımasızca bastırdım.

"War bize yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi." Yerde çırpınan iblisleri süzdü. "Daha çabuk gelemediğimiz için üzgünüz." Elini uzattı ve kapının dışındaki başka bir kurt ona bir av bıçağı attı. En yakınındaki iblise yöneldi ve saçını yumrukladı. "Mesajı aldığımda ormanın diğer tarafındaydık," dedi ve iblisin kafasını kesti.

İblis küle dönüştü.

"Görünüşe göre sen halletmişsin," dedi, bir sonraki iblisin kafası yere düşüp küle dönüşürken.

"Yardıma için teşekkürler. Gitmem gereken bir yer var."

Ash başını salladı, sonra üçüncü iblisle ilgilendi. "Lothar iyi mi? Willow'dan haber aldık, kaleyi kapatmamızı söyledi."

Ona onun lanet olası adını söylememesini söylemek istedim, ama bu da kıskançlıktan, sonunda gerçek anlamda eşleştiğimden kaynaklanıyordu. "O iyi,

ama evet, ciddi bir şey olmak üzere, Ash." Bu alemde Seraphina'nınki gibi güçleri kullanan bir melek savaşırsa, büyük sorunlar çıkabilir. "Ne kadar çabuk sürünüze dönüp onları korursan o kadar iyi. Buradaki iblisler garip davranmaya başlayabilir, cesaretlenebilirler. Dürüst olmak gerekirse, ne olacağını bilmiyorum, ama hazırlıklı olmalısın."

O başını salladı. "Anladım. Seni bu zincirlerden kurtaralım, sonra bu durumu atlatmak için yapmamız gerekeni yapalım."

Zincirlerimi çektim. "En iyi şansımız onları duvardan çekmek. Bunlar ciddi bir büyü olmadan çıkmaz. Ama tasma. Sanırım onu çıkarabiliriz. Toka ile bağlanmış."

Ash yaklaştı, eli tokaya uzandı.

"Çabuk olmalısın. İçinde kutsanmış gümüşten yapılmış iğneler var, onu açar açmaz fırlayacaklar. Onları mümkün olduğunca çabuk etimden koparman lazım, yoksa kafamı koparabilirler."

Asher donakaldı. "Ne oluyor lan?"

"Bunu takmışken cehenneme de giremem, yoksa aynı şey olur ve cehenneme giderim."

"Yani baskı yok mu?"

Gülerek cevap verdim. "Hayır. Sadece bildiğimiz varoluşun kaderi." "Ciddi misin?" dedi Ash.

"Lucifer'e ulaşmadan ölürsem ve işler istediğimiz gibi gitmezse, dünyamız, alemler, bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

Asher derin bir nefes aldı ve ellerini salladı. "Tamam o zaman, Rox, seni tek parça halinde cehenneme götürelim, olur mu?"

"Bunu gerçekten çok takdir ederim, Ash."

"Tamamdır. Sayım ne durumda?"

Başımı salladım.

"Üç deyince." Parmaklarını kırdı. "Üç... iki... bir."

Siktir.

Bölüm Otuz

Lothar

KARDEŞLERİM gölgelerin içindeydiler ve yaklaşıyorlardı. Plan basitti, elimizdeki tüm ateş gücünü ona yöneltip, melekler gelip onu geri götürene kadar dikkatini dağıtacaklık. Biz ve şövalyeler, bu işi halledebilirdik.

"Lucifer'ı ne zaman ortaya çıkarmak istiyorsun?" Chaos, Sera'ya sordu.

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra gölgelerin içinden çıkan Relic'i gördü. Kardeşlerim ilerleyip etrafımızı sararken, bakışları otoparkta dolaştı. Hâlâ kontrolün kendisinde olduğuna inanarak gülümsedi. "Harika, sürü tamamı burada. Benim sürüm."

Warrick kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Benim sürüm."

"Haydi ama Warrick. Tahtı ele geçirdiğimde, hepiniz bana ait olacaksınız."

Dişlerini gösterdi. "Bunu bizsiz yapmak zorunda kalacaksın. Meğer, fikrimizi değiştirmişiz."

Onu çevreleyen iri erkekleri ve her birinden yayılan gücü görünce gözleri çılgına döndü. "Fikrinizi değiştirmek ne demek?"

"Demek istediğim, senin için Lucifer'i asla ihanet etmeyiz, Seraphina. Bunu düşünmek bile ne kadar aptal olduğunu gösteriyor."

"Gerçekten seninle bir şey yapmak isteyeceğimizi mi sandın?" diye bağırdım. "Sen beni iğrendiriyorsun. Seni öpmek, seninle sevişmek kadar iğrençti." Ondan nefret etmem beni titretmişti ve bu saçmalıkları söylemek iyi gelmişti, ama onu kızdırmaya çalışmamın sebebi bu değildi. Güçleri olan çoğu varlığın sınırları vardır. Onu yeterince kızdırıp, gücünün çoğunu tek bir büyük patlamada serbest bırakmasını sağlayabilirsek, ona karşı bir şansımız olabilirdi.

Gücünün öfkesi havayı yırtırken rüzgar onun etrafında esiyordu. Şövalyeler aralarını açarak geri çekildiler ve onun yolunu kapattılar. "Büyük bir hata yaptınız," diye çığlık attı.

Beelzebub kükredi, Relic ve Dirk hareket ederek üzerine atladılar ve onu yere devirdiler, Jagger ise onu cehennemde dövülmüş demirle bağladı, bu işi bitirene kadar onu tutacak kadar güçlüydü.

Dirk onun üzerinde dururken, Relic ve Jagger tekrar yerlerini aldılar.

"Görünüşe göre tek başınasın, Sera," dedi Chaos.

"Beni yenebilecek kadar güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi ve çılgınca güldü. Ama neşesi geldiği kadar çabuk geçti, kollarını kaldırdı ve öfkeyle bağırarak, oradaki tüm erkekleri yere seren bir patlama yarattı.

Ayağa kalktım ve hepimiz yerlerimize geri koştuk, tekrar onun etrafında bir daire oluşturduk. Chaos ve Zenon ilk olarak, dairenin her iki yanından ona güçlerini yönelttiler. Sonra Jagger ve Rome, ardından Kryos ve Gunner. Sırayla onu bombardımana tuttuk. Dengesi bozulmuş halde, onu geriye doğru savurduk.

O çığlık attı ve bize bir başka güç dalgası gönderdi. Bu sefer ayakta kalmayı başardık ve elimizden gelen her şeyle ona karşı koyduk. Dişlerini sıkarak ellerini yumruk haline getirdi. Jagger boğazını tuttu, Rocco da öyle. Ben cehennem ateşimi çağırdım ve ona saldırdım. O çığlık attı ama pes etmedi.

"Melekler nerede lan?" diye bağırdı Chaos.

Onlardan hiçbir iz yoktu ve Seraphina'nın gücü sonsuz gibi görünüyordu. Kardeşlerim de cehennem ateşini çağırdılar ve hep birlikte onu ona gönderdik, o alevler içinde kalana kadar durmadık, neredeyse kendimizi yakacaktık.

Ellerimizi indirir indirmez alevler söndü ve şövalyeler bir anda ona saldırarak, bir gökdeleni bile yıkacak kadar güçlü dalga dalga ezici bir baskı uyguladılar, ama o yine de ayakta kaldı.

Gücümüz azalıyordu, onu daha fazla tutamayacaktık.

Sera bana doğru döndü ve kolunu uzattı. Gücü boğazımı sardı, ve ben sürüklendim ona görünmez elleriyle

ellerle.

"Hepiniz öleceksiniz," diye bağırdı, sonra dişlerini gösterdi. "Ama sen, sevgilim, ilk öleceksin."

Relic ileri atladı, çenesini Sera'nın yan tarafına doladı ve onu salladı. Sera onu fırlattı, tuğla duvara çarptı ve vücudundaki tüm kemikleri kırdı. Ben kükredim.

"Melekler burada olmalı," diye hırladı Jagger.

"Gelmeyecekler. Onun için gelmeyecekler," diye War, Chaos'a bağırdı. Ben ise Seraphina'nın önünde dizlerimin üzerine çökmüştüm.

Haklıydı. Gelmiyorlardı.

Ve şimdi Roxy'ye özür dilemeden, onu ne kadar sevdiğimi söylemeden ölecektim.

Roxy

Lucifer'in odasının kapısını kırarak içeri girdim. O sandalyesinde oturuyordu, Mini sırt dayamıştı.

Beni görür görmez ayağa fırladı ve bana doğru büyük adımlarla yürüdü. Benim bileklerime bağlı zincirler düştü, o da çenemi tutup başımı yana doğru kaldırdı, boğazımdaki yarayı kontrol etti, sonra elimi yakaladı. "Parmakların."

Geri çekildim. "Kutsanmış gümüş." Sol elimdeki kalan parmaklarımı kıpırdatarak, "Ve iblis dişleri," dedim. "Gitmeliyiz, benimle gelmelisin."

"Beelzebub neden güvende değil?" dedi, çünkü onu bulduğumuzu ve Cehennem'in efendisinin yer üstünde olduğunu biliyordu. Lucifer her zaman her şeyi bilirdi. Kaşlarını çattı. "Çok şey yaşadın, benim kıymetlim, acını hissettim, ama o kilitlenmeli..." Ben cevap veremedim aniden durdu, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığı anda, parlıyorlardı. "Denge kaybı. Hissedebiliyorum."

"Seraphina, bilmiyor muydun?"

Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Melekler bana hiçbir şey söylemediler. Ne yaparsam yapayım. Ne teklif edersem edeyim.

, olan biteni göremedim, göremediğim çok şey vardı."

"Cennetten kaçtı. Tahtını ele geçirmek için yeni bir hamle yapıyor. Beelzebub'un iplerini çeken kişi o. Şu anda şövalyeler ve av köpekleri onu korumak, seni korumak için onunla savaşıyor. O tüm şehri yıkmadan önce onlara yardım etmelisin."

Lucifer'in gözleri parladı. "Bu lanet olası meleklerin tüm bunların arkasında olduğuna inanamıyorum. Onu serbest bıraktılar."

Lucifer bana dokunmaya çalıştı ve ben ne yapacağımı fark etmeden geri çekildim.

Sarı gözleri beni delip geçti, kafamın içine girdi ve o geri çekildiğinde, ne gördüğünü anladım.

"Lothar ne yaptığımızı biliyor," diye boğuk bir sesle söyledim. "Onun hafızasını aldığımızı, ona kim olduğumu sakladığımızı. Kör noktaların olduğunu söylemiştin, ben de onlardan biri miydim? Ben yokken bana ne olduğunu biliyor muydun? Lothar'a ne olduğunu?"

"Evet," dedi Lucifer. "Sen ve Lothar eşleşmişsiniz."

"Nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

Bu ihanet beni neredeyse boğacaktı. Kendimi kucakladım. "Bu senin istediğin son şey olmasına rağmen, yine de olmasına izin mi verdin? Daha da kötüsü, Lothar'ın seçme hakkı yine elinden alındı, ona yaptıklarımız yüzünden."

Yüzündeki ifade değişmedi. "Bu, bundan sonra ne anlama gelecek?"

Onun için. Onun için ne anlama geldiğini kastetti. Onu hala seviyordum, ama Lucifer bencil bir varlıktı. Her zaman öyleydi. "Bu, benim ayrılacağım anlamına geliyor. Seni, Cehennemi, bu şehri, Lothar'ı benden kurtarmak için."

"Hayatta olmaz. Buna izin vermeyeceğim," diye homurdandı Lucifer.

Yine, tek umursadığı kendisiydi. "Lothar ve Seraphina'yı yakalamam için beni o odaya gönderdiğini, böylece gerçeği öğrenebileceğimi söylemiştin," diye ona ateş püskürdüm. "Ama beni oraya, beni kendine saklayabilmek için gönderdin."

Hiçbir şey söylemedi.

Acı içimi parçaladı, geri kalanı da çözüldü. Asla inanmak istememiştim, ama bunun gerçek olduğunu biliyordum. "Ama hepsi bu kadar değil, değil mi

Lothar'ı Seraphina ile yatmaya sen teşvik ettin, değil mi?"

"Roxana..."

"Cevap ver."

"Ona bir seçenek sundum. Onu hiçbir şeye zorlamadım. Beni istediğin kadar suçlayabilirsin, ama Lothar beni reddedebilirdi."

"Gerçekten mi? Peki seçenekleri neydi? Seraphina'yı becermek mi, yoksa ne?"

Yüz hatları sakindi. "Bilgiye ihtiyacım vardı. Sera'nın ona karşı zaafı olduğunu biliyorsun. Ona, istediğim bilgiyi elde etmek için Sera'yı baştan çıkarma seçeneği sundum ve karşılığında seninle çiftleşmekte özgür olacaktı."

Öfke içimi o kadar güçlü bir şekilde sardı ki, titremeye başladım. "Ya yapmasaydı?" "Seni asla elde edemezdi," dedi, sesinde en ufak bir duygu belirtisi olmadan.

Duvara tutundum, kalbim yeniden parçalandı. "Bu bir seçim değil," diye ağladım. "Özellikle de bunu yerine getirmeyi hiç planlamadığın için. Ona sonunda birlikte olacağımızı düşündürdün, sonra da istediğini elde etmek için beni onları bulmaya gönderdin. Böylece beni burada, yanında tutabilecektin." Sonra geri kalanı nihayet kafama dank etti. "Tanrım," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Açıklayayım," dedi. "Yanlış anlıyorsun..."

"Ben hiçbir şeyi yanlış anlamıyorum! İlk kez, sonunda gerçeği görüyorum." Onun bakışlarını karşıladım. "O gün Sera ile yaptığın anlaşma, bana sana zarar verebileceğine ikna ettiğin mücevheri verdiği anlaşma, seni korumak için Lothar'ı feda etmeyi kabul ettiğim anlaşma..." Midemi tuttum, kendimi çok kötü hissediyordum. "Anlaşma yapmana gerek yoktu, değil mi?"

"Mücevher bana zarar verebilir ve hala verebilir." "Benim bahsettiğim bu değil."

"Roxana," dedi, başını sallayarak. "Kes şunu."

"Anlaşma yapmana gerek yoktu, çünkü melekler zaten oradaydı, onu almayı bekliyordlardı. Onlarla zaten bir anlaşma yapmıştın. Lothar'ın benimle ilgili anılarını, bağımızla ilgili bilgilerini aldın, *çünkü yapabiliirdin*, çünkü beni paylaşmak istemedin, çünkü benim için kaybetemeyeceğin kadar değerli bir varlıktım. Sera'yla olan durumu beni manipüle etmek için kullandın."

"Benim kıymetlim, beni dinlemelisin." Yüzümün yanını avuçladı ve ben yine geri çekildim.

"Lothar benim kim olduğumu öğrenirse, bir gün hafızasını geri kazanır ve benim onun eşi olduğumu anlarsa, bunun korkunç sonuçları olacağını söylemiştin... ama kim için, Lucifer?" diye sordum, sesim titriyordu, tıpkı vücudum gibi.

O hiçbir şey söylemedi.

"Senin için, değil mi? Korkunç sonuçlar, beni kaybetmen olacaktı, *değil mi?*" diye daha yüksek sesle sordum.

"Seni kaybetmek beni mahvederdi," dedi sertçe.

Başımı salladım. "Bunu benim fikrimmiş gibi gösterdin. Beni kandırdın. O zamanlar Sera'nın tahtına yaptığı saldırıyı kullanarak bir taşla iki kuş vurdun. Hayatım boyunca sana sadık kaldım, seni korudum ve tapındım, Lucifer. Sen benim ailemsin, kralımsın, yaratıcım, ilk sevdiğim kişisin." Ona baktım, güzel sarı gözlerine baktım ve kalbim ikiye bölündü. "Senin için her şeyi yapardım ve yaptım da, defalarca. Vücudumu, kanımı verdim, hayatımın her anını sana ve senin istediğin şeylere adadım, ama sen bana tek bir şey bile vermedin? Lothar'ı bana vermedin."

O, ilk ve tek gerçek duygu belirtisi olan bir irkilme gösterdi. "Roxy, lütfen..."

"Lothar ve benim birlikte olma şansımızı mahvettin. Birbirimizi ölçülemeyecek kadar incittik. Senin yüzünden şimdi benden nefret ediyor. Beni hor görüyor. Bizim için bir gelecek yok. Sen benim sonsuzluğumu mahvettin ve umursamıyorsun bile. Senin için canımı verirdim, Luci. Anlamıyor musun, sonsuza kadar senin en sadık hizmetkarın olarak kalırdım. Lothar'ı sevmek, sana olan sevgimi ortadan kaldırmaz. İkisi aynı şey değil. Sen benim kralım ve ailemsin. Lothar ise hayatımın aşkı."

"Neden seni Lothar ile bu göreve gönderdiğimi sanıyorsun? Çünkü ikinizin arasındaki bağı yeniden canlandırabileceğini biliyordum. Evet, sen ve Lothar yokken istediğim zaman müdahale edebilirdim, ama sonuçları bildiğim için müdahale etmedim, uzak durdum. Birbirinize geri dönmenizi istedim. O zaman ikinize yaptıklarımın pişmanlık duyuyordum ve bu, işleri düzeltmek için bir fırsattı."

"Sana inanmıyorum."

Derin bir nefes aldı.

Onu incitmişim, ama sözlerimi geri almayacaktım. "Bu gerçek," dedi sert bir sesle.

"Sana inansam bile, çok az ve çok geç," dedim boğuk bir sesle. "Hayır, değil."

"Evet, öyle. Çünkü şimdi ikinizi de kaybettim."

"Beni asla kaybetmeyeceksin," dedi, gözleri çılgınca benimkileri arıyordu. "Ben hep burada olacağım."

"Ama mesele de bu, Luci, ben olmayacağım." Başımı salladım. "Ben çoktan gittim."

"Hayır." Sarı gözleri parladı. "Gitmene izin vermeyeceğim." "Beni durdurmanın tek yolu, beni öldürmek."

Yüzümü avuçladı ve bu sefer onu itmedim. "Her şeyi düzeltmeye çalışıyordum ama seni yine incittim. Bu, en son istediğim şeydi. Bunu düzeltmek için ne istersen yaparım, Roxy."

Hiçbir şey bunu düzeltemezdi. Hiçbir şey. Yine de, zaman azaldığı için ona bir cevap verdim. "Seraphina'yı öldür."

Cehennemden çıktığımızda şehir kaos içindeydi. Elektrikler kesilmişti. İnsanlar yağmalayıp kavga ediyorlardı. Yangın alarmları çalışıyordu, arabalar sokaklarda gelişigüzel bırakılmıştı, iblisler ise bu kargaşadan yararlanarak etrafta dolaşıyorlardı.

Artan gücün kaynağına doğru koştuk, ta ki sonunda yaklaşıp kadehe kadar.

Lucifer, parıldayan ve yoğun gücü etrafına yayılan Seraphina'yı görünce hırladı.

"O bu kadar güçlü değil," diye tısladı. "Bunu melekler yaptı. Onun güçlerini artırdılar. Sonra da o pislikler onu serbest bıraktılar."

"Unutulmuş kehanet," diye bağırdım etrafımı saran fırtınanın sesini bastırarak.

Çenesi sertleşti. "Evet. Kaderin gidişatını değiştirmek istiyorlar."

Fırtınanın içinden bir kükreme geldi. Lothar. Onu aradım.

Onu gördüğümde kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Sera'nın önünde diz çökmüş, vücudu tuhaf bir açıyla dururken, kardeşleri ve şövalyeler Seraphina'nın onu serbest bırakması için defalarca güçlerini kullanarak ona saldırıyorlardı.

Öfke içimi yakarken, belimdeki kınılardan bıçaklarımı çıkardım. O dikkatini başka yöne çevirmişken, hemen harekete geçmem gerekiyordu. "İçeri giriyorum. Hazır ol," dedim Lucifer'e.

O da başını salladı. "Biz her zaman iyi bir takım olduk, Rox."

"Sadece hazır ol," dedim ve gölgenin korumasından yararlanarak, onun arkasına geçene kadar arazinin çevresinde koştum. Lothar kükredi, gözlerinden, burnundan ve ağzından kan akıyordu. Güçleri tükeniyordu, ama hala inanılmaz derecede güçlüydü ve onu öldürüyordu.

Lucifer'e başımı salladım, sonra dişlerimi sıkarak ona doğru koştum ve havaya zıpladım.

Beni hissederek Lothar'ı düşürdü ve ben ona ulaşmadan döndü. Elini havada savurdu. Bu, bir bıçakla aynı etkiye sahipti ve yanımdaki yara izinin yırtıldığını hissettim. Ancak acı, öfkeme kıyasla hiçbir şeydi, hatta yakın bile değildi. Ona çarptım, kendimi ona doladım ve bıçağımı şakağına sapladım, onu çevirerek o kaltağın beynini parçaladım.

Onun iyileştirme yetenekleriyle bu uzun sürmezdi, ama Lucifer'in yapması gerekeni yapması için yeterince uzun sürecekti.

O, muazzam gücüyle ilerledi. İnanılmaz derecede güçlüydü, ama meleklerin müdahalesi yüzünden, Sera'yı tek başına yok edecek kadar güçlü değildi, onun gibi değildi. Artık bir şansı vardı.

Gözleri parlak bir şekilde ışıldadı ve etrafından ışık huzmeleri fııskırdı. Ellerini kaldırıp dişlerini göstererek tüm gücünü Sera'ya yönelttiğinde, adeta parılıyordu. Güç, Sera'nın göğsüne çarptı ve Sera, Lothar onu yerden kaldırırken çığlık atarak direndi. Ben onu bırakmadım, kılıcımı çevirerek, hızlı iyileşme yeteneğinin parçalanmış beyin dokusunu onarmasına izin vermedim.

Vücudunun ısınısını hissettim, o kadar sıcaktı ki cildimi yakıyordu, ama bırakmayı reddettim. Hayır, daha sıkı sarıldım ve ağzımı kulağına bastırdım. "Sürtük, şunu açıklığa kavuşturalım. Lothar *benim*," diye hırıldadım.

Seraphina öfkeyle çığlık attı ve patladı. Vücudu kelimenin tam anlamıyla parçalandı.

Düşüp çömelerek yere indim ve dönerek etrafı aradım, onun gerçekten öldüğünden emin olmak için. Geri döndüğümde, köpekler

ve şövalyeler bana bakıyordu.

"Vay anasını, Rox," diye Roman'ın dediğini duydum.

Lothar'ın yanına koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Yaşıyor musun?" diye sordum boğuk bir sesle. Birçok kemiği kırılmıştı ve kanaması çok fazlaydı.

"Beni öldürmek için bundan daha fazlası lazım," diye boğuk bir sesle cevap verdi.

Rahat bir nefes aldım. Sera'nın güçleri iyileşmesini yavaşlatacaktı, ama ölümcül olmayacaktı.

Parlak bir ışık alanı kapladı ve birkaç metre öteye inen üç meleği görmek için başımı kaldırdım.

"Biraz geç kaldınız," dedi Lucifer ve onlara doğru yürüdü. Onları baştan aşağı süzdü. "Bir ya da iki baş melek bile göndermediler mi? Onun yerine üç aptal mı gönderdiler?"

Ortakı melek öfkelenildi. "Sizi temin ederim ki, biz yeterince güçlüyüz."

"Artık bunun bir önemi yok, değil mi? Tüm eğlenceyi kaçırdınız."

"Elimizden geldiğince çabuk geldik," dedi bir diğeri.

"Elbette geldiniz," dedi Lucifer. "Ayrıca ona hapishaneden kendi başına kaçtığını düşündürdünüz ve Seraphina'nın asla sahip olmaması gereken seviyelere kadar güçlerini artırdınız."

Savunmaya çalışmadılar ve bir dakika sonra ortadan kayboldular.

"Bütün bu zaman boyunca izliyorlardı, değil mi?" diye homurdandı Zenon. "Onu geri almaya niyetleri yoktu."

"Bu ne anlama geliyor?" diye ekledi War.

"Bu, tetikte olmamız gerektiği anlamına geliyor. Melekler değişim istiyor ve bunu elde etmek için her şeyi yapmaya hazırlar," dedi Lucifer.

Ayağa kalkmaya çalıştım ve Lothar kolumu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

"Hemen dönerim," dedim ve onun tutuşundan nazikçe kurtulurken ona gülümsedim. Rome ona bir şey söyledi ve ben hızla geri çekilip gölgelerin içine girdim, kalbim daha da parçalanıyordu.

Telefonum bip sesi çıkardı ve onu cebimden çıkardım.

Luci: Gitme. Eve gel.

Başımı kaldırdım. Lucifer, Sera'nın dağınık kalıntıları aramızda dururken, benim karşımda duruyordu. Hızla cevabımı yazdım.

Roxy: Seni her zaman seveceğim Lucifer, ama seni affedebileceğimden emin değilim. Sen de beni seviyorsan, beni bırakmalısın.

O telefonuna baktı, ben de cevap vermeden önce telefonumu kapatıp cebime attım. Lothar hala yerde yatıyordu ve Relic'in nerede olduğumu sorduğunu duydum, bu da benim gitme zamanımın geldiğini gösteriyordu.

Dönüp koşarak uzaklaştım. Arkama bakmadım.

Lothar bana özgürlük istediğini söyledi ve ben onu çok sevdiğim için, onun gerçekten istemediği bir şeye zorlayamazdım. Ondan pek çok seçeneği elinden almıştım, ama bunu değil.

Onu mutlu etmek için, ona özgürlüğünü verecektim, onu serbest bırakacaktım.

Bölüm

Otuz Bir

Lothar

"Daha ne kadar süre bu lanet yatakta kalacağım?" diye homurdandım.

Willow, kötü kokulu bir sıvıdan bir miktar döktü. "Bir gün daha, en fazla iki gün." Kokuşmuş tadı hafifletmek için suyu bir bardağa döktü ve bana uzattı. "Biliyorum, bu çok kötü, ama bunlar normal yaralanmalar değil, bu yüzden normal kurallar geçerli değil. Sabırlı olmalısın."

İksiri bir dikişte içtim. Hayır, normal değillerdi. Normalde olduğu gibi iyileşmemiştim. Yaralar bir hafta, kırık kemikler ise neredeyse iki hafta sürmüştü. Kutsanmış gümüşe uzun süre maruz kalmam ve en güçlü haliyle düşmüş birinin neden olduğu yaralarım nedeniyle vücudum ciddi bir darbe almıştı.

Lanet olası bir sakat olmak, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi ve canavarım beni ele geçirip lanet olası bir kukla gibi kullandığında hissettiğimden daha deli hissediyordum.

"Oraya uyku iksiri de koydum," dedi Wills.

Siktir. "Uyumak istemiyorum. Bu yataktan kalkıp Roxy'yi bulmak istiyorum."

O içini çekip ayağa kalktı. "Yapamazsın, günlerdir uyumadın. Bu iyileşmene yardımcı olmaz, bir iki gün sonra kalkmaya hazır olduğunda yorgunluktan düşüp kalacaksın. O yüzden şikayet etmeyi bırak ve uyu."

Ayrılmaya çalışırken birkaç kez yere düştüm, yaralarım yeniden açıldı ve uyluk kemiğim tekrar kırıldı. Ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Onun haberini alan var mı?"

Willow başını salladı.

"Zenon'dan haber var mı? Lucifer hala onunla konuşmadı mı?"

"Hayır."

"Peki ya torunları? Urs? Onlar ondan haber aldı mı?"

"Hayır, Loth, kimse haber almadı." Omzumu sıktı. "Bir şey duyarsak, ilk sana haber vereceğime söz veriyorum." Gözleri yumuşadı. "Onu bulacaksın."

Kapı açıldı ve Relic içeri girdi.

"Harika," dedi Wills. "Yataktan kalkmaya çalışmasını engelleyebilirsin. Ve ona yardım etmeyi aklından bile geçirme, kemikleri henüz tam olarak iyileşmedi. Burada sana geçen sefer olanları hatırlatayım. Kemiklerinin iyileşmesi için yirmi dört saat daha gerekiyor. Birkaç adım atıp tekrar sırt üstü yatacak ve biz de başlangıç noktasına geri döneceğiz." Relic'in kırık kemikleri benden çok daha fazlaydı, ama iyileşmesi engellenmemişti ve birkaç gün içinde tam gücüne kavuşmuştu.

Relic gülümsedi. "Kıçını olduğu yerde tutacağım."

diye homurdandım.

İkisi de beni görmezden geldi.

"Ona uyku ilacı verdim, şansımız varsa uyuyacak ve hepimiz güzel bir mola verebileceğiz."

Relic çıkarken güldü, sonra yatağımın yanına koydukları sandalyeye oturdu. Sürekli ziyaretçilerim vardı, ya da daha çok, hiçbir yere gitmeye çalışmadığımı kontrol eden 24 saat nöbet tutan gardiyanlar.

"Bir şey var mı?" diye sordum, kapıyı kapattığı anda.

Kafasını salladı. "Hiçbirimiz onun izini bulamadık. Ya başka bir alemde olmalı ya da onu gizleyen bir şey ya da biri var."

"Siktir." diye homurdandım. "Buna daha fazla dayanamıyorum. Roxy'yi bulmam lazım. Eşimi bulmam lazım. O lanet olası günden beri hafızamda hala çok fazla boşluk var. Daha fazlası olduğunu biliyorum. Lanet olsun, hissedebiliyorum... burada." Yumruğumu göğsümün ortasına vurdum.

Relic arkasına yaslandı. "Anlıyorum. Ben de aynı şeyi yaşadım ve evet, Fern'in peşine hemen düşemeseydim ben de çıldırırdım. En azından Roxy'nin kendini koruyabileceğini biliyorsun, değil mi?" Bana benimle aynı bakışla baktı. "Onu bulman biraz zaman alabilir, seni kızdırmak istemem ama Wills haklı. Kendini iyileştirmen

kendini iyileştirmen gerekiyor, yoksa fazla uzağa gidemezsin. Bir gün daha dinlen, neredeyse hazırsın, sonra gidebilirsin."

Gözlerim kapandı. Willow'un uyku iksiri çok güçlüydü, en azından bana verdiği iksir öyle. Kavgadan sonra beni buraya ilk getirdiklerinde beni bayılttı. Ayakta duramamama rağmen o zaman gitmek için mücadele ettim. Sonunda War ve Relic beni tutarken Willow o lanet şeyi boğazımdan aşağı döktü. O zamandan beri reddediyordum, bu yüzden içkime gizlice kattı.

Gözlerimi ovuşturdum. "Şu anda uyuyamıyorum."

Relic güldü. "Yavrulardan biri gibi konuşuyorsun, huysuz yaşlı herif. Lanet gözlerini kapat ve biraz dinlen."

Göz kapaklarım yine düştü ve ben hırıldadım. "İyileştiğimde kıcını tekmeleyeceğim."

"İmkansız. Ben senin daha yeni, daha güçlü, çok daha gelişmiş versiyonunum. Bu, süper güçlere sahip bir versiyonuna karşı kazanmaya çalışmak gibi bir şey olur."

Her nasılsa, başım yana eğilmiş ve vücudum ağırlaşmış olsa bile, o her zaman beni gülümsetmeyi başarırdı. Gözlerimi ağır ağır kırdım.

Relic ayağa kalktı, kocaman kıcımı yataktan aşağıya sürükledi, fazladan yastığı bir kenara attı ve battaniyeyi üzerime çekti. "Uyandığında Roxy'yi bulabilirsin."

Cevap vermeye çalıştım, ama sadece anlaşılmas bir şekilde mırıldandım.

Relic lanet kafamı okşadı ve kıkırdadı. "Tatlı rüyalar."

Kabus anında üzerime çullandı.

Sera beni yatağa itti, üzerine çıktı ve binmeye başladı. Midem isyan etti. Kusmak istedim. Kokusu iğrençti ve midemdeki bulantıyı daha da kötüleştiriyordu. Lucifer bana güçlü bir tonik vermeseydi, burada gevşek bir şekilde yatıyor ve midemi onun çarşaflarına boşaltıyor olurdum. Bu karışım, sertleşebilmemin tek nedeniydi.

O tırnaklarını göğsüme batırıp inlediğinde dişlerimi sıktım.

Bunu Roxy için yapıyordum. Bunu bizim için yapıyordum, böylece Lucifer'in söz verdiği gibi birlikte olabilecektik.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Rox'u düşünmek istemiyordum, şimdi değil, Sera bana dokunurken değil, bana onun olduğunu söylerken değil. Asla onun olmayacaktım.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı. "Artık benimsin, değil mi Lothar?"

Odanın diğer tarafındaki kapı gürültüyle açıldı.

Sera tıslayarak döndü.

Oh, lanet olsun. Hayır. Roxy kan donduran bir çığlık atarak odanın diğer ucuna uçarken, Sera'yı ittim.

Melek, komodinden bir bıçak kapıp Roxy'nin yan tarafına saplayıp aşağı doğru çekerek, bir çığlık daha atarak yumruğunu Sera'nın yüzüne indirdi.

Bir kükremeyle Sera'yı itip Roxy'yi yakaladım ve ona sarıldım.

Ayakları üzerinde sallandı, sonra bana baktı, büyük mavi gözleri genişlemiş ve acı doluydular.

Kafasını çılgınca salladı. "Roxy, lütfen, açıklayabilirim..."

"Hayır." Eli bir anda hareket etti, geri çekti ve o anda elinde tuttuğu bıçağı gördüm, bıçağı kalbime saplamadan bir saniye önce.

Elini bıraktı ve elini göğsüme saplı bıraktı. Nefes nefese, elini tuttum. Beni öldürmezdi, ama acı o kadar şiddetliydi ki, dizlerimin üzerine çöktüm.

Gözlerime bakarak, yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Artık senin kalbin de benimki gibi hissediyor," diye boğuk bir sesle söyledi, sonra odadan çıkarken arkasında kan izleri bırakarak sendeledi.

Gözlerim birden açıldı, nefes nefeseydim, elim göğsüme yumruk gibi basıyordu.

Rüya, anı, o görüntüler tek tek zihnimde canlandı. Elimi çekip, oradaki koyu renkli cilt lekesine baktım. Ne olduğunu hiç bilmiyordum. Her zaman orada olduğunu sanıyordum. Bıçakta özel bir şey yoktu, iz bırakmamalıydı, ama bırakmıştı. O bıçak, o zamandan beri yanımda taşıdığım, onsuz olmaya dayanamadığım bıçaktı, Roxy'nin şu anda sahip olduğu bıçakla aynı bıçaktı. Göğsümü ovuşturdum

Göğsümü ovuşturdum. Roxy'nin acısını, ona tüm bu zaman boyunca çektirdiğim ıstırapın fiziksel bir tezahürü olarak taşıdığımı fark ettim ve bunun farkında bile değildim.

Roxy bu anılarla, bu acıyla çok uzun süre yaşamıştı. Beni ihanet ettiğimi düşünüyordu. Ve öyle de olmuştu. Son birkaç haftadır kendimi kırık ve çaresiz hissettiğimi sanıyordum, ama o hiçbir şeydi.

Yaşadığımız kaybın tüm ağırlığı üzerime çöktü, göğsümde taş gibi yerleşen keskin bir acı topu. Hafızam silindiğinden beri, onu sürekli uzaklaştırıyordum. Bana sarıldığında her zaman ilk ben uzaklaşıyordum. Ondan kaçınıyordum, sadece takılmak istediğinde onu reddediyordum. Lanet olsun, yaptıklarımın sonra bana sarılmak bir yana, yanımda olmak istediğine inanamıyordum. Bunu düşünmeye dayanamıyordum. Kadını ben, erkeğini özlüyordu, onu *ihanet eden* zavallı bir erkeği, ama ben onu defalarca bir kenara itmiştim.

Onu aramak için bir dakika daha beklemeyecektim. Bir saniye bile. Yorganı geri çektim ve bacaklarımda ve sırtımda keskin bir ağrı hissetmediğim için rahatlardım. Sonunda. Yatağın başucundaki masadan telefonumu aldım ve saati kontrol ettim. *Lanet olsun*. Yirmi dört saat uyumuştum. Eğer işe yaramamış olsaydı, çok kızardım.

Dinlenmiş hissediyordum ve vücudum sonunda tamamen iyileşmişti. Hızlıca duş aldım, giyindim, telefonumu cebime attım ve odamdan çıktım.

"Hey, nereye gittiğini sanıyorsun?" Willow bana doğru yürürken dedi.

"Eşimi bulmaya," dedim, istemeden biraz daha sert bir ses tonuyla.

Önümde durdu, gözlerini kısarak. "Bu sabah çok daha iyi görünüyorsun."

"Öyleyim."

Parmaklarını ön koluma doladı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Bana baktığın için teşekkür ederim. Kolay olmadığının farkındayım," dedim, çünkü ne kadar süre uzak kalacağımı bilmiyordum ve Willow bana katlanmıştı, ben tam bir pislik gibi davrandığımda bile benden vazgeçmemişti.

"Aile bunun için vardır, değil mi?" Beni sıkıca kucakladı ve geri çekildiğinde bana gülümsedi. "Şimdi Roxy'yi bul ve onu eve getir."

Başımı salladım ve merdivenleri çıkıp kulüp binasından geçerek motosikletime doğru yürüdüm.

"Loth!"

Döndüğümde Relic'in bana doğru koştuğunu gördüm.

"Ayakta olduğunu görmek güzel," dedi bana ulaştığında. "Ama yeni iyileşmiş bacaklarınla çok uzağa gitmene gerek kalmayacak. Roxy'nin nerede olduğunu biliyorum."

Bölüm

Otuz İki

Roxy

"BUGÜN NASIL HISSEDİYORSUN?" Eve odama girerken böyle dedi. Lysander elini tutmuş, yanında sendeleyerek yürüyordu ve Revere onun minik eline tutunmuştu. Birbirlerinden bir yaş bile büyük olmayan kuzenlerdi, ama davranışları ve görünüşleri daha çok ikiz gibiydi.

Kyler, yiyeceklerle dolu bir tepsi taşıyarak onları takip ediyordu.

"Yemek yemelisin
yemen gerekiyor."

Burada kalmak istememiştim. Savaş alanından kaçtıktan sonra, Kızlarıma veda etmek için buraya gelmişim, ama onlar benim ne kadar üzgün olduğumu gördüler ve kalmam için beni ikna ettiler. Yaralarımı sardılar, beni beslediler, sevdiler. Eve'in eşi Lazarus, parmaklarımın olduğu yerde kalan hassas uzuvlar için bana deriden bir koruyucu bile yapmıştı. En azından tırnaklarım yeniden uzamış ve yaram Sera kaçmadan önceki haline dönmüştü. Bunu bir zafer olarak sayıyordum.

Çömelerek, "Merhaba, bebeklerim" dedim.

Ly ve Rev bana koşarak geldiler, kıkırdayıp çığlık atıyorlardı. Onları kucağıma aldım ve öpücüklerle boğdum. "Sevgilinizi çok mutlu ediyorsunuz," dedim, onlara daha fazla öpücük vererek.

"Buna asla alışamayacağım," dedi Ky. "Kimsenin büyükannesi olacak kadar yaşlı görünmüyorsun."

Aynı yaşta görünüyorduk ve hepimizin aynı siyah saçları ve mavi gözleri vardı. Bizi ayıran yüzyıllar olmasaydı, kardeş olabilirdik. "Evet, canlarım, çok güzelsiniz ve bunun için bana teşekkür edebilirsiniz," dedim ve sırttım.

Eve gülümsedi, ama gözleri nazik ve endişeliydi. "Relic tesisi arıyor. Zenon yalan söyleyip seni görmediğini söyledi, ama

bir şeylerden şüphelendiğini düşünüyorum."

Her iki kalçama da tombul birer bebek oturtup pencereye gidip dışarı baktım. "Lothar ne durumda? Aradı mı?" Beni aramış olsa bile bilemezdim. Kaçtığım gece, korkakça, söyleyeceklerinden korktuğum için numarasını engellemiştim.

"Henüz yok," dedi Ky. "Relic'e göre hala iyileşiyor, ama eminim ki..."

"Yapmayacak." Gitmem gerekiyordu. Onun fikrini değiştireceğini umarak beklemeyi bırakmalıydım. Elbette yapmayacaktı. Lucifer'in anılarını çalmasına izin verdiğim için, bizim bağımızı çaldığım için beni asla affetmeyecekti ve ben onu bunun için suçlamıyordum. Geri döndüm. "Zenon'a ya da arkadaşlarına sorun çıkarmak istemiyorum. Kimsenin benim için yalan söylemesini istemiyorum. Korkak gibi davranıyorum." Ly'nin alnına, sonra Rev'in alnına bir öpücük kondurdum. "İkinizi de çok seviyorum, tatlı bebeklerim, bunu asla unutmayın," dedim onlara, sonra onları yere indirdim.

"Gitmene gerek yok," dedi Eve, beni kolayca anlayarak. "Lütfen, biraz daha kal."

Gözlerim yanıyordu ama gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. "Onunla bu şehirde kalamam. Yapamam, çok acı veriyor." Yanımdaki sandalyeden ceketimi alıp giydim. Lothar'ın ceketiydi, yüzyıllardır yanımda taşıdığım ceket. Buraya gelmeden önce onu almak için cehenneme geri dönme riskini bile göze almıştım. Yakayı burnuma götürdüm ve derin bir nefes aldım, üzerinde hala onun kokusunu alabileceğime emindim. "Biraz zamana ihtiyacım var, uzaklaşmaya... uzaklaşmaya..." Unutmaya mı? Bu asla olmazdı ve Lucifer'in acımı dindirmesine izin vermezdim. Acımı dindirmek, sanki Lothar hiç benim olmamış gibi olurdu ve ne kadar acı verici olursa olsun, bunu asla istemedim.

Eve ve Kyler bana gelip kollarını bana doladılar. Ben de onları sıkıca kucakladım.

"Pervasızca davranmayacağına ve kendini tehlikeye atmayacağına söz ver," dedi Kyler.

"Söz veriyorum."

"Ve mutlaka ara ve mesaj at," dedi Eve.

"Tamam."

Uzaklardan bir uluma sesi yankılandığında geri adım attım.

Donakaldım.

Kulaklarım beni yanıltıyordu.

Lysander uluyarak sesi taklit etti, sonra Rev onu taklit etti ve ikisi de kıkırdadı.

"O zaman hayal görmedim mi?" diye sordu.

"Kesinlikle hayal etmiyorum," dedi Eve ve başka bir uluma sesi duyulunca pencereye koştu. "Rox, bunu görmen gerek."

Kalbim güm güm atarken ona doğru yürüdüm ve pencereden dışarı baktım.

Tanrım.

Lothar, tesisi çevreleyen yüksek çitin üzerine tırmanmıştı. Üstsüz bir şekilde çitin üzerinde duruyor, göğsünü oksijenle doldururken nefes nefese kalmış, başını geriye eğmiş ve bir kez daha kederli bir uluma çıkarmıştı. Titredim, tüylerim diken diken oldu.

Şövalyeler onun altında, yer altı garajının hemen ötesindeki geniş alanda toplanmışlardı. Onun için kapıyı açmadıkları belliydi, ama onu durdurmaya da çalışmıyorlardı ve o çitin üzerinden hiçbir şey geçemezdi.

"Neden onu durdurmuyorlar?" diye boğuk bir sesle sordum.

"Sanırım... Sanırım eşleşmenin nasıl bir şey olduğunu bildikleri için, ve bunu ne kadar nefret edeceklerini bilmek için bizden ayrılmalari gerekmediğinden."

Lothar'ın dövmei, kaslı ve artık birkaç yeni yara izi olan vücudunu inceledim. "Ama... neden buraya gelsin ki?"

"Sence neden?" dedi Kyler, elimi sıkarak. "Seni çağırıyor, Roxy. Eşini çağırıyor."

Eve kolunu omuzlarıma doladı. "Git ona." "Ya eğer..."

"Eğer'ler yok. Onunla konuş," dedi Ky. "Eğer konuşmazsan, onun söyleyeceklerini dinlemeden gidersen, hep pişman olursun."

Elbette haklıydı. Onun söyleyeceklerini dinlemeden buradan ayrılmam mümkün değildi, söyleyecekleri "Bu şehirden defol ve beni rahat bırak" olsa bile.

"Tamam." Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Onunla konuşacağım." Odadan çıkıp koridordan geçerek asansörle yer altı otoparkına inerken bacaklarım titriyordu. Ellerimi

ceplerine sokup rampadan yukarı çıktım, açık garaj kapılarından geçip dışarı çıktım.

Zenon ortaya çıktığımda döndü ve Roc'a dirsek attı. Ben başımı salladım ve şövalyeler uzaklaşarak binaya geri döndüler ve beni sessiz otoparkta tek başıma bıraktılar.

Lothar bana bakarak nefes nefese kalmıştı, beni izlerken derisinin altındaki damarları ve tendonları şişmişti. Yüksek çitten atlayarak kolaylıkla yere indi. Tamamen iyileşmişti. En azından iyiydi. Sonra dikleşti ve kararlı bir ifadeyle bana doğru yürüdü. Gözleri bana kilitlenmişti, vahşiydi ve o yaklaşırken ben bir adım, sonra bir adım daha geri attım. Kızgındı. Onun öfkesini emebileceğimi sanmıştım, ama şimdi onunla karşı karşıya kaldığımda, kalbimin buna dayanabileceğinden emin değildim.

Dönüp kaçmak üzereydim, ama o beni belimden yakaladı ve kendine doğru çekti. Ağzını kulağıma dayadı. "Hayır, yapmayacaksın. Burada kalıp beni dinleyeceksin."

Nefesim kesildi, acı beni sardı ve sonra kaçmaya çalıştım, çünkü onun beni ne kadar hor gördüğünü duymaya dayanamıyordum. Homurdanarak otoparka girdi ve beni döndürüp duvara dayadı.

"Kızgın olduğumu biliyorum ve buna hakkın var." Mücadele ettim, böyle bir tutuştan kurtulmak için bildiğim birçok yol, bildiğim tüm savunma hareketleri zihnimden silindi. Kollarında çaresizdim, öfkesi bana çarpsa bile, teninin sıcaklığı karşısında çaresizdim. "Gidiyorum. Şimdi gidiyorum. Söz veriyorum..."

"Roxy..."

"Beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

"Roxy," diye bağırdı, o kadar yüksek

sesle ki irkildim. Gözlerimi

kırpıştırarak ona baktım.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, duydun mu beni?"

Kafamı salladım ve ne kadar direnmeye çalışsam da gözyaşlarım akmaya başladı. "Neden? Neden bunu istiyorsun? Ben... Ben burada kalamam, sen..."

"Sen ne yaparken?"

"Benden nefret ederken."

O, acı dolu, kırık bir sesle inledi. "Senden nefret mi ediyorum?" Başını salladı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü, kocaman kollarıyla belimi sardı. "Sana kızgın değilim, kendime çok kızgınım . Ben buradayım, kediciik," diye boğuk dedi, " senin senin affını dilemek için. Beni terk etmemek için sana yalvarmak için. Hatırlıyorum, bebeğim, seninle geçirdiğim her anı, birlikte geçirdiğimiz her lanet güzel saniyeyi hatırlıyorum." Boğazının derinliklerinden kaba, harap bir ses çıkardı. "Ve ne yaptığımı hatırlıyorum, bunu nasıl aldığımı hatırlıyorum," dedi ve yumruğunu göğsünün ortasına, oradaki yara izinin üzerine bastırdı. Benim ona verdiğim yara izi. "Bizi nasıl mahvettiğimi." Şok içinde ona baktım. Kafam karışık, korkmuş, ama tanrılar adına, umutlu bir şekilde başımı salladım. "Aklım başımda değildi," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Sera beni takip etti, Lucifer'e bir anlaşma teklif etti... Hayır demeliydim, asla kabul etmemeliydim, ama çok acı çekiyordum ve... Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum, sadece acının geçmesini istiyordum ve Lucifer...

"Lucifer bu durumu istediğini elde etmek için kullandı." Başımı salladım.

Ayağa kalktı ve beni kaldırdı, alnını alnıma dayadı ve ceketimin önünü, onun ceketini kavradı. "Seni incittim, kediciik, hayal edilebilecek en kötü şekilde. Senin affını hak etmiyorum, ama yine de sana yalvarıyorum." Başparmaklarıyla gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü, yanaklarımı okşadı. "Lütfen Roxy, lütfen sana layık olduğumu, sevgine layık olduğumu kanıtlamam için bana bir şans ver."

Onun parlayan gözlerine baktım. "Ödediğin bedel, hak ettiğinden çok daha fazlaydı," diye boğuk bir sesle söyledim. "Sera'yı istemiyordun, onu hiç istemedin. Artık bunu biliyorum. Bunu benim için yaptın. Lucifer sana imkansız bir seçim sundu. Seni affediyorum, aşkım. Seni çok uzun zaman önce affettim."

Bana yaslanarak titredi, kocaman vücudu titriyordu. "Beni terk etmeyeceksin, değil mi?" dedi umut dolu bir sesle. "Kalacak mısın?"

Kollarımı boynuna doladım. "Yüzyıllardır seni uzaktan sevdim, özledim, arzuladım. Burada, yanında olmak, tek istediğim şeydi."

Gözlerini kapattı, yüzümü avuçlayıp alnını alnıma dayarken acı dolu bir ses çıkardı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedim.

Başparmaklarını yanaklarımın üzerinde gezdirdi. "Ben de." Sonra beni yavaşça ve derin bir şekilde öptü. Sonunda başını kaldırdığında nefesi titriyordu. "Seni benim inime götürebilir miyim, bebeğim? Benimle eve gelir misin? Cehenneme gitmek istersen, o da olur. Ne istersen, sana veririm, Rox, tamam mı?"

Kafamı salladım. "Beni inine götür, Loth. Beni eve götürmeni istiyorum."

Bölüm Otuz Üç

Lothar

Kulüp binasına girerken Roxy'nin elini sıktım. War başını kaldırdı ve yanında eşiyle duran Relic bir adım öne çıktı. Fern onun elini tuttu ve başını salladı. Anlayış gözlerinde parladı ve ardından dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi.

Kardeşlerim geride kaldılar, bizi durdurmadılar ve biz kapıyı yıkıp mağaraya doğru koştuk. İyi ki de öyle yapmışlar, çünkü beni durduracak hiçbir şey yoktu. Çiftleşmemiz, en büyük düşmanıma bile dilemeyeceğim bir şeydi. Dişimi saldırmıştım. O da boyun eğmişti, ama bunu benim için, beni korumak için yapmıştı. Ona başka bir seçenek bırakmamıştım. Asla geri dönüp bunu değiştiremezdik. O anı asla geri getiremezdik.

Bu yüzden bu çiftleşmeyi hatırlayacağımız bir şey yapacaktım. "Roxy?"

Lucifer'in sesini duyunca hızla döndük. Öfkeyle hırıldadım.

Ellerini kaldırdı, yüzükleri duvar apliklerinden yansıyan ışıktaki parıldıyordu. "İkinizi de ölçülemeyecek kadar incittiğimi biliyorum ve bencil davranışımın dolayısıyla kendimi asla affetmeyeceğim. Sizi birlikte görmek..." Bakışları Roxy'ye kaydı ve boğazını temizledi. "Sizin adınıza mutluyum. İkiniz için de bunu istiyordum."

"Seninle cehenneme geri dönmeyeceğim," dedi Roxy, sesi anında acı dolu oldu.

Kafasını salladı. "Biliyorum, ve beni affetmen bir ömür sürebilir." Kafasını eğdi, sarı gözleri gölgeli ama parlak. "Beni asla affetmeyebilirsin, ve bu, benim kıymetlim, kalbimi kıracak, ama anlıyorum." Kafasını salladı. "Biliyorum."

Bu bir mazeret değil, ama seni kaybetmekten çok korkuyordum, Rox. Sen ve kız kardeşlerin benim için her şeydiniz. Sizler benimsiniz. Benim mükemmel yaratıklarım. Beni asla terk etmemeliydiniz. Bu imkansız olmalıydı, ama senin benden uzaklaştığını hissedebiliyordum. Kader seni benden alıyordu ve kız kardeşlerinin de tek tek seni takip edeceğini biliyordum. Bunu hissettim ve korkudan hareket ettim. Yaptığımı geri alamayacağımı biliyorum, ama izin verirsen, bunu düzeltmek için küçük bir şey yapmak istiyorum.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye homurdandım.

"Roxy'nin işareti," dedi Lucifer. "Onu kaldıracabilirim..."

"Ne? Ona dokunma!" diye bağırdım. Ben bir adım ne çıktığımda Roxy elini karnıma bastırdı.

"Beni yanlış anladın kardeşim," dedi Lucifer. "Sana temiz bir sayfa açmak istiyorum. Hala birbirinize çok bağlı olacaksınız, ama ikiniz de onun sonsuza kadar taşıyacağı iz gördüğünüzde, o iz korku ve dehşetle yapılmış bir iz olmayacak."

Roxy bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bunu yapmak istiyordu, bunu görebiliyordum. Onun izi, ilk çiftleşmemiz benim en büyük utancımdı. Ama bu, sonsuza kadar taşıyacağım bir utantı. Ne yaparsak yapalım, onu her zaman görecektim. Çiftleşme izleri olan dişiler, bu izleri gururla taşıır, gururla gösterirlerdi. Bir dişi, Roxy'ninki gibi, erkeğinin ona ne kadar sert davrandığını gösteren bir iz olduğunda, diğerleri fısıldayarak konuşur ya da açıkça tiksintilerini gösterirlerdi. Bunu hak etmiştim ve o bunu yapmamayı seçerse, bunu taşıyacaktım, ama karar ona aitti. "Ne yapmak istersen, kedicik, karar senin."

Alt dudağını ısırđı. "Bunu yapmak istiyorum." Elini kaldırıp, şimdi taşıdığı iz üzerine koydu. "Bu sen değilsin, biz değiliz."

Boğazım kurudu ve bir şekilde, imkansız olduğunu düşündüğüm halde, Roxy beni ona daha da aşık etti. Lucifer'e döndüm. "Eğer bu bir tür hileyse..."

"Hile değil. En çok sevdiğim herkesin hayatı üzerine yemin ederim ki, bu iyi niyetle yapıyor ve umarım hepimiz için iyileşme yolunda bir adım olur."

Lucifer samimiydi. Aksi takdirde asla böyle bir söz vermezdi. O ayrıca asla genellikle izin vermezdi bana saygısızlık yapmamı.

onun niyetini sorgulayıp tam anlamıyla saldırganlık göstermeye başladı. O Roxy'yi seviyordu, bu doğrudu ve onu zaten uzaklaştırmışken daha da uzaklaştırıcı bir şey yapma riskini alacağını sanmıyordum. "Yap şunu."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve gözlerinde şefkatli bir bakışla elini Roxy'nin işaretinin üzerine koydu. Ondandır nazik bir dalga gibi bir güç dalgası yayıldı, sonra elini kaldırdı.

"Bitti." Bir adım geri çekildi ve onu dikkatle izledi. "Beni tekrar görmek istediğinde, ben burada olacağım," dedi, sonra bir geçit açtı ve gitti.

Roxy bana döndüğünde, gözlerinde yaşlar vardı.

Onları elinden çektim. "Ondan ayrılmak çok acı veriyorsa..."

Kafasını salladı. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Elimini sıktı ve beni çalışma odasının kapısına götürdü. "Beni tekrar senin yap, Lothar, lütfen."

Onu çalışma odama götürürken titriyordum, ama kapıyı arkamızdan kapattığım anda içimdeki her şey rahatladı. Onu yatağa doğru iterken, içimdeki canavar memnuniyetle kükredi. Elimini, giydiği yıpranmış deri ceketin üzerinde gezdirdim. Ceket ona çok büyüktü, ama onu giydiğini görür görmez tanıdım. "Onu saklamışsın," dedim. "Bunca zaman sonra mı?"

Ceketi çıkardı ve yanımızdaki sandalyeye koydu. "Senden geriye kalan tek şey buydu."

İçimden bir inilti çıktı, kalbim bunu kaldıramıyordu, kaçırdığımız şeyleri. O kadar çok zaman kaybetmiştik ki. O anda ona, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok ihtiyacım vardı. O anda neye ihtiyacım olduğunu, onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Dizlerinin üzerine çök, Roxy. Bunu benim için yapar mısın?"

Dudakları kıvrıldı ve başını salladı.

"İşte böyle olmalı," dedim sertçe. "Bu sefer seni işaretlerken, vücudunu benim vücudumla kaplayarak yapmak istiyorum. Sırtının göğsüme ve karnıma yaslandığını, kalçanın benim kalçalarımı yastıklarken amının benim düğümümü sıktığını hissetmek istiyorum."

Dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı, sonra bana doğru koştu, zıpladı ve güçlü, küçük vücudunu bana doladı. Yumuşak, mükemmel ağız benimkine indi. İnleyerek, bir elimle kıçını, diğer elimle

, diğerk elimle de başının arkasını kavradım, onu öptüm, tadına baktım, yaladım, yuttum.

Yatağa doğru büyük adımlarla yürüdüm, onu yatağa yatırdım ve üstüne çıktım.

Hiç incelik göstermeden, onu kendime doğru çektim, ona yeterince yaklaştım. Bu çiftleşme yüzyıllardır süren bir süreçti. Sonunda, çok uzun zaman önce kaderimizde yazılı olduğu gibi eşimi sahiplenecektim.

İkimiz de çıplak kalana kadar birbirimizin kıyafetlerini yırttık, sıcak bedenlerimiz birbirine yapıştı. Ona doyamıyordum — ipeksi teninin dokusu, kalın siyah saçlarının saten gibi yumuşaklığı. Çenesini, boğazını öptüm, elimle pürüzsüz tenini okşadım, belini, kalçasını, esnek uyluklarını sıktım.

Onu çok özlemiştim. "Sana ihtiyacım var, kedicik," diye inledim. "Lütfen, bunu istediğini söyle, beni ne kadar istediğini söyle." Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Onu birden fazla kez, en kötü şekilde incitmiştim ve buna dayanamıyordum. O acı çeken kişi olmasına rağmen, kalbimi ve zihnimi rahatlatmasını istemek bencilceydi, ama ona bunu çok ihtiyacım vardı.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Hayatımda hiç bu kadar çok bir şey istemedim, Lothar," dedi boğuk bir sesle. "Sen benim tek istediğim, tek ihtiyacım olan şeysin." Başparmağını yanağımda gezdirip sakallarımı okşadı. "Geçmiş geride bırakmalıyız, tamam mı? Artık geriye bakmayacağız. Birbirimizi incittik, Loth. Bu iki taraflıydı. Şimdi, bugün, buradan başlamalıyız. Bana söz ver, bunu deneyeceksin, tamam mı?"

Başımı salladım, yaptığım kötülükleri nasıl telafi edeceğimi bilmesem de, onun için deneyecektim. Onun için her şeyi yapardım.

Bana gülümsedi, yumuşak, tatlı ve çok seksi bir gülümsemeydi. "Şimdi beni senin yap. Bana damganı vur."

Biraz kaldırıarak ona yer açtım ve o da karnının üstüne döndü. Benim sikim sıcak demir gibiydi, o ellerinin ve dizlerinin üstüne kalkarken sikim zonkluyordu. Avucumu onun pürüzsüz sırtından aşağı kaydardım, mükemmel kıcının üstünden geçip, bir zamanlar canavarın izinin olduğu omzunu kavramak için geri çıktım. O kıcını daha yükseğe kaldırarak bana pembe, pürüzsüz ve sırlıklam amını mükemmel bir şekilde gösterdi.

"Böyle çok güzel görünüyorsun, Rox." O, ihtiyaç duyduğunu gösteren küçük bir ses çıkardı ve ben kendimi tuttum ve titreyerek

Sadece onun sıcaklığından inledim, sonra kalçalarımı eğdim ve başını içine soktum. Lanet olası uyluklarım daha da şiddetli titredi. Roxy beni mahvetti. Her yönden bana sahipti ve sonunda onu bu şekilde benim yapmak neredeyse fazla geliyordu.

"Daha fazla," diye inledi.

Onun yalvarışı benim çılgın duygularımı yatıştırdı ve tek önemli olan şey oydu, bunu onun için iyi hale getirmektir. "Sana bakacağım, kedicik," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Seni çok iyi hissettireceğim." Sonra yavaş ve sabit bir şekilde içine girdim, her santimini ona verene kadar.

Nefesini tuttu ve kalçalarını salladı. "Lütfen, durma."

Sözler dudaklarından çıkar çıkmaz, kalçalarım geri çekildi ve ileri doğru itildi. Yavaşlamaya çalıştım, onu bir hayvan gibi sikmemek için, ama Roxy kıcığını geri itti, hızı belirledi, sert ve derinden.

Vücudumuz tekrar tekrar birbirine çarptıkça başım dönüyordu, kokusu, daha fazlasını isteyen zevk çığlıkları içimdeki canavarı uyandırıyordu. Ama bu sefer kontrol bende idi, çünkü biz bir bütün olmuştuk, olması gerektiği gibi.

Omurgamdan ve penisimden aşağıya doğru bir karıncalanma hissettim. Penisim kalınlaştı, nefesimi kesip kalçalarımı sarsmama neden oldu ve dışarı çıktığımda Roxy'yi de benimle birlikte geri çektim. Hızla tekrar ileri doğru ittim, derinlerde kaldım ve kalçalarımı döndürdüm.

Roxy yorganı yumrukladı ve orgazm olmak üzereyken çığlık attı. Bir elimi yatağın yanına koydum, diğer elimi göğsüne doladım ve karşı omzunu kavradım. Sonra burnumu omzuna sürterek uyarıcı bir homurtu çıkardım ve bu sefer dikkatli bir şekilde dişlerimi hızla etine batırdım.

Roxy çığlık attı ve benim zonklayan penisimin etrafında şiddetle boşaldı, orgazmımı benden kopardı ve beni de kendisiyle birlikte götürdü. Tohumum onun içine derinlemesine fışkırdı, birbirimize karşı sallanıp kayarken onu doldurdu.

Sonunda yorgunluktan bitkin düşen onu kendime doğru çektim ve yan yatacak şekilde döndürdüm, kollarımı ona doladım ve birbirimize sarılmış halde kaldık. Onun yeni izini öptüm, nazikçe yaladım, sonra ağzımı kulağına dayadım. "Seni seviyorum Rox, benim değerli eşim, seni çok seviyorum."

Elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Ben de seni seviyorum. Tanrılar, kalbim patlayacak gibi," dedi, sesi titriyordu.

Savaşçı eşim hala yumuşak ve tatlıydı, evet, tek başına bir sürü haydut iblisi öldürebilirdi, ama yine de ona özenle davranılması gerekiyordu. Elimini göğsüne bastırdım. "Bu dünyanın canavarlarından seni korumam gerekmez, Rox, ama şunu bil ki, senin bu güzel kalbini her zaman koruyacağım." Saçlarını geriye taradım ve izimi tekrar nazikçe öptüm. "Bunun benim için bir yeri olduğunu bilmek, ölçülemez bir onur ve bunu asla hafife almayacağıma söz veriyorum."

Sonunda vücudundan kayarak çıktım ve o da kollarımda döndü. Mavi gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyordu. "Orada bir yerden daha fazlasını tutuyorsun aşkım, sen benim kalbimsin."

Sonra sanki yeterince yakın olamıyormuş gibi, sanki yüzyıllardır ayrı kaldığımız zamanı telafi etmeye çalışır gibi, tüm gücüyle bana sarıldı.

Ben de onu aynı şekilde sıkıca sarıldım ve önümüzde sonsuz bir zaman olduğunu kendime hatırlattım.

Epilog

Roxy

İki yıl sonra 10 Aralık

KAPI ÇERÇEVESİNİ TUTARAK ortak salona girdim. "Lothar'ın nerede olduğunu bilen var mı?" Çok mu yüksek sesle konuşuyordum? Çok yüksek sesle konuşuyormuşum gibi hissettim. Tanrım, kalbim çok hızlı atıyordu.

"Çukuru kontrol et," dedi Rome, dövme ekipmanlarını kurduğu oyuktan.

"Teşekkürler!" Koşarak uzaklaştım, sonra da koşmaya başladım, çünkü daha fazla dayanamazdım. Yüzümdeki gülümseme muhtemelen beni deli gibi gösteriyordu, ama umursamadım.

Köşeyi dönüp devasa mağaraya girmeden önce, yumrukların ete çarptığı sesleri duydum.

War, Jag ve Relic kenarda durmuş, Lothar'ın Brick ile dövüş çukurunda çalışmasını izliyorlardı. Brick hala gençti, bana göre bir yavruydu, ama iyi bir dövüşçüydü, hızlıydı ve tüm genç av köpekleri gibi tam bir yaramazdı.

"Rox, hey," dedi Relic, yüzünde kocaman, sevgi dolu bir gülümsemeyle.

"Hey, Scrappy," dedim gülümseyerek, ona küçük bir yavruyken verdiğim ismi kullanarak.

Gülerek yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma attı. "Kendinden memnun görünüyorsun."

"Oh, tahmin bile edemezsin," dedim, ona dönüp ellerimle onun değerli yüzünü tutabilmek için uzandım. "Annenin seni sevdiğini biliyorsun, değil mi Scrappy?" dedim. Bu hepimizin yaptığı bir şakaydı, ama nedense gözlerim yanmaya başladı. Ağlayacağımı hissediyordum.

Relic güldü, sonra fark edince gülümsemesi biraz kayboldu. "Rox? İyi misin? Ne oluyor?"

"Ve kimse senin yerini dolduramaz," dedim, hala şakayı sürdürmeye çalışıyordum ama yüzümden bir damla gözyaşı daha süzülünce bu çabam başarısızlıkla sonuçlandı. "Ve sen her zaman kalbimde özel bir yere sahip olacaksın."

"Neden böyle konuşuyorsun?" dedi Relic, sesinde endişeyle. "Yaralandın mı? Kahretsin, hasta mısın?"

"İyiyim, söz veriyorum." Ama çok ikna edici olduğumu sanmıyorum, çünkü bir hıçkırık koparak beni şaşırttı.

Relic'in gözleri endişeyle büyüdü ve bakışları çukura doğru kayarken, arkamda botların gürültüsü duyuldu. Bir an sonra Lothar beni kendine doğru çevirdi, bakışları çılginca beni süzdü.

İkisi de etrafımı sardı, yüzlerinde endişe belirgin bir şekilde okunuyordu. "Ne oluyor lan?" diye sordu Lothar.

"Birden ağlamaya başladı," dedi Relic. "Ve bir sürü şey söylüyor ki..."

"Ben iyiyim," diye kekeledim, sonra hıçkırmaya başladım, sonra ağlayıp gülmeye başladım ve kelimeleri ağzımdan çıkaramadım.

"Onda bir sorun var," dedi Lothar, büyük elleriyle yüzümü tutarak. "Kitten, konuş benimle. Lucifer bir şey mi yaptı?"

Kız kardeşlerimle takılıyordum ve Lucifer ile ilk kez gerçek anlamda, kaliteli zaman geçiriyordum.

O çok dikkatli davranıyordu ve ben kendimi kötü hissettiğim, onun için durumu düzeltmek istediğim için kendimden nefret ediyordum. Onu her şeyin önüne koymak benim içime işlemişti, ama onu hala çok sevmeme rağmen, o artık o konumda değildi. Artık o konumda olan benim eşimdi ve şu anda sinir krizi geçirmenin eşiğinde gibi görünüyordu. Hızla başımı salladım ve yine hıçkırarak güldüm. "H-hiçbir şey yok," dedim.

Lucifer, ben ayrılmadan hemen önce benimle bazı bilgiler paylaşmıştı ve bu konularda asla yanılmazdı. Yine de, emin olmak için kendim de doğruladım.

Yüzünde inanamama ifadesi belirdi. "Saçmalık. Sen histerik birisin. Ne oldu, söyle? Acı çekiyor musun?"

Kafamı salladım.

"Yaralandın mı?"

Yine başımı salladım.

"Lucifer'i gördükten sonra zldn m?" nc kez başımlı salladım.

Yüzü düştü. "Siktir, bugn¹⁰u değil mi? Siktir, bebeğim, zgnm, seninle birlikte olmalıydım..."

Parmaklarımla dudaklarını kapatarak onu durdurdum. Mesele o değildi. Lothar olmadan bir yıl daha yas tutmama gerek yoktu, çünkü o benimdi.

Bakışları Relic'e kaydı ve Relic kafasını sallayarak şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Yani tarih yüzünden değil mi? zgn değilsin?" dedi Loth. "Ben... ben mutluyum," diye hıçkırarak söyledim.

Lothar başını geriye attı, kaşlarını çatarak. "O zaman, bebeğim, neden ağlıyorsun?"

Duygularım o kadar yoğundu ki, kelimeleri ağzımdan çıkaramıyordum ve dürüst olmak gerekirse, sanki evren ya da kader bunu benden alıp gtrecekmiş gibi, yüksek sesle söylemeye korkuyordum. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım: Lothar'ın büyük, pürüzlü, güzel ellerinden birini elimle tutup karnıma koydum ve güneş içimden parlıyormuş gibi ona gülümsedim. Tanrılar, sanki öyleymiş gibi hissediyordum.

Relic kocaman bir gülümsemeyle anında durumu anladı ve Lothar'ın omzuna yumruk attı.

Lothar ilk çocuğuna baktı, sonra bana döndü, hala kaşlarını çatmış halde. Gözlerini kırttı, sonra kaşları yukarı kalktı. Ben başımı salladım ve o tekrar başını geriye attığında ve gözleri fal taşı gibi açıldığında, içimden yine sulu bir kahkaha patladı.

Parmakları karnımda kasılmaya başladı, diğer eli ise boğazımın yanına kilitlendi. "Sen... sen... hamile misin?"

"Evet!" dedim ve yine gülerek ağladım.

Lothar beni yerden kaldırdı, kocaman kollarıyla sardı ve kendine çekti. "Gerçekten bizim yavrumuzu mı bekliyorsun?"

Ağzımı kulağına dayadım. "Evet, aşkım. Sonunda. Tanrım, Lothar. O kadar mutluyum ki dayanamıyorum."

Lothar

Ben mağaradan çıkıp mağara boyunca yuvamıza doğru yürürken, yavru kedim bana sarılarak titriyordu. Sevgili eşim bir yavru köpek istiyordu. Neredeyse iki yıldır deniyorduk ama başaramamıştık. O bu konuda iyimser kalmaya çalışıyordu. Roxy herkese gülümsemesiyle mutluluk verirdi ama ben onun gözlerinde özlemi, acıyı görebiliyordum.

Ona bunu çok vermek istiyordum. İkimizin de buna sahip olmasını, bunu birlikte yaşamasını istiyordum, ama bunun bizim için gerçekleşmeyeceğine inanmaya başlamıştım. Geceleri uykum kaçırıyordu, bunu onun için nasıl düzeltebileceğimi düşünüyordum.

"Mutlu musun?" dedi boğazıma yaslanarak, çünkü kolları beni sıkıca sarmıştı.

"Mutlu kelimesi yetmez, kedicik."

Daha da titredi. "Bugün, tüm günler içinde bugün bu haberi öğrenmek... Sanki bizden alınanların bir kısmını geri alıyormuşuz gibi hissediyorum." Başını kaldırdı ve bana tatlı bir öpücük kondurdu. "Kaybettiğimiz zamanı asla geri alamayız..."

"Ama kimse, önümüzde uzanan sonsuzluktan tek bir anı bile, tek bir anı bile, bir daha asla alamayacak."

Ben çalışma odamıza girip kapıyı arkamızdan kapattığımda, bana daha da sıkı sarıldı. Onu yatağa yatırıp üstüne çıktım ve onu sevdiği gibi sıkıca kollarımın arasına aldım. "Sen en iyi anne olacaksın." Boğazım düğümlendi. "Yavrumuz, onu sevecek ve koruyacak sana sahip olduğu için çok şanslı olacak. Anne ayı gibi," dedim ve kaba bir şekilde güldüm.

Parmaklarını sakalımın üzerinde gezdirirken yumuşak bir gülümseme belirdi. "Sen de bir yavru için olabilecek en iyi baba olacaksın."

Roxy'nin hamile olduğunu sadece birkaç dakikadır biliyordum, ama onun taşıdığı minik yavruyu hayatım pahasına koruyacağımı zaten biliyordum. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diye fısıldadı.

Siyah saçları muhteşem yüzünün etrafına yayılmıştı, yanakları pembeydi, ağlamaktan gözleri şişmişti. Hayatımda daha güzel bir manzara görmemiştim. Yüzünün yanını tuttum ve yanağını ıslatan gözyaşlarını sildim. "Seni çok seviyorum Roxy, ama çok inatçısın, bu yüzden uyarıyorum, aşırı koruyucu olacağım ve bana izin vermeni istiyorum."

O tatlı ve melodik bir şekilde güldü. "Beni çok güldürüyorsun." "Şaka yapmıyorum, Rox."

"Tamam," dedi, hala gülerek, sonra üzerime atladı, beni çılgınca bir tutuşla yakaladı, sırt üstü çevirdi, pozisyonlarımızı tersine çevirdi, sonra bana sırtıttı. "İyi şanslar, koca adam. Şimdi pantolonunu çıkar."

Kollarımı ona doladım ve onu kendime yaklaştırdım, ikimiz de gülüyorduk.

TEŞEKKÜR EDERİM!

Umarım Lothar ve Roxy'nin hikayesini beğenmişsinizdir!

Sırada, The Knights of Hell serisinden bağımsız bir roman var!
Silas ve Ursula'nın kitabı [Fallen's Rebellion](#)'da yer alıyor.

Lothar ve Roxy'yi daha fazla mı istiyorsunuz? Sizin için bir Bonus Epilogum var!

[OKUYUN: Oh Lanet Olsun, Doğum Yapıyor!](#)

Sherilee Gray'in diğ er eserleri

Hellhound Heat:

[K t  İblis K t ](#)

[B y  K t ](#)

[Kan](#)

Kanlı Ay Gelinleri: [Kanlı](#)

[Ay Bağları Kanlı Ay](#)

[Sıcaklığı](#)

Dikenli Kalp Denemeleri:

[Karanlıkta Bir Lanet](#)

[Yıkımın Yemini](#)

[Kanla Yargılama](#)

[Gece Yarısı Yemini](#)

[K llerin S z ](#)

Alevlerdeki Bağ

Cehennem Ş valyeleri:

[Ş valyenin Baştan](#)

[Çıkarması](#)

[Ş valyenin Kurtuluşu](#)

[Ş valyenin Kurtuluşu](#)

[İblisin Baştan](#)

[Çıkarması](#)

[Ş valyenin](#)

[Hakimiyeti](#)

[Ş valyenin Af](#)

[Ş valyenin İntikamı](#)

[D şm şlerin İsyanı](#)

Kara Tepeler

Sürüsü: Yalnız

Kurt'un Esiri Bir

Kurt'un Aldatmacası

Axle Alley Vipers:

Çarpışa

n,

Hızlanan

ı

Parçalan

an

Rocktown Ink:

Senin İçin

Yalvar Sin

Senin İçin

Senin İçin Kötü

Senin İçin Her

Şey

Sadece Senin İçin

Smith Kardeşler:

Dağ Adamı Vahşi

Adam

Yalnız Adam

Yalnız Adam

Kanunsuz Krallar:

Parçalanmış Kral

Kırık Asi Güzel Katil

Acımasız Koruyucu Şanlı

Günahkar

Merhametsiz Kral

Güçlendirilmiş Kalpler:

Sapma

Dönüş

Kaym

a

Kıvılcım

Bağımsız Romanlar:

Uyurken Onu

Kırmak

Yazar Hakkında

Sherilee Gray, Yeni Zelandalı bir kızdır ve kocası ve iki çocuğuyla birlikte güzel Yeni Zelanda'da yaşamaktadır. Seksi çağdaş ve paranormal aşk romanları yazmadığı, Pinterest'te bir sonraki alfa kahramanını aramadığı veya kitap bağımlılığını beslemediği zamanlarda, bir elinde bir fincan çay, diğer elinde bir çikolata ile uzak diyarlarda hayal kurarken bulabilirsiniz.

Yeni çıkan kitaplar, indirimler, hediyeler ve diğer harika şeyler hakkında bilgi almak için [haber bültenime](#) kaydolun!

www.sherileegray.com

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Tam Sayfa Görüntüsü](#)

[İçindekiler](#)

[İçerik Notu](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Epilog](#)

[Sherilee Gray'in diğer .
eserleri Yazar hakkında](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM